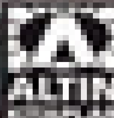
AGATHA CHRISTIE

Sıfıra Doğru

AGATHA CHRISTIE

Sıfıra Doğru

AGATHA CHRISTIE

SIFIRA DOĞRU

Türkçesi: Gönül Suveren

Epub Düzenleme: **Üç Nokta**

Altın Kitaplar

Altın Kitaplar Yayınevi
Kitabın Orijinal Adı: Towards Zero
2. Basım: Mayıs 2001

Akdeniz Yayıncılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975-21-0173-9

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12 520 62 46-513 65 18
Faks: (0212)526 80 11

www.altinkitaplar.com
info @altinkitaplar.com.tr

CİNAYET OLAYINA KARIŞANLAR

Treves: Yaşlı avukat. Kriminolojiye meraklıydı.

Battle: Scotland Yard'dan başmüfettiş. Sakin bir adamdı.

Sylvia Battle: Başmüfettişin kızı. Başı dertteydi.

Nevile Strange: Genç ve yakışıklı bir adam. İyi bir sporcuydu.

Kay Strange: Nevile'in ikinci karısı. Şahane güzeldi.

Audrey Strange: Nevile'in ilk karısı. İçine kapanık bir insandı.

Camilla Tressilian: Yaşlı bir kadın. Biraz eski"kafalıydı.

Mary Aldin: Camilla'nın uzaktan akrabası. Zeki ve becerikliydi.

Ted Latimer: Çok yakışıklı bir genç. Kay'in arkadaşıydı.

Thomas Royde: Audrey'nin akrabası. Sakin ve sessiz bir adamdı.

Jane Barrett: Oda hizmetçisi. Lady Tressilian'a çok sadıktı.

James Leach: Müfettiş. Dayısı Battle'dan yardım bekliyordu.

Hurstall: Yaşlı uşak. Sinirleri gerilmişti.

Angus MacWhirter: Dürüst bir İskoçyalı. İntihara kalkışmıştı.

BAŞMÜFETTİŞ BATTLE'IN ELİNDE ŞU İPUÇLARI VARDI

Bir golf sopası,

Bir tenis raketi,

Bir ip,

Sinameki,

Bir çıngırak,

Saç telleri,

Bir sopa,

Pudra,

Kan lekeleri,

Temizleyiciye verilen bir elbise.

BATTLE ŞU SORULARI CEVAPLAMAK ZORUNDAYDI

Kadın kaçta öldürülmüştü?

Asansör gerçekten bozuk muydu?

Bay Treves'in sözünü ettiği özellik neydi?

Katil solak mıydı?

Nevile'in düşmanı kimdi?

Köşkte toplanma fikri kimindi?

Hizmetçi neden uyutulmuştu?

Cinayetin acayip yönü hangisiydi?

Katil normal bir insan mıydı?

MacWhirter ne görmüştü?

GİRİŞ

19 Kasım

Şöminenin önündeki grup avukatlarla diğer hukukçulardan oluşmuştu. Avukat Martindale, Savcı Rufus Lord, Carstairs davasında kendisine isim yapan genç Daniels, Yargıç Bay Cleaver, Bay Lewis ve ihtiyar Bay Treves.

Bay Treves seksenine yakındı. Pek olgun ve tecrübeliydi. Söylediklerine göre İngiltere'de aile sırlarını bu ünlü avukat kadar bilen kimse de yoktu.

Düşüncesiz bazı kimseler sık sık, "Bay Treves anılarını yazmalı," diyorlardı.

Ama Bay Treves bunun olanaksız olduğunu biliyordu. Çünkü o yaşa kadar çok şey öğrenmişti. Avukatlığı çoktan bırakmıştı fakat meslektaşları hâlâ onun fikirlerine büyük değer veriyorlardı. Bay Treves kesin ve ince sesini yükselttiği zaman herkes onu saygılı bir sessizlikle dinliyordu. Şöminenin önündeki grup birçok söylentilere yol açan ve o gün sona eren bir davayı tartışıyordu. Bir cinayet olayıydı bu ve sanık suçsuz bulunmuştu. Şimdi hukukçular davayı yeniden inceliyor ve teknik eleştirilerde bulunuyorlardı.

Savcı, tanıklarından birine fazla güvenmekle hata etmişti. Sanığın avukatı genç Arthur, hizmetçi kızın söylediklerinden iyice yararlanmıştı. Yargıç Bentmore davayı özetlerken durumu düzeltmeye çalışmıştı ama boşuna. Olan olmuş ve jüri hizmetçi kıza inanmıştı bir kere. Jüri üyeleri acayip oluyordu. İnsan onların neyi yutacağını, neyi yutmayacağını önceden bilemiyordu. Ama bir şey bir kere kafalarında yer etti mi Nuh diyor, peygamber demiyorlardı. Bu sefer de jüri hizmetçi kızın demir çubuk konusunda doğruyu söylediğine inanmıştı. İşte o kadar...

Tartışma yavaş yavaş sona erdi. Hepsine de bir eksiklik varmış gibi geliyordu. Sonra herkes yavaş yavaş Bay Treves'e doğru dönmeye başladı.

O tartışmaya katılmamıştı.

Bay Treves koltuğunda arkasına yaslanmış dalgın dalgın gözlüğünün camlarını siliyordu. Odadaki sessizliği fark ederek çabucak başını kaldırdı. "Efendim? Bana bir şey mi sordunuz?" Avukat Lewis, "Lamorne davasından söz ediyorduk, efendim," diye açıkladı. Sonra da bir şey bekliyormuş gibi durakladı.

Bay Treves, "Evet, evet," dedi. "Ben de onu düşünüyordum."

Sessizlik saygılı bir hal aldı.

Bay Treves hâlâ gözlüğünü siliyordu. "Korkarım ben hayal gücümün etkisinde kaldım. Yaşlanmanın bir sonucu bu sanırım. Benim yaşımda bir insan isterse hayallere daldığını iddia edebilir."

Lewis başını salladı. "Tabii, efendim." Ama yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti.

Bay Treves, "Ben hukukla ilgili noktaları düşünmüyordum," dedi. "İlgimi daha çok davaya karışan kimseler çekti benim."

Herkes şaşırdı. Onlar yargıcın karşısına çıkan kimselere sadece birer tanık olarak bakmış ve sözlerine inanılır mı, inanılmaz mı, diye düşünmüşlerdi. Sanık konusunda ise, "O suçlu mu yoksa karar verildiği gibi suçsuz mu?" diye bile sormamışlardı.

Bay Treves düşünceli düşünceli mırıldandı. "İnsanlar... Her türde, boyda, biçimde insan... Bazıları akıllı, çoğu akılsız... Hepsi değişik yerlerden geldiler. Lancashire'dan, İskoçya'dan... O lokantacı İtalya'dan... Öğretmen kadın Ortabatı'da bir yerden... Hepsi de olayların ağına düştüler. Ve sonunda kurşuni bir kasım günü Londra'da yargıcın karşısına çıktılar... Her biri de davaya bir katkıda bulundu. Her şey bir cinayet davasıyla sonuçlandı." Yaşlı adam bir an durarak parmaklarını usulca dizine vurdu.

"Güzel bir cinayet romanına benziyordu bu. Fakat bildiğiniz gibi o hikâyelere yanlış yerden başlarlar. Yani cinayetten. Oysa cinayet, olayın sonudur. Aslında hikâye bu cinayetten çok daha önce başlar. Bazen yıllar

önce. Nedenler ve olaylar belli bazı kim-* seleri, belirli bir noktaya toplar. Belli bir günde belli bir saatte... O küçük hizmetçi kızın tanıklığını ele alalım. Eğer bulaşıkçı kız, onun sevgilisini çimdiklemeseydi, hizmetçi de öfkelenerek çalıştığı yerden çıkmayacaktı. Lamorne'ların yanına girmeyecek ve davada da savunmanın baştanığı olamayacaktı. Sonra Giuseppe Antonelli, o bir ay için ağabeysinin yerine çalışmaya gelmişti. Ağabeysinin gözleri bayağı kördü. O yerinde kalsaydı Giusep-pe'nin keskin gözleriyle gördüğü şeyleri fark bile etmeyecekti. Eğer devriye gezen polis 48 numaralı evde çalışan ahçıya âşık olmasaydı, işine geç kalmayacaktı..." Usulca başını salladı. "Onların hepsi de belirli bir noktaya ve bir ana doğru sürükleniyorlardı. Kritik ana! Sıfır noktasına!" Hafifçe ürperdi.

"Üşüyorsunuz, efendim. Ateşe biraz yaklaşsanız." Bay Treves, "Hayır, hayır," dedi. "Biri mezarımın üzerinden geçti, derler ya, bana da öyle oldu sanırım... Neyse, artık eve gitmem gerekiyor."

Diğerlerini nazik bir tavırla selamlayarak ağır ağır odadan çıktı...

Bay Treves, evindeki kütüphanesine girerek şöminenin önündeki koltuğuna yerleşti. Yatak odası hemen yandaydı. Yaşlı adam, kalbi olduğu için merdivenden çıkamıyordu.

Bay Treves, yeni gelen mektuplara uzanırken hâlâ kulüpte söylediklerini düşünüyordu. "Şimdi bile bir dram, bir cinayet hazırlanıyor... Eğer ben o eğlendirici kan ve cinayet hikâyelerinin yazarlarından olsaydım, romanıma şöminenin önünde oturan ve mektuplarını açan yaşlı bir beyle başlardım. O da farkına varmadan sıfıra doğru giderdi..."

Bir zarfı açarak, bundan çıkardığı kâğıda dalgın dalgın baktı. Sonra da yüzündeki ifade değişti. Hayalleri bırakarak gerçeğe döndü. "Ah, ne iç sıkıcı durum! İşte bu hiç hoşuma gitmedi! Bu kadar yıl sonra! Planlarımı değiştirmek zorunda kalacağım."

Kapıyı aç, insanları göreceksin.

11 Ocak

Hastanede, karyolada yatan adam hafifçe kımıldadı, sonra da inledi.

Koğuş hemşiresi masanın başından kalkarak onun yanına gitti. Adamın yastıklarını düzelterek onu daha rahat bir duruma getirmeye çalıştı.

Angus MacWhirter teşekkür yerine hafifçe homurdandı. Kalbi acı hisler ve isyanla dolup taşıyordu.

Şu anda her şey bitmiş olacaktı, diye düşünüyordu genç adam. Her şeyden kurtulacaktım. Uçurumdan yükselen o ağaca lanet olsun! Soğuk kış gecesi uçurumun yukarsında buluşan âşıklara da!

Onlar ve ağaç olmasaydı her şey sona erecekti. Buz gibi suya dalacaktım. Belki bir an çırpınacaktım, etraf kararacaktı. Böylece yararsız, boşa geçmiş, bir değeri olmayan yaşantım da sona erecekti.

Fakat şimdi neredeyim? Omuz kemiğim kırıldığı için gülünç bir halde bir hastanede yatıyorum. Herhalde beni intihara kalkıştığım için mahkemeye de sürükleyecekler.

Allah kahretsin! Benim canım değil mi bu?

Bu işi başarsaydım beni bir anlık çılgınlığa kapıldığımı söyleyerek güzelce gömerlerdi ama! Çılgınlık? O anda aklım öyle basımdaydı ki! İntihar da benim durumumdaki bir insanın yapabileceği en mantıklı ve akıllıca şeydi. İyice başarısızlığa uğramıştım. Sağlığım bir daha düzelmeyecekti. Karım başka bir erkek için beni terk etmişti. İşim, param, sağlığım, umudum ve beni seven bir insan da yoktu. Bu durumda hayatımı sona erdirmekten daha akıllıca ne yapabilirdim?

Ve şimdi bu gülünç durumdayım! Yakında bir yargıç bana ait olan tek şeyi yani hayatımı sona erdirmeye kalkıştığım için beni azarlayacak.

Angus MacWhirter öfkeyle burnundan soludu. Bir an bir ateş bir dalga gibi vücudunu sardı. Hemşire yine yanına yaklaştı. Kızıl saçlı, genç bir kızdı. Şefkat dolu fakat biraz aptalca bir yüzü vardı. "Çok mu sancınız var?"

"Hayır, yok."

"Size uyumanız için bir şey vereceğim."

"Hayır, olmaz!"

"Ama... "

"Biraz can acısıyla uykusuzluğa dayanamayacağımı mı sanıyorsunuz?"

Kız şefkatle fakat biraz da ukalaca bir tavırla gülümsedi.

"Doktor size ilaç verebileceğimi söyledi."

"Doktorun sözleri bana vız gelir."

Hemşire yatak örtülerini düzeltti. Komidinin üzerinde duran limonata dolu bardağı genç adamın daha yakınına doğru çekti.

MacWhirter biraz utanmıştı. "Kabalık ettiysem özür dilerim."

"Zararı yok."

Öfkesinin hemşireyi etkilememesi MacWhirter'i sinirlendirdi. "Neden işime burunlarını soktular bunlar?"

Kız, ona çatar gibi, "Hoş sözler değil bunlar," dedi.

Genç adam, "Hoş?" diye bağırdı. "Hoş? Tanrım!"

Hemşire sakin sakin, "Sabaha kendinizi daha iyi hissedeceksiniz," dedi.

MacWhirter yutkundu. "Siz hemşireler! Hiçbirinizin de insancıl bir yönü yok!"

"Biz sizin için neyin iyi olduğunu biliyoruz."

"İşte insanı sinirlendiren de bu ya! Siz! Hastane! Dünya! Bütün dünya! Herkes birbirinin işine burnunu sokuyor! Başkaları için neyin iyi olduğunu

bildiğini iddia ediyor. Ben intihar etmeye kalkıştım. Bunu biliyorsunuz değil mi?"

Hemşire başını salladı. "Evet."

"Kendimi lanet olasıca bir kayadan denize atarım ya da atmam! Bu sadece beni ilgilendirir. Yaşamla bir ilişkim yok artık. Sıfırı tükettim. İstiyorsam neden canıma kıymayayım?"

Kız çok ciddi bir tavırla, "Çünkü bu yanlış," diye cevap verdi.

"Neden yanlış?"

"İnsanın canına kıyması kötü bir şey. Hoşunuza gitse de, gitmese de yaşamaya devam etmek zorundasınız."

"Nedenmiş o?"

"Düşünmeniz gereken başka kimseler var."

"Benim yok. Ölümümün kötü bir şekilde etkileyeceği bir tek kişi bile yok."

"Yakınlarınız olmalı... Anneniz veya ablanız..."

"Hiç kimsem yok. Bir zamanlar evliydim ama o da beni bıraktı. Çok da haklıydı. Benim bir işe yaramayacağımı anlamıştı."

"Fakat arkadaşlarınız olmalı."

"Yok... Ben çabucak dost olabilen bir insan değilim. Buraya bakın hemşire, size bir şey anlatacağım. Bir zamanlar mutlu bir insandım. İyi bir işim ve güzel bir karım vardı. Bir araba kazasına karıştım. Otomobili patronum kullanıyordu. Ben de yanındaydım. Patronum benden kaza sırasında arabayı otuz kilometre hızla sürdüğünü söylememi istedi. Aslında altmışla sürüyordu. Kazada kimse ölmedi. Öyle korkunç bir şey değildi bu. Patronum sadece sigortacıların kendisini hatalı bulmalarını istemiyordu. Ama ben onun istediğini yapmadım. Yalan söylemem gerekiyordu. Ve ben yalan söylemem!"

Hemşire, "Çok haklısınız," dedi. "Bence çok haklısınız."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Fakat o inadım yüzünden işimden oldum. Patronum çok kızdı. Başka işe girmemi de o engelledi. Karım ise bir iş bulamayarak evde sıkıntılı sıkıntılı oturmamdan bıktı. Sonunda bir arkadaşımla kaçtı. Ama o arkadaşımın durumu iyiydi ve işinde de gitgide yükseliyordu. Ben sürüklenmeye başladım. Gitgide düşüyordum. İçiyordum da. Bu yüzden bulduğum aşağılık işlerde de tutunamıyordum. Sonunda hamallığa başladım. Bazı kaslarımı sakatladım. Doktor bana bir daha güçlü olamayacağımı söyledi. Artık yaşamam için fazla bir neden yoktu. En kolay ve en temiz yol bu işe bir son vermekti. Hayatımın ne benim, ne de başkaları için bir değeri vardı."

Ufak tefek hemşire, "Bunu bilemezsiniz..." diye mırıldandı.

MacWhirter güldü. Keyfi yerine gelmeye başlamıştı. Kızın o saf inadı da kendisini eğlendiriyordu. "Kızım, benim kime yararım olur ki?"

Hemşire şaşkın şaşkın, "Bilemezsiniz..." dedi. "İlerde bir gün, birine..."

"İlerde bir gün mü? İlerde bir gün olmayacak. Gelecek sefe-de daha dikkatli olacağım."

Kız kesin bir tavırla başını salladı. "Ah, hayır. Artık intihar etmeyeceksiniz."

"Neden?"

"İntihara kalkışanlar bunu bir daha tekrarlamazlar."

MacWhirter hemşireye hayretle bakakaldı. İntihara kalkışanlar... O da artık tıp bakımından bu sınıfa giriyordu demek. Genç adam itiraz etmek için ağzını açtı ama çok dürüst bir insan olduğu için durakladı sonra.

Bir daha intihar edecek miyim, diye kendi kendine sordu. Bu bakımdan ciddi miyim?

Birdenbire durumu anladı. Artık ölmeyi istemiyordu. Neden ne olursa olsun, canına kıymayacaktı. Ama buna rağmen hemşireye ahlak açısından bir şeyi itiraf ettirmeyi de istiyordu.

"Ne olursa olsun, bu can benim. Bu bakımdan istediğimi yapmaya hakkım var."

"Hayır, yok."

"Ama neden, kızım, neden?"

Hemşire kızardı. "Anlamıyorsunuz... Belki Tanrı sizi bir işte kullanacak."

MacWhirter fena halde şaşaladı. Sonra da alayla, "Yani," dedi. "Bir gün ürkmüş atları durduracak ve altın bukleli bir yavruyu ölümden kurtaracağım, öyle mi?"

Hemşire başını salladı. "Hayır! Bir gün belirli bir yerde olursunuz... Bir şey yapmanıza gerek yok... Sadece orada olduğunuz için çok önemli bir şeyi başarırsınız. Ama bunu fark bile etmezsiniz belki de."

Kızıl saçlı hemşire İskoçya'nın batı kıyısında dünyaya gelmişti. Ailesinden bazıları geleceği sezebiliyorlardı.

Belki de kız o anda gelecekle ilgili bir sahneyi görüyordu. Eylülde bir gece bir adam bir yoldan çıkıyor ve böylece bir insanı korkunç bir ölümden kurtarıyordu...

14 Şubat

Odada bir tek kişi vardı. Ve sadece yazı yazan bu kimsenin mürekkep kaleminin hışırtısı duyuluyordu.

Yazılan yazıları okuyacak kimse yoktu. Olsaydı, herhalde bu insan gözlerine de inanamazdı. Çünkü kâğıttaki belirli, ayrıntıları dikkatle hazırlanmış bir cinayet planıydı.

Bazı anlarda insanın kafası bütün vücuduna hâkim olur. Onu kullanarak amacına ulaşır. Oturmuş yazı yazan bu kimse de aynı durumdaydı. Şimdi sakin, kontrollü bir kafadan ibaretti o. Bu kafanın bir tek düşüncesi ve bir tek amacı vardı. Başka bir insanın ortadan kaldırılması. Bu amaca erişmek için de şimdi planı ustalıkla, dikkatle kâğıt üzerinde geliştiriyordu. Her ihtimalin üzerinde duruyordu. Plan, bütün güzel planlar gibi kaskatı ve kesin değildi. Katil bazı noktalarda ikinci bir yöntemi uygulayabilecekti. Bundan başka bu zekâ dolu bir kafa olduğu için beklenmedik olaylara karşı akıllıca tedbirler alınması gerektiğini de biliyordu. Ama ana hatlar belirliydi ve iyice de denenmişlerdi bunlar. Zaman, yer, yöntem ve kurban!...

Katilin ciddi yüzünde bir gülümseme belirdi. Ama kafa dengesi yerinde bir insanın gülüşü değildi bu. Katil derin bir soluk aldı.

İğrenç bir sevinç okunuyordu yüzünde!

"Evet, her şey planlandı. Hepsinin de tepkileri hesaplandı..."

Yalnız eksik olan bir tek şey vardı...

Katil gülerek bir tarih yazdı. Eylülde bir günü.

Sonra bir kahkaha atarak kâğıtları yırttı. Odada ilerleyerek kâğıt parçalarını alev alev yanan ateşin ortasına attı. Büyük bir dikkatle davranıyordu. Her kâğıt parçası yanarak kül oldu.

Şimdi plan sadece yaratıcının kafasında yaşıyordu.

8 Mart

Başmüfettiş Battle, kahvaltı sofrasındaydı. Çene kasları öfkeyle gerilmişti. Karısının gözyaşları içinde verdiği bir mektubu ağır ağır ve dikkatle okuyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Çünkü Battle'ın duyguları hiçbir zaman yüzüne yansımazdı. Tahtadan oyulmuşa benzerdi suratı.

Bayan Battle hıçkırdı. "Buna inanamıyorum! Sylvia!"

Sylvia, Battle'ların beş çocuğunun en küçüğüydü. Kız on altı yaşındaydı ve Maidstone yakınındaki bir okulda okuyordu.

Mektup da okulun müdüresi Miss Amphrey'den gelmişti. Açık, müşfik ve son derecede diplomatça bir mektuptu bu. Miss Amphrey bir süreden beri ufak tefek hırsızlıkların okul yönetimini şaşırttığından söz ediyordu. Sonunda esrar aydınlanmış, Sylvia Battle da hırsız olduğunu itiraf etmişti. Şimdi Miss Amphrey mümkün olduğu kadar çabuk Bay ve Bayan Battle'la konuşmayı istiyordu.

Başmüfettiş mektubu katlayarak cebine soktu. "Sen bu işi bana bırak, Mary." Ayağa kalkarak, karısının yanağını okşadı. "Üzülme, hayatım. Her şey düzelecek."

Odadan çıktı. Geride rahatlamış, sakinleşmiş bir anne bırakmıştı.

O gün öğleden sonra Başmüfettiş Battle, Miss Amphrey'in kişiliğini yansıtan modern eşyalarla döşeli salonunda bir koltukta dimdik oturuyordu. Tahtadan oyulmuşa benzeyen ellerini dizlerine dayamıştı. Onda her zamankinden çok bir polis hali vardı. Miss Amphrey çok başarılı bir yöneticiydi. Güçlü bir kişiliği vardı. Aydın ve modern bir kadındı.

Titiz bir tazıyı andıran Miss Amphrey koyu mavi bir elbise giymişti. Kalın camlı gözlüklerinin gölgelediği koyu mavi gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı.

Kadın, "Önemli olan," diyordu. "Bu olaya uygun açıdan bakmak. Biz çocuğun kendisini düşünmek zorundayız, Bay Battle. Yani Sylvia'yı! O bu olay yüzünden sakatlanmamalı. Kızın sırtına bir suç yükünü yüklememeliyiz. Onu pek azarlamamalıyız. Asıl bu çok önemsiz hırsızlıkların nedenini bulmalıyız. Belki Sylvia'da aşağılık duygusu var. Bildiğiniz gibi spor ve oyunlarda pek başarılı değil o. Belki de Sylvia tamamıyla bambaşka bir alanda parlamayı istedi. Önem kazanmaya çalıştı. Çok çok dikkatli olmalıyız. Bu yüzden önce sizinle yalnız başımıza konuşmayı istedim. Size Sylvia'ya karşı çok dikkatli davranmanız gerektiğini iyice anlatmam gerekiyordu. Tekrarlıyorum. Bu olayların nedenini bulmamız şart. Çok önemli bu." Başmüfettiş Battle, "İşte ben de bu yüzden buraya geldim, Miss Amphrey," dedi. Sesi sakin, yüzü ifadesizdi. Bakışlarıyla kadını tartıyordu.

Miss Amphrey, "Ona şefkat gösterdim," diye açıkladı.

Battle kısaca, "Çok iyisiniz, efendim," dedi.

"Kısacası bu gençleri ben çok seviyorum. Ve onları iyice anlıyorum."

Battle bu söze cevap vermedi. Sadece, "Artık kızımı görmek istiyorum," dedi.

Miss Amphrey ona tekrar tembih ettikten sonra Battle'ı çalışma odasına götürdü. Koridorda bir iki öğrenciye rastladılar. Kızlar terbiyeli bir tavırla kenarda durdular ama gözleri merak doluydu. Miss Amphrey, Battle'ı küçük çalışma odasına soktuktan sonra, "Ben şimdi Sylvia'yı yollarım," dedi.

"Bir dakika... Suçlunun Sylvia olduğunu nasıl anladınız, efendim?"

"Ben psikolojik yöntemler uyguladım, Bay Battle."

"Psikolojik mi? Hım... Peki ya kanıtlar, Miss Amphrey?"

"Evet, sizi anlıyorum. Bay Battle. İşe... şey... mesleğiniz karışıyor. Ama artık kriminoloji bilimi de psikolojinin yararını kabul ediyor. Hata yapmadığımdan emin olabilirsiniz. Sylvia da her şeyi açıkladı zaten."

Battle başını salladı. "Evet, evet, bunu biliyorum. Ben sadece başlangıçta ondan neden şüphelendiğinizi sordum."

"Açıkçası kızların dolaplarından gitgide daha fazla eşya çalınmaya başlamıştı, Bay Battle. Öğrencileri bir araya toplayarak durumu onlara açıkladım. Konuşurken bir taraftan da usulca yüzlerini inceliyordum. Sylvia'nın çehresindeki ifade hemen dikkatimi çekti. Suçlu ve şaşkın bir hali vardı onun. O anda hırsızlıklardan Sylvia'nın sorumlu olduğunu anladım. Ama suçunu onun yüzüne vurmadım. Sylvia'nın bunu kendiliğinden itiraf etmesini sağlamayı istiyordum. Onun için ufak bir test hazırladım. Çağrışımla ilgili bir şeydi bu."

Battle durumu anladığını belirtmek için başını salladı. "Sonunda çocuk her şeyi itiraf etti." Başmüfettiş, "Anlıyorum..." dedi. Miss Amphrey bir an durakladı, sonra da dışarı çıktı. Kapı tekrar açıldığı sırada Battle pencerenin önünde durmuş dışarıya bakıyordu.

Başmüfettiş ağır ağır dönerek kızına baktı. Sylvia, usulca kapattığı kapının hemen önünde duruyordu. Uzun boylu, esmer, zayıf bir kızdı. Somurtmuştu. Yüzünde gözyaşlarının bıraktığı izler vardı. Meydan okumaktan çok çekinerek, "İşte geldim," dedi.

Battle bir süre kızını süzdü. Sonra da içini çekti. "Seni buraya yollamamalıydım. O kadın ahmağın biri."

Sylvia şaşkınlığı arasında kendi derdini unuttu. "Miss Amphrey mi? Ama o harika bir insan! Hepimiz de öyle düşünüyoruz." Battle, "Him," dedi. "Kendisini böyle satabildiğine göre tamamıyla aptal değil öyleyse. Fakat ne olursa olsun, bu okul sana göre bir yer değildi...

Ama... Bu olay belki başka yerde de olabilirdi."

Sylvia başını eğerek, parmaklarını birbirlerine kenetledi. "Çok üzgünüm, baba... Gerçekten..." Battle kısaca, "Öyle olması gerekir," diye cevap verdi. "Buraya gel."

Kız, odada ağır ağır, istemeye istemeye babasına doğru gitti. Battle, kare biçimi iri eliyle kızının çenesini tutarak dikkatle onun yüzüne baktı.

"Çok üzüldün değil mi?" Sesi şefkat doluydu Battle'ın. Kızın gözleri doldu.

Başmüfettiş ağır ağır, "Sylvia," dedi. "Anlayacağın başından beri senin de anlaşılmayan bir yönün olduğunu biliyordum. Çok kimsenin zayıf bir noktası vardır. Çoğu zaman bu açıkça da görülür. Bir çocuğun aç gözlü mü, huysuz mu, zorba mı olduğunu hemen anlarsın. Sen çok iyi bir çocuktun. Pek sessiz ve uysaldın. Hiç sorun çıkarmazdın. Bazen bu yüzden endişelenirdim. Çünkü görünmeyen bir kusur oldu mu, o insanı denediğin zaman her şey mahvolur bazen." Sylvia, "Benim gibi," diye mırıldandı. "Evet, senin gibi. Sen de baskı altında dayanamadın.

Hem de çok garip bir şekilde. İşin tuhafı şimdiye kadar böyle bir olayla da hiç karşılaşmadım." Kız birdenbire, kendisini aşağı görüyormuş gibi, "Şimdiye kadar hırsızlarla çok karşılaşmış olmalısın," dedi.

"Ah, evet... Hırsızlar konusunda bilmediğim hiçbir şey yok. İşte bu yüzden, yavrum, senin hırsız olmadığını biliyorum. Baban olduğum için değil. Polis olduğumdan. Sen bu okulda hiçbir şey çalmadın. Hırsızlar iki tür olur. Ani, dayanılamayacak bir isteğe karşı koyamayanlar veya sakin sakin başkalarının eşyalarını alanlar. Sen iki türden de değilsin. Hırsız da olmadığın gibi. Sen sadece acayip bir yalancısın, Sylvia." Kız, "Ama..." diye başladı.

Battle ona aldırmayarak sözlerini sürdürdü. "Hepsini itiraf ettiğini söyleyecektin değil mi? Ah, evet, bunu biliyorum. Fakat aslında hırsız sen değildin. Sadece zorlamalara dayanamadın." Usulca ekledi. "Öyle değil mi?" Kız başını eğdi.

Battle, "Ne olduğunu bana anlat yavrum," dedi. "Miss Amphrey hepimizi topladı. Bir konuşma yaptı. Gözlerini bana dikmişti. O zaman hırsızın ben olduğunu düşündüğünü anladım. Kızardığımı hissettim. Kızlar bana bakarak fısıldaşmaya başladılar. Hepsinin de hırsızın ben olduğunu sandıkları belliydi. Sonra Miss Amphrey bir akşam birkaç öğrenciyle

birlikte beni buraya çağırdı. Bir oyun oynadık... O bir şeyler söyledi, biz cevap verdik..."

Battle öfkeyle bir şeyler homurdandı. "Oyunun ne anlama geldiğinin farkındaydım. Felce uğradım sanki. Cevap vermemeye çalıştım. Başka şeyler düşünmek için çabaladım... Çiçekleri, sincapları... Ama Miss Amphrey dikkatle beni süzüyordu... Bakışları içime işliyordu sanki.

Ondan sonra, durum gitgide kötüleşti. Sonunda bir gün Miss Amphrey benimle konuştu. Bana büyük bir şefkat gösterdi. Çok anlayışlı davrandı. Ve... ve... ben de dayanamadım ve hırsızın ben olduğunu söyledim. Ah, babacığım! Ondan sonra o kadar rahatladım ki!" Battle çenesini ovuşturuyordu. "Ya..." "Anlıyorsun, değil mi, baba?"

"Hayır, Sylvia, anlamıyorum. Çünkü ben senin gibi değilim. Eğer biri beni haksız yere suçlasaydı içimden onun çenesine bir yumruk indirmek gelirdi. Ama senin durumunu anlamadığımı sanma. Aslında senin o keskin gözlü Amphrey acayip psikolojik bir durumla karşılaşmış ancak durumu anlayamamış bile. Şimdi bu problemi çözümlemek gerekiyor. Miss Amphrey nerede?" Kadın diplomatça bir incelikle yakında bir yerde bekliyordu. Fakat Başmüfettiş Battle kesin bir tavırla, "Kızım bakımından haksızlık edilmesini istemiyorum," deyince yüzündeki gülümseme de dondu. "Hemen polis çağırmalısınız." "Ama, Bay Battle, Sylvia'nın kendisi..." "Sylvia bu okulda kendisinin olmayan hiçbir şeye elini sürmedi."

"Sizi anlıyorum. Bir baba olarak..."

"Ben bir baba değil, bir polis olarak konuşuyorum. Size bu konuda yardım etmesi için polis çağırın. Onlar durumu kimseye belli etmeden incelerler. Çalınan eşyaların saklandığı yeri bulursunuz. Üstlerinde hırsızın o olduğunu gösteren gerçek kanıtlar bulursa ben de Sylvia'yı yargıcın karşısına çıkarırım. Kızımın cezalandırılmasını da isterim o zaman. Ama onun hırsız olmadığını biliyorum. Onun için bu bakımdan bir korkum da yok."

Battle, beş dakika sonra yanında Sylvia'yla bahçe kapısından çıkarken kızına, "Sana birini soracağım," dedi. "Çok kıvırcık sarı saçlı, kırmızı

yanaklı, çenesinde bir sivilce olan, mavi gözleri birbirinden bir hayli aralık olan kız kim? Koridorda onun yanından geçtim."

"Tarifin Olive Parsons'a uyuyor." "Ah... Eğer hırsız oysa buna hiç şaşmam." "Korkmuş muydu o?"

"Hayır. Hayatından pek memnundu! O sakin ve memnun hali ben mahkemede kaç kere gördüm! Onun hırsız olduğuna iddiaya girebilirim. Ama bunu hiçbir zaman itirafa da yanaşmaz."

Sylvia içini çekti. "Bu bir kâbustan uyanmaya benziyor. Ah, babacığım, üzgünüm. Çok üzgünüm. Bu budalalığı nasıl yapabildim? Bu ahmaklığı? Çok üzülüyorum."

Battle kızının koluna vurarak her zamanki sözlerinden birini tekrarladı. "Ah... Üzülme... Bütün bu dertler bizi denemek içindir... Evet... Veya ben öyle sanıyorum. Yoksa başımıza bu dertler neden gelsin?"

19 Nisan

Güneş, Nevile Strange'in Hindgead'deki evini altın ışıklarıyla sarmıştı.

Nisan ayında olmalarına rağmen hava pek sıcaktı bugün...

Nevile Strange merdivenden iniyordu. Beyaz flanel pantolon giymiş, kolunun altına dört raket sıkıştırmıştı. İngiliz erkeklerinin arasından hiçbir şeye ihtiyacı olmayan en şanslı insanın seçilmesi gerekseydi herhalde birinciliği Neviie Strange alırdı. İngilizlerin çok iyi tanıdığı birinci sınıf bir tenis oyuncusu ve sportmendi o. Wimbledon'daki finallere hiçbir zaman erişememişti ama birkaç defa yarı finallerde oynamıştı. Tenis şampiyonu olamamasının nedeni belki de diğer spor alanlarında da çok başarı göstermesiydi. Usta bir golfçü, şahane bir yüzücüydü. Alpler'e birkaç defa tırmanmıştı. Otuz üç yaşındaydı. Sağlığı fevkaladeydi. Yakışıklıydı. Bol parası ve yakınlarda evlendiği çok güzel bir karısı vardı. Görünüşte de dertsiz, kedersiz bir insana benziyordu.

Fakat bu güzel sabahta Neviie Strange merdivenden aşağıya inerken sanki bir gölge de onu izliyordu. Belki genç adamdan başkasının göremediği bir gölgeydi bu. Fakat Neviie Strange bu durumun farkındaydı. O yüzden de suratında endişeli ve kararsızca bir ifade belirmişti.

Genç adam, holü geçti. Sanki sırtından bir yükü kesinlikle atıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. Oturma odasında ilerleyerek camlı verandaya çıktı. Karısı Kay yastıkların arasına yerleşmiş, portakal suyu içiyordu.

Kay Strange yirmi üç yaşında, inanılmayacak kadar güzel bir kadındı. İnce ama biçimli bir vücudu, koyu kızıl saçları, fazla makyaj yapmasını gerektirmeyen kusursuz bir teni vardı. Kızıl saçlılarda pek görülmeyen koyu renk gözleri ve kaşları gerçekten insanı sarhoş edecek gibiydi. Neviie Strange, neşeyle, "Merhaba," dedi. "Kahvaltıda ne var, güzelim?"

Kay, "Senin için iğrenç bir şekilde kanlı olan böbrekler var," diye cevap verdi. "Mantarlar... Domuz sucukları..."

Neviie, "İyi," diyerek tabağına sözü geçen yiyeceklerden aldı. Fincanına kahve doldurdu.

Karı koca birkaç dakika dostça bir sessizlik içinde oturdular.

Sonra Kay, tırnakları kırmızıya boyalı çıplak ayaklarını oynattı. "Ah... Güneş ne hoş, değil mi? Neyse, İngiltere'nin sandığım kadar kötü bir yer olmadığını anlıyorum."

Karı koca kısa bir süre önce Fransa'nın güneyinden gelmişlerdi.

Başlıklara baktıktan sonra gazetenin spor sayfasını açmış olan Neviie sadece, "Hım..." diye mırıldandı.

Sonra kızarmış ekmekle marmelatı yemeye başlarken mektuplarını açtı. Bir sürü mektup gelmişti. Ama Neviie bunların çoğunu yırtarak attı. Çünkü zarfların içinde broşürler ve ilanlar vardı.

Kay, "Oturma odasının renkleri hoşuma gitmiyor," diye açıkladı. "Orayı yeniden döşetebilir miyim, Neviie?"

"Her istediğini yapabilirsin, güzelim."

Kadın dalgın dalgın mırıldandı. "Tavus mavisi... Fildişi saten yastıklar..."

Neviie başka bir mektubu daha açtı.

Kay, "Ah, aklıma gelmişken," diye bağırdı. "Reggie haziranın sonunda bizi yatına davet etti. Norveç'e gidecekmiş. Gidemeyeceğimizi düşündükçe üzülüyorum." İhtiyatla yan yan Nevile'e baktı. Sonra da üzüntüyle ekledi. "Yatla yolculuğa çıkmayı çok isterdim."

Nevile'in yüzünde kararsızca bir ifade belirip kayboldu.

Kay isyanla, "İç sıkıcı ihtiyar Camilla'nın evine gitmemiz şart mı?"

Neviie kaşlarını çattı. "Tabii şart. Buraya bak, Kay. Bu konuyu daha önce de konuştuk. Sir Matthew benim vasimdi. O ve Camilla beni büyüttüler. Martı Burnu benim asıl yuvam sayılır." Kay, "Aman, peki, peki," dedi. "Madem gitmemiz şartmış, biz de gideriz. Neticede Camilla ölünce bütün

para bize kalacak. Ona biraz yaltaklanmamız gerekiyor sanırım." Nevile öfkeyle, "Yaltaklanmakla ilgisi yok bunun!" diye cevap verdi. "Para Camilla'nın kontrolünde değil. Yaşadığı sürece paranın gelirini kullanacak. Sir Matthew'un vasiyetnamesindeki şartlar böyle. Camilla öldüğü zaman da para bana ve karıma kalacak... Fakat ben oraya gitmeyi Camilla'yı sevdiğim için istiyorum. Neden bunu anlamıyorsun?" Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Kay, "Aslında anlıyorum," dedi. "Ama rol yapıyorum. Çünkü... şey... açıkçası Martı Burnu'ndakiler bana senin hatırın için katlanmaya çalışıyorlar. Bunu biliyorum. Onlar benden nefret ediyorlar! Evet, ediyorlar ya! Lady Camilla Tressilian bana tepeden bakıyor. Mary Aidin ise benimle konuşurken gözlerini kaçırıyor. Bakışlarını omzumun yukarsındaki bir noktaya dikiyor. Senin için her şey yolunda. Sen olanların farkında bile değilsin." "Onlar sana daima nezaket gösteriyorlar. Başka türlü davranmalarını da beklemem. Bunu sen de biliyorsun."

Kay siyah kirpiklerinin altından ona acayip acayip baktı. "Evet, yeteri kadar nazikler. Ama damarıma basmasını da çok iyi biliyorlar. Benim bir yabancı olduğumu düşünüyorlar."

Nevile, "Şey," dedi. "Bir bakıma bu normal değil mi?" Sesi hafifçe değişmişti. Ayağa kalkarak manzarayı seyretmeye başladı. Arkasını karısına dönmüştü.

"Ah, evet, herhalde normal. Onlar Audrey'i çok severlerdi, öyle değil mi?" Kay'in sesi hafifçe titriyordu. "Sevgili, kibar, sakin, silik Audrey! Onun yerini aldığım için Camilla beni hiçbir zaman affetmedi."

Nevile dönmedi. "Camilla yaşlı. Yetmişini geçti o." Genç adamın sesi cansız ve ifadesizdi.

"Onun kuşağından olanlar boşanmadan hiç hoşlanmazlar. Fakat Camilla'nın Audrey'i ne kadar sevdiğini düşünecek olursan, o durumu yine de nezaketle kabullendi." Eski karısının adını söylerken sesi hafifçe değişmişti.

"Onlar senin Audrey'e çok kötü davrandığını düşünüyorlar."

Nevile usulca, "Öyle de yaptım..." diye mırıldandı. Kay bu sözleri duymuştu. "Ah, Nevile, aptal olma! Audrey öyle sorun çıkardı diye..."

"O sorun çıkarmadı. Audrey sorun çıkarmaktan hiç hoşlanmazdı."

"Canım, sen benim ne demek istediğimi biliyorsun. Audrey, çıkıp gitti ve hastalandı. Sonra etrafta üzgün üzgün dolaşmaya başladı. İşte ben buna sorun çıkarmak derim. Audrey, kaybetmeye mertçe katlanmasını bilmiyor. Bence bir kadın kocasını tutamayacağını anladığı zaman onu kibarca bırakmalıdır! İkinizin hiçbir ortak yanı yoktu. Audrey spor yapmaz, bir oyun oynamazdı. Kansız cansız bir şeydi. Bulaşık bezi gibi bir yaratık. Şöyle canlı, hayat dolu bir kadın değildi. Eğer seni gerçekten sevsey-di, önce senin mutluluğunu düşünürdü. Sana daha uygun olan bir kadınla mutluluğa erişeceğin için sevinirdi."

Nevile döndü. Dudakları hafif, alaylı bir gülümseyişle bükülmüştü. "Küçük bir sportmen! Aşk ve evlilik oyununun nasıl oynanacağını bilen biri."

Kay güldü, sonra da kızardı. "Şey... Belki fazla ileri gittim. Ama ne olursa olsun... İnsan gerçeği olduğu gibi kabul etmelidir." Nevile usulca, "Audrey de kabul etti bunu," dedi. "Evlenebilmemiz için beni boşadı."

"Evet, biliyorum..." Kay durakladı.

Nevile, "Sen Audrey'i hiçbir zaman anlayamadın," diye mırıldandı.

"Evet, anlayamadım. Bir bakıma Audrey beni ürkütüyor. Onun nesi var bilmiyorum. İnsan Audrey'in ne düşündüğünü anlayamıyor... O beni biraz korkutuyor." "Aman Kay, saçmalama." "O beni korkutuyor. Belki de bunun nedeni Audrey'in akıllı olması."

"Benim güzel ahmağım!"

Kay güldü. "Beni hep böyle çağırıyorsun."

"Çünkü sen güzel bir ahmaksın!"

Birbirlerine gülümsediler. Nevile karısına yaklaştı. Eğilerek genç kadını ensesinden öptü.

"Güzel Kay... Güzel Kay..."

Karısı, "Uslu Kay," diye düzeltti. "Kocasının ukala akrabalarının hakaretlerine katlanmak için güzel bir yat gezisinden vazgeçiyor."

Nevile dönerek tekrar masadaki yerine geçti. "Biliyor musun, madem çok istiyorsun,

Reggie'nin çağrısını pekâlâ kabul edebiliriz."

Kay hayretle doğrulup oturdu. "Tuzlu Koy'la Martı Burnu ne olacak?"

Nevile acayip bir sesle, "Köşke eylülün başında gitmememiz için bir neden göremiyorum," diye mırıldandı.

"Ama, Nevile..." Genç kadın durakladı.

Nevile, "Temmuz ve ağustosta gidemeyiz," diye hatırlattı. "Çünkü turnuvalar başlıyor. Ama ağustosun sonunda St. Loo'da maçlar bitecek. Oradan Tuzlu Koy'a gitmemiz çok iyi olur." "Evet, gerçekten çok güzel olur bu. Fakat o eylülü her yıl köşkte geçirmiyor mu?"

"Audrey'i mi kastediyorsun?"

"Evet. Tabii Lady Camilla, Audrey'e gelmemesini yazabilir ama..."

"Bunu neden yapsın?"

Kay şaşkın şaşkın kocasına baktı. "Yani biz de köşke Audrey oradayken mi gideceğiz? Ne acayip bir fikir!"

Nevile öfkeyle, "Bence hiç de acayip değil," diye homurdandı. "Son zamanlarda çok kimse yapıyor bunu. Niçin hepimiz de dost olmayalım? O zaman her şey daha rahat bir hal alır. Bunu geçen gün sen de söyledin."

"Benmi?"

"Evet. Hatırlamıyor musun? Howe'lardan söz ediyorduk. Sen olaylara böyle uygarca ve makul bir açıdan bakılması gerektiğini, Leonard'ın eski ve yeni karılarının dost olduklarını söyledin." "Ah, ben buna aldırmam. Bunun

makul bir yol olduğuna da inanıyorum. Yalnız... şey... Audrey'in bu konuda böyle düşüneceğini de sanmıyorum."

"Saçma."

"Hiç de değil. Bildiğin gibi Nevile... Audrey sana çok âşıktı... Böyle bir duruma bir an bile katlanacağını sanmıyorum."

"Yanılıyorsun, Kay, Audrey bunun güzel bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Audrey... Ne demek istiyorsun? Ne demek, Audrey bunun güzel bir fikir olduğunu düşünüyor?"

Nevile biraz utanmıştı. Sıkıntılı sıkıntılı öksürdü. "Anlayacağın dün Londra'da onunla karşılaştım."

"Bana bundan hiç söz etmedin."

Nevile öfkeyle, "Şimdi ediyorum," dedi. "Bir rastlantı sonucu oldu bu. Parktan geçiyordum. Bir de baktım Audrey karşıdan geliyor. Ondan kaçmamı istemezdin herhalde?"

Kay dikkatle kocasına bakıyordu. "Hayır, tabii istemezdim. Devam et."

"Ben... biz... şey... tabii durduk. Sonra ben döndüm ve Aud-rey'le birlikte yürüdüm. Hiç... Hiç olmazsa bu kadarını yapabilirim, diye düşünüyordum."

Kay yine, "Devam et," dedi.

"Sonra onunla bir banka oturarak konuştuk. Audrey gayet sakin ve normaldi."

Kay homurdandı. "Şahane!"

"Audrey senin nasıl olduğunu sordu."

"Ne nazik bir kadın."

"Böylece bir süre senden söz ettik. Açıkçası Kay, Audrey çok iyi davrandı."

"Sevgili Audrey!"

"Sonra aklıma geldi... Yani... İkinizin arkadaş olmasının, bir araya gelmemizin ne kadar hoş bir şey olacağını düşündüm. Sonra, 'Belki bu işi bu yaz Martı Burnu'nda başarırız,' dedim. Böyle bir şey köşkte tabii bir şekilde oluverir..."

"Böyle mi düşündün?"

"Ben... şey, evet. Bu benim fikrimdi."

"Bana aklına böyle bir şey geldiğinden hiç söz etmedin."

"Bu o sırada aklıma geldi..."

"Anlıyorum... Herneyse... Bunu Audrey'e açıkladın. O da bunun şahane bir fikir olduğunu düşündü."

Nevile ilk defa Kay'in halindeki acayipliği fark etti. "Bir şey mi var, güzelim?"

"Ah, hiçbir şey yok! Hiçbir şey! Benim bu fikri şahane bulmayacağım, senin de, Audrey'in de aklına gelmedi değil mi?"

Nevile hayretle karısına baktı. "Ama Kay sen buna neden itiraz edesin?"

Kay dudağını ısırdı.

Genç adam sözlerini sürdürdü. "Sen kendin daha geçen gün..."

"Aman tekrar o konuyu açma! Ben başkalarından söz ediyordum, bizden değil."

"Ama o fikri aklıma biraz da o sözlerin getirdi." "Çok aptalmışım. Fakat bu sözlerine inanmıyorum. O da başka."

Nevile karısına üzüntüyle bakıyordu. "Ama Kay buna neden aldırasın? Yani senin için üzülecek bir şey yok ki."

"Öyle mi?"

"Şey... yani... kıskançlık filan... bunları Audrey duyar..." Nevile durakladı. Sonra da değişik bir sesle ekledi. "Anlayacağın Kay, sen ve ben Audrey'e

çok kötü davrandık. Hayır, bu doğru değil. Bunun seninle bir ilgisi yok. Ona kötü davranan benim. Bunun elimde olmadığını söylememin de bir yararı yok. Yalnız bu düşündüğüm olursa o zaman içimin rahat edeceğini anlıyorum. O zaman daha mutlu olacağım."

Kay ağır ağır, "Demek mutlu değildin," dedi.

"Sevgili ahmak, ne demek istiyorsun? Tabii mutluydum! Müthiş mutluydum! Ama..."

Kay onun sözünü kesti. "Ama! İşte sorun da bu. Bu evde her zaman bir 'ama' vardı. İçerde dolaşan lanetli bir gölge. Audrey'in gölgesi."

Nevile karısına baka kaldı. "Yani... sen Audrey'i kıskanıyor musun?"

"Hayır, kıskanmıyorum. Ondan korkuyorum... Nevile, sen Audrey'in nasıl bir kadın olduğunu bilmiyorsun."

"Nasıl bir kadın olduğunu bilmiyor muyum? Onunla sekiz yıldan fazla bir süre evli kaldım."

Kay tekrarladı. "Sen Audrey'in nasıl bir kadın olduğunu bilmiyorsun."

30 Nisan

Lady Camilla Tressilian, "Olacak gibi değil," diyerek yatağında doğruldu. Öfkeyle etrafına bakındı. "Olacak gibi değil! Nevile herhalde çıldırdı."

Mary Aidin, "Gerçekten acayip bir şey bu," diye cevap verdi.

Camilla Tressilian yetmişini geçmişti, sağlığı da bozuktu. Fakat o eski parlak zekâsı hâlâ yerli yerindeydi. Dili de sivriydi yaşlı kadının.

Uzak akrabası olan Mary Aidin onunla oturuyor ve yaşlı kadına bakıyordu. İki kadın çok iyi anlaşıyor ve geçiniyorlardı. Mary otuz altı yaşındaydı. Ama geçen yılların etkilemediği düzgün bir çehresi vardı onun. Kırk beşinde olmakla birlikte otuz yaşında da sanılabilirdi o. Vücudu güzel, tavırları kibardı. Siyah saçlarındaki bir tutam beyaz ona değişik bir hal veriyordu. Bir zamanlar modaydı bu tür saçlar. Ama Mary'ninki ta çocukluğundan beri böyleydi. O tutam kendiliğinden öyle ağarmıştı.

Mary Aidin, Lady Tressilian'ın verdiği Nevile'in mektubuna düşünceli bir tavırla baktı. "Evet...

Bu gerçekten acayip... "

Lady Tressilian, "Bunun Nevile'in fikri olduğuna kesinlikle inanmam," dedi. "Bunu biri onun kafasına soktu. Herhalde bu yeni karısının işi."

"Kay... Bunun Kay'in fikri olduğunu mu düşünüyorsun?" "Ondan böyle bir şey beklenir. Yeni ve bayağıca bir fikir. Erkekler ve kadınlar anlaşmazlıklarını herkese açıklar ve problemi boşanmayla çözümlemeye kalkışırlarsa, hiç olmazsa birbirlerinden nezaketle ayrılmalıdırlar.

Eski ve yeni karıların arkadaş olması bence iğrenç bir şey. Kimse prensip sahibi değil artık." Mary, "Bu modem yöntem sanırım," dedi. Lady Tressilian, "Evimde böyle bir şeye izin veremem," diye açıkladı. "Ayak tırnakları kırmızıya boyalı yaratığı evime kabul ederek üzerime düşen her şeyi yaptım." "O Nevile'in karısı."

"Evet. O yüzden de, Matthew onu köşke kabul etmemi isterdi, diye düşündüm. O Nevile'i çok sever, burayı kendi yuvası saymasını da isterdi. Yeni karısını çağırmaya yanaşmadığım taktirde Nevile'le aramız iyice açılacaktı. Bu yüzden boyun eğdim ve kadını köşke davet ettim. Ondan hoşlanmıyorum. Kay Nevile'a uygun bir eş değil. Ne ailesi var, ne yakın bağları."

Mary yaşlı kadını yatıştırmaya çalıştı. "Aslında Kay iyi bir aileden."

Lady Tressilian, "Damarlarında kötü kan var onun," dedi. "Sana anlattım ya. O kâğıt oyunu rezaletinden sonra babası bütün kulüplerden ayrılmak zorunda kalmıştı. Neyse ki ondan kısa bir süre sonra öldü. Kay'in annesinin ise Riviera'da adı çıkmıştı. Kız iyi bir terbiye alamadı tabii. Hayatı otellerde geçti. Üstelik annesi gibi bir kadınla. Sonra tenis kortlarında Nevile'le tanıştı... Hemen onunla evlenmeyi aklına koydu. Nevile'e karısını boşattırıncaya kadar da rahat edemedi. Oysa Nevile, Audrey'i çok severdi. Ama onu bırakarak Kay'le evlendi. Bence asıl suçlu Kay."

Mary hafifçe güldü. Lady Tressilian bütün yaşlı insanlar gibi her zaman kadınları suçluyor, erkeklere ise hoşgörüyle davranıyordu. "Fakat bir bakıma Nevile de Kay kadar suçluydu."

Lady Tressilian başını salladı. "Orası öyle. Kendisine bağlı güzel bir karısı vardı onun. Belki Audrey Nevile'e haddinden fazla bağlıydı... Neyse... Ama Kay ısrar etmeseydi Nevile sonunda aklını başına toplardı. Fakat kız onunla evlenmeyi aklına koymuştu bir kere! Evet, ben Audrey'e hak veriyorum. Onu çok severim zaten."

Mary içini çekti. "Zor işler bunlar."

"Doğru. İnsan nasıl davranacağını da bilmiyor. Matthew, Audrey'i severdi. Ben de öyle. Onun Nevile için iyi bir eş olduğunu da inkâr edemem. Yalnız kocasının eğlencelerini onunla fazla paylaşamıyordu. Sporcu bir kadın değildi o... Açıkçası o olay beni çok sarstı. Gençliğimde böyle şeyler hiç olmazdı. Evet, erkekler birtakım maceralara atılırlardı ama onların evlilik bağlarını koparmalarına hiçbir zaman izin verilmezdi."

Mary hatırlattı. "Fakat artık böyle şeyler oluyor."

"Doğru. Sen o kadar aklı başında bir insansın ki... Geçmiş günleri hatırlamanın hiç yararı yok. Böyle şeyler oluyor artık. Kay Mortimer gibi kızlar da başka kadınların kocalarını çalıyorlar. Ve kimse de onları ayıplamıyor."

"Senin gibi kimseler hariç, Camilla."

"Ben önemli değilim. O Kay denilen yaratık kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığıma aldırmıyor bile. Eğlenmekle meşgul o. Nevile buraya gelirken Kay'i de getirebilir. Kadının arkadaşlarını kabule de hazırım. Yanız Kay'in peşini bırakmayan o aktöre benzeyen genç de hiç hoşuma gitmiyor. Neydi onun adı?"

"Ted Latimer..."

"Tamam. Kay'in Riviera'daki günlerden kalma arkadaşı. Onun o lüks hayatı nasıl sağladığını öğrenmek isterdim." Mary tahmine çalıştı. "Zekâsının yardımıyla mı?" "İnsan bunu hoş görebilir. Ama bana genç adam yakışıklılığından yararlanıyormuş gibi geliyor. Nevile'in karısı için hoş bir arkadaş sayılmaz o. Geçen yaz Nevile'le Kay buradayken Ted Latimer'in de gelip Doğu Koyu Oteli'nde kalması hiç hoşuma gitmedi."

Mary açık pencereden uzaklara baktı. Lady Tressilian'ın köşkü Tem Nehri'ne bakan dik bir kayanın tepesindeydi. Karşı kıyıda yeni yaratılmış olan sayfiye vardı: Doğu Koyu. Burası geniş bir kumsal, modern villacıklar ve denize doğru bakan büyük bir otelden oluşmuştu. Tuzlu Koy ise bir tepenin yamacına kurulmuş olan şirin bir balıkçı köyüydü. Eski tarz, tutucu bir yerdi burası. Balıkçılar da Doğu Koyu'yla yazlığa gelenleri çok aşağı görüyorlardı.

Doğu Koyu Oteli, Lady Tressilian'ın köşkünün hemen hemen tam karşısına düşüyordu. Mary, aradaki dar nehrin yukarsından yepyeni yapıta baktı.

Camilla Tressilian gözlerini kapayarak, "Matthew o bayağı oteli görmediği için seviniyorum," dedi. "O sağken kıyı böyle çirkin bir hale girmemişti."

Sir Matthew'la Lady Camilla Martı Bumu'na otuz yıl önce yerleşmişlerdi. Yelkenciliğe çok meraklı olan Sir Matthew ise dokuz yıl önce teknesi devrildiği için hemen hemen karısının gözlerinin önünde boğulmuştu.

Herkes Lady Tressilian'ın köşkü satarak Tuzlu Koy'dan ayrılacağını sanmıştı. Ama öyle bir şey yapmamıştı kadın. Yine yaşamayı sürdürmüştü. Sadece bütün tekneleri elden çıkarmış, kayıkhaneyi de yıktırmıştı. Martı Burnu'na gelen misafirler artık köşkte binecek kayık bulamıyorlardı. Bu yüzden iskeleye giderek oradaki kayıkçılardan bir tekne kiralamak zorunda kalıyorlardı.

Mary duraklaya duraklaya, "Nevile'e mektup yazıp istediği şeyin planlarımıza uymadığını bildireyim mi?" diye sordu.

"Audrey'in buraya gelmesini engelleyecek değilim. O, eylülü her zaman burada geçirirdi. Audrey'den planlarını değiştirmesini isteyemem."

Mary mektuba baktı. "Nevile, Audrey'in bu... şey... fikri beğendiğini yazıyor. O Kay'la tanışmayı istiyormuş."

Mary ısrar etti. "Audrey'e Kay'dan söz ettiğini yazmış."

"Yapılacak şey mi bu? Hayır... belki de değil."

Mary merakla yaşlı kadına baktı.

Lady Tressilian mırıldandı. "Sekizinci Hanry gibi."

Mary şaşırdı.

Camilla Tressilian ne demek istediğini açıkladı. "Vicdan azabı yani. Hanry daima Catherine'i boşanmanın doğru bir şey olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Nevile kötü bir şekilde davrandığını biliyor. Bu da onun rahatını kaçırıyor. Oysa Nevile bu konuda içinin rahat etmesini de istiyor. Bu yüzden Audrey'i her şeyin yolunda olduğunu, gelip Kay'le tanışacağını söylemesi, bu duruma aldırmadığını açıklaması için sıkıştırıyor."

Mary ağır ağır, "Acaba?" dedi.

Lady Tressilian ona çabucak bir göz attı. "Ne düşünüyorsun, yavrum?"

"Acaba..." Mary durakladı. Sonra da sözlerini sürdürdü. "Bu mektup... Nevile'den beklenmeyecek bir şey. Acaba bu buluşmayı bilmediğimiz bir nedenle Audrey istemiş olmasın?"

Yaşlı kadın sert sert, "Neden istesin?" diye cevap verdi. "Nevile onu bıraktıktan sonra Audrey teyzesi Bayan Royde'un yanına gitti. Ve orada korkunç bir sinir krizi geçirdi. Sanki bir hayalet halini almıştı. Bu olayın onu çok sarstığı belliydi. Audrey her şeyi çok derinden hisseden o içine kapanık insanlardandır."

Mary endişeyle kımıldandı. "Evet, duyguları çok yoğun onun. Audrey birçok bakımdan garip bir kadın."

"Çok azap çekti o... Sonra boşanma kesinleşti. Nevile o kızla' evlendi. Audrey de kendisini toplamaya başladı. Artık eski halini almak üzere. Audrey'in eski günleri hortlatmak istediğini hiç sanmıyorum."

Mary uysalca bir ısrarla, "Ama Nevile onun bunu istediğini söylüyor," dedi.

Yaşlı kadın onu merakla süzdü. "Bu konuda inanılmayacak kadar inadın tuttu, Mary. Neden? Onların hep bir arada burada oturmalarını mı istiyorsun?"

Mary kızardı. "Hayır! Ne münasebet."

"Yoksa bunu Nevile'e öneren sen misin?" Lady Tressilian'ın sesi sertleşmişti.

"Saçmalama, Camilla."

"Açıkçası ben bunun Nevile'in fikri olduğuna katiyen inana-mam. Nevile öyle bir genç değildir." Yaşlı kadın bir an durdu. Sonra da gözleri parlayıverdi. "Yarın mayısın biri değil mi? Audrey ayın üçünde Esbank'a giderek Darlington'lara konuk olacak. Orası buradan sadece otuz kilometre ötede. Audrey'e mektup yaz. Bir gün gelip bizimle öğle yemeği yesin..."

5 Mayıs

"Bavan Strange, hanımefendi."

Audrey Strange büyük yatak odasma girdi. Geniş karyolaya vassal egjld' LadV Camilla Tressilian', yanağmdan optu. Sonra onun için yatağ.n yan.na çekilmiş olan koltuğa oturdu.

Yaşlı kadın, "Seni görmek çok hoşuma gitti, yavrum," dedi.

Genç kadın, "Benim de seni," diye cevap verdi.

Audrey Strange kolay kolay anlaşılamayan bir kadındı. Orta boyluydu. Elleri ayakları ufak, saçları kül sarısı, teni de beyazdı. Parlak, uçuk gri gözlerinin arası oldukça açıktı. Yüz hatları düzgün, ufak yüzü oval biçimli, burnu da küçüktü. Çehresi güzel değildi, ama hoştu. Audrey'de bütün o renksizliğine rağmen yine de insanın dikkatini çeken bir şeyler vardı. Biraz bir hayalete benziyordu o. Fakat insan Audrey'e bakarken, bazen bir hayalet bir insandan daha gerçek olabilir, diye de düşünüyordu.

Genç kadının sesi pek hoştu. Yumuşak ve berraktı. Gümüş bir çıngırağın sesini andırıyordu.

" Audrey'le yaşlı kadın bir süre ahbaplarından ve son olaylardan söz ettiler.

Sonra Lady Tressilian, "Seni görmeyi çok istiyordum, Audrey," dedi. "Ama seni çağırmamın başka bir nedeni daha vardı. Nevile'den biraz acayip bir mektup aldım."

Audrey başını kaldırdı. İri gözleri sakin ve kayıtsızdı. "Öyle mi?"

"O bir şey istiyor... Bence çok saçma bir istek bu! Nevile, Kay'le birlikte eylülde buraya gelmeyi düşünüyor. Senin Kay'le dost olacağını umuyor. Ayrıca senin de bu fikri beğendiğini yazıyor." Bekledi.

Audrey o sakin ve yumuşak sesiyle, "Bu o kadar saçma bir fikir mi?" dedi.

"Yavrum, bunu gerçekten istiyor musun?"

Audrey bir süre bir şey söylemedi. Sonra usulca, "Belki de bu iyi bir şey olur," diye mırıldandı. "Yani sen o... yani sen Kay'le tanışmayı istiyor musun?"

"Camilla, belki bu... her şeyi kolaylaştırır."

Lady Tressilian aciz bir tavırla tekrarladı. "Her şeyi kolaylaştırır mı?"

Audrey'in sesi daha da yumuşadı. "Sevgili Camilla. Sen bana her zaman iyi davrandın. Eğer Neviie bunu istiyorsa..."

Lady Tressilian öfkeyle bağırdı. "Nevile'in isteklerine kim aldırıyor? Önemli olan şu: Sen de bu karşılaşmayı istiyor musun?" Audrey'in yanakları hafifçe pembeleşti. "Evet... istiyorum." Lady Tressilian, "Ya..." dedi. "Ya..." Durakladı. Audrey, "Ama son karar sizin," diye ekledi. "Ev sizin ve..." Lady Tressilian gözlerini kapattı. Ben yaşlı bir kadınım... Artık hiçbir şeyi anlayamıyorum...

"Fakat tabii ben başka zaman gelebilirim. Herhangi bir ay benim için uygun."

Yaşlı kadın bağırdı. "Sen her zamanki gibi eylülde geleceksin. Nevile'le Kay'i de çağıracağım. Ben belki ihtiyarım ama herhalde çok kimse gibi modern hayatın değişikliklerine ayak uydu-rabilirim. Başka bir şey söyleme. Her şey kararlaştırıldı artık."

Lady Tressilian gözlerini tekrar kapattı. Bir iki dakika sonra kirpiklerinin altından yanında oturan genç kadına bakarak, "Eh, istediğini elde edebildin mi?" dedi.

Audrey irkildi. "Ah, evet, evet. Teşekkür ederim." "Yavrum, bu karşılaşmanın seni üzmeyeceğinden emin misin?" Yaşlı kadının sesi endişeliydi. "Bildiğin gibi sen bir zamanlar Nevile'i çok severdin. Eski yaralar kanamasın..."

Audrey başını kaldırdı. Bakışları sakin ve endişesizdi. "Bütün o şeyler sona erdi artık. Tamamıyla..." Ama Lady Tressilian genç kadının yumruğunu sıkmış olduğunu fark etmişti.

Yaşlı kadın ağır ağır yastıklarına dayandı. "Neyse... Sen bilirsin. Yoruldum. Artık beni yalnız bırak, çocuğum. Mary aşağıda seni bekliyor. Söyle bana Barrett'i yollasın."

Barrett, Lady Tressilian'a çok bağlı olan oda hizmetçisiydi. Yaşlıca bir kadın olan Barrett yatak odasına girdiği zaman hanımının arkasıüstü yattığın) gördü. Lady Tressilian gözlerini de kapatmıştı.

"Ah, Barrett... Bu dünyadan ne kadar çabuk kurtulursam, o kadar iyi olur. Artık ben olayları da, insanları da anlayamıyorum."

"Böyle söylemeyin, hanımefendi. Siz sadece yorgunsunuz."

"Evet, yorgunum. Şu örtüyü ayağımın üzerinden kaldır. Bana ilacımı ver."

"Bayan Strange'in gelişi sizi sarstı. İyi bir hanım o. Fakat ona da bir iştah ilacı gerekli sanırım. Sağlığı yerinde değil. Çoğu zaman sanki başkalarının fark edemedikleri bir şeyi görüyormuş gibi bir hali var. Ama kişilik sahibi. İnsan onun etkisini hissediyor."

Lady Tressilian, "Çok doğru, Barrett," dedi. "Evet, bu çok doğru."

"Ayrıca insan onu kolay kolay da unutamıyor. Bazen kendi kendime, 'Acaba Bay Neviie, Bayan Audrey'i zaman zaman hatırlıyor mu?' diye düşünüyorum. Yeni Bayan Strange gerçekten çok güzel. Pek güzel o. Yalnız Bayan Audrey yokken insan onu sık sık hatırlıyor."

Lady Tressilian birdenbire güldü. "Neviie o iki kadını bir araya getirmeye kalkışmakla aptallık ediyor. Ama sonunda yine o pişman olacak!"

29 Mayıs

Thomas Royde piposu ağzında, Malakkalı uşağının eşyalarını ustalıkla yerleştirmesini seyrediyor, zaman zaman da pencereden çiftliğe bakıyordu. Yedi yıldan beri alıştığı bu manzarayı altı ay kadar göremeyecekti.

İngiltere'de oturmak bana çok garip gelecek, diye düşündü.

Ortağı Allen Drake kapıdan baktı. "Merhaba, Thomas. Hazırlıklar ne âlemde?"

"Her şey tamam artık."

"Gel bir içki içelim, şanslı dostum. Hasetten çatlayacağım." Thomas Royde yatak odasından çıkarak arkadaşına katıldı. Konuşmuyordu. Çünkü Thomas Royde geveze bir adam değildi. Arkadaşları onun sessizliğinin niteliğine göre tepkilerini ölçmesini de çoktan öğrenmişlerdi. Thomas Royde tıknazca bir adamdı. Biçimli yüzü ciddiydi. Zekâ dolu gözlerinden bir şey kaçmazdı pek. Thomas Royde bir yengeç gibi biraz yan yan yürürdü. Buna bir deprem sırasında kapıya sıkışması yol açmıştı. Bu yüzden sağ koluyla omzu hafifçe felce uğramıştı.

Hem bu hali, hem de bacaklarını fazla bükmeden yürümesi çok kişinin onun utangaç olduğunu düşünmesine yol açardı. Aslında hiç de öyle değildi.

Allen Drake kadehlere içki koydu. "Eh... İyi avlar."

Royde, "Hım..." dedi.

Drake merakla ona baktı. "Her zamanki gibi soğukkanlısın. Bunu nasıl başarıyorsun bilmem. İngiltere'yi görmeyeli ne kadar oldu?"

"Yedi yıl... Hatta sekize yakın."

"Uzun bir süre bu. Tamamıyla bir yerli halini almamış olmana şaşıyorum."

"Belki de iyice yerlileştim..."

"İngiltere'de neler yapacağına karar verdin mi?"

"Şey... evet... bazı bakımlardan." Royde'un bronz rengi yüzü birdenbire kızardı.

Allen Drake büyük bir hayretle, "Ah, bu bir kızla ilgili sanırım!" diye bağırdı. "Kıpkırmızı kesildin!"

Thomas Royde oldukça boğuk bir sesle, "Saçmalama," dedi. Sonra da bütün eski rekorlarını kırarak konuşmayı sürdürdü. "Herhalde her şeyi çok değişmiş bulacağım."

Allen Drake merakla, "Son defa İngiltere'ye gitmekten neden vazgeçtin?" diye sordu. "Hem de en son anda yaptın bunu." Royde omzunu silkti. "O av gezisinin ilgi çekici olacağını düşündüm. O sırada İngiltere'den kötü bir haber de gelmişti."

"Ah, tabii ya. Ağabeyin araba kazasında ölmüştü."

Thomas Royde başını salladı.

Drake, ama İngiltere'ye gitmekten vazgeçmesi için acayip bir nedendi bu, diye düşündü. Thomas'ın annesi İngiltere'de. Onun bir de kız kardeşi var sanıyorum. Herhalde öyle acı günlerde onların yanında olması gerekirdi... Ah, ama Thomas İngiltere'ye gitmekten ağabeysinin öldüğünü öğrenmeden önce vazgeçmişti. Drake arkadaşını süzdü. Ne ısrarlı bir adam şu bizim Thomas!

Royde'un ağabeysi öleli üç yıl olmuştu. Onun için Drake de merak ettiği şeyi artık sorabilirdi. "Ağabeyinle iyi geçinir miydiniz, Thomas?"

"Adrian'la mı? Pek de değil. Kavga etmezdik ama fazla dost da değildik. İkimiz de her zaman ayrı ayrı yolları izlerdik. O avukattı."

Drake evet, dedi kendi kendine. Yaşamları çok farklıymış. Londra'da bir hukuk bürosu. Partiler. Cerbezeyle kazanılan para... Adrian Royde'un bizim

sessiz Thomas'dan çok farklı olduğu anlaşılıyor. Sonra, "Annen sağ, değil mi?" diye sordu.

"Annem mi? Evet."

"Bir de kız kardeşin var sanırım."

Thomas başını salladı. "Hayır."

"A, ben öyle sanıyordum. O fotoğrafta..."

Royde mırıldandı. Kız kardeşim değil o. Uzak akrabam. Ama yetim kaldığı için bizimle birlikte büyüdü." Bronz cildi yeniden ağır ağır kızardı.

Drake, ah, anlaşıldı... diye düşündü. Sonra da, "Evli mi o?" dedi.

"Boşandı. Şu Nevile Strange denilen adamla evlenmişti."

"Tenisçiyi mi kastediyorsun?"

"Evet. Audrey sonunda onu boşadı."

Drake ve şimdi sen İngiltere'ye giderek şansını deneyeceksin, diye düşündü. Audrey'le evlenmeye çalışacaksın. Sonra konuyu değiştirmeye karar verdi. "Balığa ve ava çıkacak mısın?"

"Önce eve gideceğim. Sonra Tuzlu Koy'da yelkenle dolaşmayı düşünüyorum."

"A, orayı bilirim. Şirin, küçük bir yerdir. Tuzlu Koy'da eski tip bir otel de vardır."

"Evet. Balmoral. Belki orada kalırım, belki de ahbaplarımın köşkünde."

"İyi bir tatil olacak bu."

"Hım... Tuzlu Koy sakin ve güzel bir yerdir. Kimse kimseyi rahatsız etmez."

Drake, "Biliyorum," dedi. "Hiçbir şey olmaz orada..."

29 Mayıs

İhtiyar Bay Treves, "Gerçekten çok kızılacak bir şey bu," dedi. "Yirmi beş yıldan beri Çimenli Burun'daki Denizciler Oteli'nde kalıyordum. Şimdi, inanır mısınız, orayı yıkıyorlarmış. Neden deniz kenarındaki yerleri oldukları gibi bırakmazlar bilmem ki?" Ruf us Lord onu teselliye çalıştı. "Orada kalabileceğiniz başka yerler olmalı..."

"Açıkçası artık Çimenli Burun'a gidemem. Denizciler Oteli'nin sahibi isteklerimi iyice öğrenmişti. Her yıl aynı odada kalıyordum. Servis hemen hiç değişmiyordu. Yemeklerse nefisti. Pek nefis." "Neden Tuzlu Koy'u denemiyorsunuz? Orada eski tarz pek güzel bir otel var: Balmoral. Rogers adlı bir çiftin orası. Bayan Rogers, Lord Mounthead'in ahçısıydı eskiden. Ve Mounthead'in ziyafetleri onun yüzünden ün yapmıştı. Bana Balmoral tarn size göre bir yermiş gibi geliyor. Sakin... Orkestra yok. Birinci sınıf servis ve yemek."

"Bir fikir bu... Güzel bir fikir... Otelin kapalı terası da var mı?"

"Evet. Kapalı bir veranda ve gerisinde de teras var. İsterseniz güneşte, isterseniz gölgede oturursunuz. İsterseniz o yöre-dekilerle tanışmanız için size yardım da edebilirim. Lady Tressi-lian'ın köşkü hemen hemen otelin yanında. Pek güzel bir ev o. Lady Tressilian da hastalıklı olmasına rağmen gerçekten hoş bir hanım."

"Yargıcın dul karısını kastediyorsunuz sanırım?"

"Evet. Ta kendisi."

"Matthew Tressilian'ı tanırdım. Galiba karısıyla da tanışmıştım. Pek zarif bir kadındı. Ama tabii bu yıllar önceydi. Tuzlu Koy, St. Loo'nun yakınında değil mi? O taraflarda birkaç ahbabım da var. Biliyor musunuz, Tuzlu Koy'da kalma fikri gerçekten güzel. Otele mektup yazıp ayrıntılı bilgi isteyeceğim. Oraya ağustosun ortalarında gider, eylülün on beşine kadar

kalırım. Otelde arabamı koymak için garaj vardır herhalde, şoförüme de bir oda bulurlar sanırım."

"Ah, tabii. Otel bu bakımdan modern sayılır."

"Bildiğiniz gibi yokuşlara tırmanmamam gerekiyor. Onun için ilk katta bir odayı tercih edeceğim. Ama herhalde otelde asansör vardır."

"Tabii, tabii."

Bay Treves, "Böylece bu problem çözümlenecek sanırım," dedi. "Lady Tressilian'ı tekrar görmek de hoşuma gidecek..."

28 Temmuz

Bir şortla kanarya sarısı bir kazak giymiş olan Kay Strange öne doğru eğilmiş, tenisçileri seyrediyordu. St. Loo turnuvasının yarı final maçları yapılıyordu. Nevile genç Merrick'e karşı oynamaktaydı.

Ted Latimer, Kay'in yanına oturarak alayla, tembel tembel, "Sadık kadın kocasının zafer yolunda ilerleyişini seyrediyor," dedi. Kay irkildi. "Beni korkuttun! Burada olduğunu bilmiyordum." "Ben her zaman buradayım. Artık bunu öğrenmiş olman gerekir." Ted Latimer yirmi beş yaşında, son derecede yakışıklı bir gençti. Esmerdi. Cildi güneşten yanmıştı. Ve şahane dans ediyordu. İstediği zaman adeta siyah gözleriyle sessizce konuşuyor, sesini bir aktör güveniyle kullanıyordu.

Kay, Ted Latimer'i on beş yaşından beri tanıyordu. Juan les Pins'de sahilde beraber güneşlenmişler, birlikte dans edip tenis oynamışlardı. Yalnız arkadaş değil, aynı zamanda da müttefikti onlar.

Ted korta bakıyordu. "Nevile'in 'backhand'i güçlü. 'Fore-hand'inden daha iyi bu. Merrick'in 'backhand'! ise zayıf. Nevile de bunun farkında." O seti Nevile aldı.

Latimer, "Aferin Nevile'e," diye mırıldandı. Ama henüz çocuk denecek çağda olan Merrick kendisini toplamıştı. Artık ihtiyatla oynuyor ve değişik

yerlere atıyordu topu. Ted, "Akıllı bir delikanlı o," dedi. "Ayakları da iyi. Sıkı bir savaş olacak."

Sonunda Merrick maçı kazandı.

Nevile gülerek ağa yaklaştı. Aynı zamanda üzüntüyle başını da sallıyordu. Merrick'in elini sıktı. Ted Latimer, "Ah," diye başını salladı. "Gençlik başka şey. Otuz üç yaşına karşı on dokuz. Ama Nevile'in hiçbir zaman şampiyon olmamasının nedenini sana söyliyeyim mi Kay? O oyunları mertçe kaybetmesini biliyor."

"Saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Allah kahretsin Nevile'i. O tam bir sporcu. Nevile'in bir maçı kaybettiği için sinirlendiğini hiç görmedim."

Kay, "Tabii," dedi. "Maçı kaybettiği için kimse kızmaz."

"Ah, aksine, pekâlâ da kızarlar. Öylelerini çok gördük. Sinirleri bozulan ve her fırsattan yararlanmaya çalışan tenis yıldızları. Fakat Nevile... O sadece gülümsüyor. Tanrım, onun gibi sportmenlerden öyle nefret ediyorum ki. Neyse ki beni Nevile'in-ki gibi kibar okullarda okutmadılar."

Kay ona döndü. "Pek kincisin."

"Hem de nasıl!"

"Nevile'i sevmediğini bu kadar belli etmesen daha iyi olur."

"Ondan neden hoşlanayım? O sevgilimi elimden almadı mı?" Ted bakışlarını genç kadından ayırmıyordu.

"Kes kesini. Ben Nevile'e âşık oldum ve onunla evlendim."

"Ve o pek iyi bir insan. Hepimiz de öyle söylüyoruz."

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Kay dönmüş yine ona bakıyordu.

Ted Latimer güldü. Sonra genç kadın da bu gülüşe karşılık verdi.

"Yaz nasıl geçiyor, Kay?"

"Şöyle böyle... Yatla gezinti çok güzel oldu. Fakat bütün bu tenis maçlarından bıktım." "Turnuvalar daha ne kadar sürecek? Bir ay mı?"

"Evet. Sonra eylülde Martı Burnu köşküne giderek orada on beş gün kalacağız."

Ted, "Ben Doğu Koyu Oteli'nde olacağım," diye açıkladı. "Odamı ayırttım."

Kay, "Köşk pek eğlenceli olacak," dedi. Ben, Nevile, kocamın eski karısı ve Malakka'dan tatilini geçirmeye gelen bir adam."

"Ah, şahane!"

"Tabii o biçimsiz kuzin Mary de köşkte olacak. O huysuz kadının etrafında dönerek esir gibi çalışacak. Ama bu çabalarının karşılığını da alamayacak. Çünkü o cadı ölünce para Nevile'le bana kalacak."

Ted, "Belki Mary'nin bundan haberi yok," dedi.

Kay mırıldandı. "Haberi olmamasına şaşarım." Fakat dalgın dalgın konuşmuştu. Elinde çevirdiği rakete bakıyordu. Sonra birdenbire soluğunu tuttu. "Ah, Ted!"

"Ne var, şekerim?"

"Bilmiyorum. Bazen, endişeleniyorum. Korkuya kapılıyor, bir acayip oluyorum."

"Sen öyle bir insan değildin, Kay."

"Ah, evet... Neyse..." Genç kadın kararsızca gülümsedi. "Sen Doğu Koyu Oteli'nde olacaksın." "Tam plana göre."

Kay, giyinme odalarının dışında Nevile'le karşılaştığı zaman genç adam, "Erkek arkadaşın gelmiş," dedi. "Onu gördüm." "Ted'i mi söylüyorsun?"

"Evet, o sadık köpeği... Sadık kertenkele demek daha doğru olur... Bilirsin otellerde dolaşarak kadın avlamaya çalışan jigololara 'salon kentenkelesi" derler." "Ted'den hiç hoşlanmıyorsun değil mi?" "Ona aldırdığım yok. Ted'i peşinde dolaştırmak hoşuna gidiyorsa..." Nevile omzunu silkti.

Kay, "Sen onu kıskanıyorsun," dedi.

"Latimer'i mi?" Nevile'in bu sözlere gerçekten şaşırdığı belliydi.

Kay, "Ted'i çok çekici bulurlar," diye cevap verdi.

"Bundan eminim. Onda Güney Amerikalılara has o sevimlilik var. Etrafın, istediğin kadar hayranın sarsın. Sen be-K^y hafifçe somurttu. "Kendine çok güveniyorsun."

"Tabii. Seninle beni kader birleştirdi. Karşılaşmamızı kader sağladı. Cannes'da karşılaşmamızı hatırlıyor musun? Ben Portekiz'e, Estoril'e gitmeye hazırlanıyordum. Oraya eriştiğim zaman ilk gördüğüm güzel Kay oldu! O zaman bunu kaderin istediğini, artık kaçamayacağımı anladım." Kay, "Buna kader değil, ben neden oldum," diye açıkladı.

"Ne demek istiyorsun?

"Karşılaşmamızı ben sağladım! Senin Cannes'da Estoril'e gideceğini söylediğini duymuştum. Annemi kandırdım hemen. İşte bu yüzden Estoril'e eriştiğin zaman ilk gördüğün kimse ben oldum."

Nevile yüzünde acayip bir ifadeyle karısına baktı. "Bunu bana daha önce söylemedin..."

"Hayır çünkü bu seni şımartırdı. Ama ben iyi plan yapmasını bilirim. İnsan bir şey yapmazsa istediğini de elde edemez! Bazen bana, 'Ahmak,' diyorsun. Ama ben kendimce bir hayli zekiyim. Bazen çok uzun vadeli planlar da yaparım."

"Kafanı çok zorluyorsun herhalde..."

"Sen istediğin kadar gül."

Nevile birdenbire garip, acı bir sesle, "Evlendiğim kadını anlamaya başlıyorum artık," dedi. "Kader yerine 'Kay' adını geçirmem gerekiyor."

Kay sordu. "Kızmadın ya, Nevile?"

Genç adam dalgın dalgın mırıldandı. "Hayır, hayır. Kızmadım. Sadece düşünüyordum..."

10 Ağustos

Lord Comelly pek beğendiği ve gururlandığı büyük yazı masasının başında oturuyordu. Bu ünlü, eksantrik ve zengin adam çok para harcayarak yaptırmıştı bu masayı. Odadaki eşyalar buna uydurulmuşlardı. Yalnız masanın etkisini Lord Cornelly bozuyordu. Bu da kaçınılamayacak bir şeydi. Çünkü ufacık tefecik, yusyuvarlak, silik bir adamdı. Şahane yazı masası da onu büsbütün cüceleştiriyordu.

Lord Cornelly neşeyle gülerek arkasına yaslandı. Konuşmak için çağırttığı genç adamın neşesiz yüzüne baktı. "Demek siz MacWhirter'siniz? Angus MacWhirter?"

"Evet, adım bu."

"Bir zamanlar Harbert Clay'in yanında çalışıyordunuz değil mi?"

"Evet."

Lord Cornelly keyifle gülmeye başladı yine. "Sizin hakkınızda geniş bilgim var. Clay'in şoför ehliyetini elinden aldılar. Bunun nedeni de onun yalanını destekleyerek çok ağır gittiğini söylemeye yanaşmayısınız. Clay size nasıl öfkeleniyordu bir bilseniz! Olayı bize anlattı. 'O lanet olasıca inatçı domuz İskoç!' deyip duruyordu. Neler söylemedi ki. Ben o sırada ne düşündüm biliyor musunuz?"

"Bu konuda hiçbir fikrim yok." MacWhirter'in sesi iç sıkacak gibiydi.

Ama Lord Cornelly buna aldırmadı bile. O sırada Clay'in hikâyesini ve buna gösterdiği tepkiyi düşünerek keyifleniyordu. "O zaman, 'İşte o İskoçyalı işime yarar,' diye düşündüm. 'Yalan söylemek için rüşvet kabul etmeyen bir genç o.' Benim için yalan söylemek zorunda kalmayacaksınız, MacWhirter. Ben öyle iş yapmam. Ben dünyayı dolaşarak dürüst insanlar arıyorum. Ve ne yazık ki öylelerinin sayısı pek az." Ufak tefek lord tiz

kahkahalar atıyordu. Bir-maymununkine benzeyen yüzü neşeyle kırışmış, zeki bakışlı gözleri kısılmıştı.

MacWhirter sessizce duruyordu. Bu konuşmanın onu eğlendirdiği de yoktu.

Lord Cornelly'nin kahkahaları kesildi. Yüzünde kurnazca bir ifade belirdi. "Eğer iş istiyorsanız, MacWhirter sizi yanıma alabilirim."

MacWhirter, "Çalışmam gerekiyor," dedi.

"Bu önemli bir iş. Uygun nitelikleri olan bir insana verilebilecek bir şey bu. Siz de bu işe uygunsunuz. Ben bunları öğrendim. Tamamıyla güvenilir bir insan olduğunu da biliyorum."

Lord Cornelly bekledi.

MacWhirter bir şey söylemedi.

"Beni dinleyin. Size tamamıyla güvenebilirim değil mi, Mac Whirter?"

Genç adam alayla, "Tabii, evet, demem ne işe yarar?"

Lord Cornelly güldü. "Tamam. Aradığım insansınız siz. Güney Amerika'yı bilir misiniz?"

Lord ayrıntıları açıklamaya başladı.

Yarım saat sonra MacWhirter dışarda, kaldırımda duruyordu. Çok ilgi çekici ve aylığı pek dolgun bir işe girmişti. Geleceği de parlaktı.

Kader ona kaşlarını çattıktan sonra şimdi birdenbire gülümsemeye karar vermişti. Ancak MacWhirter'in de karşılık olarak gülecek hali yoktu. Sevinmiyordu da...

Evet, herhalde ben şanslı bir adamım, diye düşünüyordu. Fakat buna aldırdığım da yok. Yaşamaya çalışacağım. Ama heyecan veya zevkle değil. Yedi ay önce intihara kalkıştım. Şans beni engelledi. Yalnız bu yüzden minnet duyduğum da yok. Tabii artık kendimi öldürmeyi düşünmüyorum. Yaşamımın o devresi tamamıyla kapandı. İnsan soğukkanlılıkla canına kıyamaz. Bunu yapması için umutsuzluk, azap duyması gerekiyor.

Ama bu iş yüzünden İngiltere'den ayrılacağıma seviniyorum. Eylülün sonunda Güney Amerika'ya gideceğim. Bundan sonraki birkaç hafta hazırlık yapmam gerekiyor...

Fakat sonra bir hafta boş kalacağım... Ne yapacağım o zaman? O haftayı Londra'da mı geçireyim? Yoksa başka bir yere mi gideyim?

Kafasında anlaşılmaz bir düşünce belirdi. Tuzlu Koy... Ah, oraya gidebilirim. İntihara kalkıştığım o yere... Belki bu eğlenceli olur...

19 Ağustos

Başmüfettiş öfkeyle, "Böylece bizim tatil de berbat olacak," dedi.

Bayan Battle düş kırıklığına uğramıştı ama bir polis karısıydı o. Uzun yıllar boyunca düş kırıklıklarını filozofça karşılamasını da öğrenmişti. "Ne yapalım?... Herhalde ilgi çekici bir vaka bu!" Başmüfettiş Battle, "Aslında değil," diye cevap verdi. "Ama Dışişleri Bakanlığı'nı altüst etti bu. O uzun boylu, zayıf gençleri sağa sola koyarak, 'Aman kimse duymasın!' diye fısıldıyorlar. Fakat problemi kolaylıkla çözümleyeceğiz. Kimse de rezil olmayacak."

Bayan Battle kararsızca, "Tatilimizi erteleyebiliriz," diye başladı.

Ama kocası kesin bir tavırla onun sözünü kesti. "Olmaz. Sen kızları alıp Britlington'a git. Odalar ta martta ayırtıldı. Bu kadar hazırlıktan sonra yazık olur... Ben de ne yapacağım biliyor musun? Bu iş sona erince Jim'e gidip onun yanında bir hafta kalacağım."

Jim, Battle'ın yeğeni olan Müfettiş James Leach'di. Başmüfettiş Battle sözlerini sürdürdü. "Saltington Doğu Ko-yu'yla Tuzlu Koy'a çok yakın. Deniz havası alır, biraz yüzerim." Bayan Battle burun kıvırdı. "Jim bir olayda seni kendisine yardıma zorlar."

"Bu mevsimde orada öyle önemli bir şey olmaz. Belki bir kadın bir dükkândan ucuz bir şey çalmaya kalkışır, işte o kadar. Ayrıca Jim işini de bilir. Benim ona akıl vermeme de gerek kalmaz."

Bayan Battle, "Ay, neyse," dedi. "Herhalde biraz dinlenirsin. Ama açıkçası üzüldüm."

Battle karısını teselliye çalıştı. "Bütün bunlar bizi denemek için..."

Kar Beyaz ve Gül Pembe

Thomas Royde, Saltington'da trenden indiği zaman Mary Al-din'in kendisini beklediğini gördü. Genç adam onu hayal meyal hatırlıyordu. Ama Mary Aldin'i görünce kadının becerikliliği hoşuna gitti.

Mary onu küçük adıyla çağırıyordu. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim, Thomas. Aradanne kadar uzun bir zaman geçti... "

"Beni köşke davet ettiğiniz için teşekkürler. Kimseyi rahatsız etmeyeceğimi umarım."

"Ne münasebet! Biz geleceğin için çok seviniyorduk. Hamalın o mu? Ona bavullarını şu taraftan getirmesini söyle. Araba en uçta."

Bavullar Ford'a yerleştirildi. Mary direksiyona geçti, Royde da onun yanına oturdu. Araba hareket ederken adam, kadının usta bir şoför olduğunu fark etti.

Saltington, Tuzlu Koy'dan on kilometre ötedeydi. Bu küçük kasabadan çıkar çıkmaz, Mary Aidin de yeniden Thomas Roy-de'un gelişi konusunu açtı.

"Açıkçası Thomas, gelişin bizi rahatlattı. Evde durum biraz karışık. Bir yabancı veya uzaktan gelen biri bizim için çok yararlı olacak."

"Ne oldu?" Thomas her zamanki gibi meraksızca hatta tembelce davranıyordu.

Onun bu hali Mary Aldin'i de rahatlattı. Genç kadın biriyle konuşmayı, dertleşmeyi çok istiyordu. Fakat bu kimse olaylara karışmayan biri de olmalıydı.

"Anlayacağın... durum biraz gergin. Audrey köşkte. Bunu herhalde biliyorsun." Mary soru sorarmış gibi sustu.

Thomas Royde, evet, der gibi başını salladı. Mary ekledi. "Nevile'le karısı da geldi."

Thomas kaşlarını kaldırdı. "Bu biraz acayip..."

"Evet... Nevile'in fikri bu." Mary sustu. Royde bir şey söylemedi. Ama genç kadın sanki adamın inanmadığını düşünüyormuş gibi tekrarladı. "Nevile'in fikri bu."

"Neden?"

Mary elini bir an direksiyondan kaldırdı. "Ah, modern bir tepki bu sanırım. Akıllıca davranacaklar ve dost olacaklar. Fikir bu. Yalnız korkarım Nevile'in istediği pek olmayacak." Thomas, "Herhalde..." dedi. "Nevile'in yeni karısı nasıl bir kadın?"

"Kay mi? O güzel tabii. Gerçekten şahane güzel. Çok da genç."

"Ve Nevile ona âşık. Öyle mi?"

"Ah, evet. Tabii onlar evleneli bir yıl oldu."

Thomas dönerek Mary'e baktı. Hafifçe gülümsüyordu.

Kadın telaşla, "Öyle demek istemedim," diye bağırdı.

"Haydi, haydi. Bence sen öyle demek istedin, Mary."

"Açıkçası onların ortak hiçbir yönleri yok. Arkadaşları..." Mary durakladı.

Royde sordu. "Nevile, karısıyla Riviera'da tanıştı değil mi? Bu konuda fazla bir bilgim yok. Annem bana olayı kısaca yazdı."

"Evet, onlar önce Cannes'da karşılaşmışlar. Nevile, Kay'i beğenmiş. Ama onun daha önce başka kadınları da beğendiğinden eminim. Yalnız zararsızca. Ben, Nevile'e kalsaydı, yine de bir şey olmazdı, diye düşünüyorum. Bildiğin gibi Audrey'i severdi o."

Thomas başını salladı.

Mary sözlerini sürdürdü. "Nevile, boşanır vi istemiyordu, sanırım. Hatta bundan eminim... Ama Kay kesı kararını vermişti. Nevile, Audrey'i terk edinceye kadar uğraştı c u'du. Böyle bir durumda bir erkek ne yapabilirdi? Tabii bu Nevle'in gururunu okşadı."

"Kay ona çok âşıktı, öyle mi?"

"Öyle sanırım..." Mary'nin sesinde şüphe vardı. Thomas'ın kendisine soru sorar gibi baktığını fark edince kızardı. "Ben de ne dedikoducuyum... Kay'in peşinde bir genç dolaşıp duruyor. Jigolo halli, yakışıklı bir genç adam. Kay'in eski arkadaşı o. Bazen Kay'in Nevile'i seçmesine onun zengin ve tanınmış bir insan olmasının yol açıp açmadığını düşünüyorum. Anladığım kadarıyla Kay'in beş parası yokmuş." Sustu. Biraz utanmış gibi bir hali vardı.

Thomas sadece düşünceli bir tavırla, "Hım..." diye mırıldandı.

Mary, "Ancak benimki sadece fesatlık da olabilir," dedi. "Kız gerçekten çok güzel. Herhalde bu da orta yaşlı evde kalmış kızların kıskançlıklarının uyanmasına neden oluyor."

Thomas düşünceli bir tavırla onu süzdü. Ama ifadesiz yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Bir iki dakikalık bir sessizlikten sonra, "Şimdi sorun nedir?" diye sordu.

"Bunu ben de bilmiyorum! İşin garibi de bu ya. Tabii Nevile'le karısını çağırmak konusunda önce Aidrey'in fikrini aldık. Kay'le karşılaşmaya bir itirazı da yoktu onun. Audrey çok iyi de davrandı. Zaten o her konuda ölçülüdür. Hem Nevile'e, hem de Kay'e uygun şekilde davranıyor. Bildiğin gibi o içine kapanık bir insan. Onun ne düşündüğünü, neler hissettiğini de bilemiyorsun. Fakat açıkçası onun bu karşılaşmayı önemsediğini de sanmıyorum."

Thomas Royde, "Önemsememesi için bir neden yok ki," dedi. "Neticede her şey üç yıl önce olup bitti."

"Audrey gibi insanlar olanları unutabilirler mi? O Nevile'i çok severdi."

Thomas oturduğu yerde kımıldandı. "Audrey henüz otuz iki yaşında. Önünde upuzun bir yaşam uzanıyor."

"Ah, öyle. Ama o olay Audrey'i çok sarstı. Bildiğin gibi korkunç bir sinir krizi de geçirdi." "Biliyorum. Annem bunu bana yazdı."

Mary, "Bir bakıma annenin Audrey'le ilgilenmesi çok iyi oldu," dedi. "Böylece annen kendi üzüntüsünü unuttu... Yani ağabeyinin ölümünün verdiği ıstırabı. Onun kazada ölmesi hepimizi de çok sarstı."

"Evet. Zavallı Adrian. O arabasını hızla sürmeye meraklıydı."

Bir an sessizlik oldu.

Sonra Mary, "Thomas," diye mırıldandı. "Sen Audrey'i iyi bilirsin değil mi?"

"Şöyle böyle. Onu şu son yılda pek az gördüm."

"Ama onu çocukluğundan beri tanıyorsun. Adrian'la senin için bir kız kardeşten farksızdı o sanırdım."

Thomas başını salladı.

"Audrey... Audrey dengesiz miydi? Ah, demek istediğim tam bu değil. Yalnız şimdi bana Audrey'de bir acayiplik varmış gibi geliyor. Öyle sakin ki o. Anormal denilecek kadar. Ama bazen o sakin yüzünün neleri gizlediğini düşünüyorum. Bazen Audrey'in içinde çok şiddetli bir duygu coşuyormuş gibi geliyor. Bunun ne olduğunu da bilemiyorum! Ama Audrey normal değilmiş gibi de bir hisse kapılıyorum. Bir şeyler var! Bu da beni endişelendiriyor. Evin havasının herkesi etkilediğinin de farkındayım. Hepimiz de sinirli ve endişeliyiz. Fakat bunun nedenini de anlıyamıyorum. Ve Thomas bu bazen beni korkutuyor."

"Korkutuyor mu?"

Thomas'ın sesindeki hafif hayret Mary'nin hafifçe, sinirli sinirli gülerek kendisini toplamasına neden oldu. "İnsana gülünç geliyor bu... Ama gelişin iyi oldu. Bizi oyalayacaksın... Neyse, geldik işte."

Bir virajı dönmüşler ve köşk de karşılarında belirmişti. Bir kayanın tepesindeki düzlüğe yapılmıştı Martı Burnu.

Mary, "Ben arabayı garaja koyup gelirim," dedi. "Hurstall seninle ilgilenir."

Yaşlı uşak Hurstall, Thomas'ı eski bir dostuna kavuşmanın memnunluğuyla selamladı. "Hoş geldiniz, Bay Royde. Bunca yıl sonra sizi görmek beni sevindirdi. Lady Tressilian'ı da sevindirecek. Size doğu tarafındaki odayı ayırdık, efendim. Herkes bahçede sanırım. Yalnız önce odanıza çıkmak isterseniz..."

Thomas, hayır, der gibi başını salladı. Salondan geçerek terasa çıktı. Orada bir an durakladı. Onun geldiğini fark etmemişlerdi.

Terasta iki kadın vardı. Bunlardan biri tırabzana ilişmiş, nehre bakıyordu. Diğer kadın ise onu süzüyordu.

İlk kadın Audrey'di. Thomas, diğeri Kay Strange olmalı, diye düşündü.

Kay adamın kendisini seyrettiğinden habersizdi. Bu yüzden de duygularını gizlemek gereğini duymuyordu. Thomas kadınlar konusunda pek dikkatli bir adam değildi ama o bile Kay'in Aud-rey'den çok nefret ettiğini hemen anladı.

Audrey'e gelince... O nehrin sularını seyrediyordu. Kay'in varlığına aldırmıyormuş veya bunun farkında değilmiş gibi de bir hali vardı. Thomas, Audrey'i yedi yıldan beri görmemişti. Onun için şimdi genç kadını dikkatle inceliyordu. O değişti mi? Eğer öyleyse nasıl bir değişiklik bu?...

Evet, evet Audrey gerçekten değişmiş. Rengi daha solgun, vücudu da daha ince. Uçacakmış gibi duruyor. Ama bir şey daha var. Bilemediğim bir şey. Audrey sanki hislerini baskı ıltında tutmaya çalışıyor. O sırrını saklamaya çabalayan bir insana benziyor. Ama nasıl bir sır bu? Son birkaç yılda başından geçenleri hiç bilmiyorum. Audrey'in yüzünde ıstırap ve düş kırıklığının neden oduğu çizgiler belirdiğini düşünüyordum... Ama bu durum bambaşka. Audrey, yumruğunu sıkarak saklamaya çalıştığı hazinesine büsbütün dikkati çeken bir çocuğa benziyor...

Thomas'ın bakışları diğer kadına kaydı. Nevile Strange'in karısı... Gerçekten güzel o. Mary Aidin haklıymış. Ama Kay biraz da tehlikeli bir kadına benziyor. Elinde bıçak olsaydı, Audrey'in yanına sokulmasına razı olmazdım...

Yalnız Kay, neden Nevile'in ilk karısından nefret ediyor? O eski günler çok geride kaldı. Artık Audrey'in Strange'lerin yaşamında hiçbir yeri yok.

Terasta ayak sesleri yankılandı ve Nevile evin köşesinden çıktı. Terlemiş gibiydi. Elinde de bir gazete vardı.

Genç adam, "Resimli gazeteyi aldım," dedi. "Öbürünü bulamadım."

Aynı anda iki şey oldu.

Kay, "Aman gazeteyi bana ver," diye bağırdı.

Audrey ise adeta dalgınlıkla elini uzattı.

Nevile Strange iki kadının arasında durakladı. Yüzünde hafif, sıkıntılı bir ifade belirdi.

O konuşmadan Kay, "Gazeteyi istiyorum," dedi. Sesi sinirinden tizleşmişti. "Onu bana ver!

Bana ver, Nevile!"

Audrey Strange irkilerek döndü. Elini çekerek şaşkınca bir tavırla, "Ah, affedersiniz," diye mırıldandı. "Benimle konuştuğunu sandım, Nevile."

Thomas, Nevile'in ensesinin kıpkırmızı kesildiğini gördü. Genç adam çabucak üç adım attı ve gazeteyi Audrey'e uzattı.

Genç kadın durakladı. Utancı artmış gibiydi. "Ama..."

Kay, şiddetli bir hareketle koltuğunu geriye itti. Ayağa kalkarak salonun camlı kapısına doğru koştu.

Thomas yana çekilecek zaman bulamadı. Kay hızla ona çarptı. Geriledi. Adam özür dilerken genç kadın da başını kaldırdı. Thomas o zaman Kay'in kendisini neden göremediğini anladı. Gözleri dolmuştu genç kadının. Thomas bunların öfke gözyaşları olduğunu düşündü.

Kay, "Merhaba," dedi. "Siz kimsiniz? Ah, evet! Siz Malak-ka'dan gelen konuksunuz."

Thomas, "Evet," diye cevap verdi. "Ben Malakka'dan geldim."

Kay bağırdı. "Keşke ben de şu anda Malakka'da olsaydım. Bu iğrenç evden nefret ediyorum! İçindekilerden de!"

Böyle sahneler Thomas'ı her zaman korkuturdu. İhtiyatla Kay'e bakarak endişeyle, "Ah... hım..." diye mırıldandı.

Kay, "Dikkatli olmazlarsa..." dedi. "Birini öldüreceğim! Ya Ne-vile'i ya da oradaki o irin suratlı yaratığı!" Adamın yanından geçerek salona daldı.

Thomas hiç kımıldamadan duruyordu. Şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ama genç Bayan Nevile Strange'in içeri girmesine sevinmişti. Bu genç kadın bir dişi kaplandan farksızdı. Aynı anda Nevile, Thomas'ın karşısına dikildi. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Thomas'ı dalgın bir tavırla selamladı. "Ah... merhaba... Geldiğini bilmiyordum, Royde... Karımı gördün mü?"

Beriki, "Bir dakika önce salondan geçti," diye cevap verdi.

Nevile de içeri girdi o zaman. Öfkeli gibi bir hali vardı.

Thomas terasta ilerledi. Ayak sesleri pek duyulmazdı onun. Audrey'e yaklaştığı sırada genç kadın da döndü.

Thomas, Audrey'in gözlerinin daha irileştiğini, dudaklarının aralandığını gördü. Tırabzandan ellerini adama doğru uzattı.

"Ah, Thomas! Sevgili Thomas! Geldiğine ne kadar sevindiğimi bilemezsin!"

Thomas, genç kadının küçük beyaz ellerini avuçlarının arasına alarak ona doğru eğildi. Aynı anda Mary Aidin salonun terasa açılan kapısında belirdi. Audrey'le Thomas'ı görünce durakladı. Bir iki dakika onları seyretti. Sonra da dönerek uzaklaştı.

Nevile, Kay'i yukarda genç kadının yatak odasında buldu. Köşkteki iki kişilik tek büyük yatak odası Lady Tressilian'ındı. Evli çiftlere her zaman

aralarında kapı bulunan iki küçük oda verilirdi. Bu evin batı tarafındaki ufak dairede banyo da vardı.

Nevile kendi yatak odasından geçerek karısınınkine girdi.

Kay kendisini karyolasına atmıştı. Yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı genç kadının. Başını kaldırarak öfkeyle bağırdı. "Demek geldin? Tam zamanıydı!"

"Bu gürültünün sebebi nedir? Sen çıldırdın mı, Kay?" Nevile sakin bir tavırla konuşmuştu ama burun kanatlarının kısılmasından hiddetli olduğu anlaşılıyordu.

"Gazeteyi neden bana değil de ona verdin?"

"Kay, çocuktan farkın yok! Bir gazete için bu kadar gürültü edilir mi?"

Kay inatla tekrarladı. "Gazeteyi bana değil ona verdin."

"Ne olur verirsem? Bunun ne önemi var?"

"Benim için önemli bu."

"Ne derdin olduğunu anlıyamıyorum. Başkalarının evinde konukken böyle şımarıklıklar yapamazsın! Herkesin içinde nasıl davranılacağını bilmiyor musun?"

"Gazeteyi neden Audrey'e verdin?"

"Çünkü o bunu istedi."

"Ben de istedim. Ve ben senin karınım."

"İyi ya... Gazeteyi senden daha büyük olan ve akrabamız sayılmayan bir kadına vermem daha doğru olurdu."

"O beni yendi! Bana ders vermek istiyordu, bunu da başardı. Sen de onun tarafını tuttun." "Gerizekâlı, kıskanç bir çocuk gibi konuşuyorsun. Lütfen kendini topla ve herkesin içinde doğru dürüst davran."

"Onun gibi değil mi?"

Nevile soğuk soğuk, "Hiç olmazsa Audrey bir hanımefendi gibi davranmasını biliyor," dedi. "Kendisini rezil etmiyor."

"O seni benim aleyhime çeviriyor! Audrey benden nefret ediyor! Benden intikam almaya da başladı!"

"Buraya bak, melodramdan vazgeç. Bu aptallıktan da. Bıktım artık."

"O halde buradan hemen gidelim! Yarın kaçalım! Bu evden nefret edelim."

"Buraya geleli daha dört gün oldu."

"Bu kadarı da yeter. Nevile, lütfen gidelim."

"Buraya bak, Kay, yeter artık! Buraya on beş gün kalmak için geldik. Ve ben kalacağım da!" Kay, "Bunu yaparsan, pişman olursun," dedi. "Sen ve Aud-rey'ciğin! Sen onun harika bir kadın olduğunu düşünüyorsun!"

"Audrey'in harika bir kadın olduğunu düşündüğüm yok. Ben sadece onun kötü davrandığım ama buna karşılık bana cömertlik ve anlayış gösteren, iyi ve şefkatli bir kadın olduğunu düşünüyorum."

"İşte şimdi yanıldın!" Kay karyoladan kalktı. Öfkesi sönmüştü. Ciddi bir tavırla konuşmaya başladı. "Audrey seni affetmedi Nevile. Bir iki defa onun sana nasıl baktığını gördüm... Audrey'in kafasından neler geçtiğini bilmiyorum... Ama onun bir şeyler düşündüğü belli. Audrey düşüncelerini, duygularını kimseye belli etmeyen bir tip."

Nevile, "Herkesin onun gibi olmaması üzülecek bir şey," diye homurdandı.

Kay bembeyaz kesildi. "Beni mi kastediyorsun?" Sesinde tehlikeli bir ifade vardı.

"Eh... sen kendini tutmasını pek bilmiyorsun, öyle değil mi? Öfkelendin mi, aklına gelen türlü kin dolu lafı haykırıveriyorsun. Rezil oluyor, beni de zor duruma düşürüyorsun!"

"Başka?" Kay'in sesi buz gibiydi.

Nevile de aynı derecede soğuk bir sesle, "Haksızlık ettiğimi düşünüyorsan üzülürüm," dedi. "Fakat gerçek bu. Kendini tutmasını bilmiyorsun. Bir çocuktan farkın yok."

"Sen hiç öfkelenmiyorsun değil mi? Daima kendisine hâkim olan kibar ve nazik bir centilmensin! Çok duygusuzsun! Buz gibi bir yaratıksın! Neden arada sırada kendini bırakıvermiyorsun? Neden bana bağırıp küfretmiyorsun?"

Nevile omzunu silkti. "Tanrım..." Topuğunun üzerinde dönerek odadan çıktı.

Lady Tressilian, "On yedi yaşındaki gibisin hâlâ, Thomas Royde," dedi. "Yine öyle akıllı uslu bir tavırla oturuyorsun. O zaman da pek konuşmazdın. Şimdi de durum aynı. Neden?"

Thomas dalgın dalgın mırıldandı. "Bilmem... Güzel konuşan insanlardan değilim ben."

"Adrian'a benzemiyorsun. Adrian çpk tatlı konuşur, güzel nükteler yapardı."

"Belki o yüzden. Ben konuşmayı her zaman ağabeyime bırakırdım."

"Zavallı Adrian... Çok yetenekli bir gençti."

Thomas başını salladı.

Lady Tressilian konuyu değiştirdi. "Sen buraya geleli yirmi dört saat oldu. Durum konusunda ne düşünüyorsun?"

"Durum?"

"Öyle aptal aptal bakma. Bunu mahsus yapıyorsun. Neyi kastettiğimi de pekâlâ biliyorsun. Evimdeki o 'ölümsüz üç-gen'den söz ediyorum."

Thomas ihtiyatla, "Biraz anlaşmazlık var gibi..." diye mırıldandı.

Lady Camilla Tressilian şeytanca bir tavırla güldü. "Thomas, çok eğlendiğimi sana açıklayacağım. Bu duruma ben neden olmadım. Hatta

bunu önlemeye de çalıştım. Ama Nevile'in inadı tutmuştu. O iki kadını bir araya getirmekte ısrar etti. Tabii şimdi de ektiğini biçiyor."

Thomas koltuğunda hafifçe kımıldandı. "Çok garip..."

Lady Tressilian, "Ne demek istediğini açıklamalısın," diye bağırdı.

"Nevile'in öyle bir insan olduğunu sanmazdım..."

"Bu sözlerin çok ilginç. Çünkü ben de öyle düşündüm. Nevi-le'den beklenmezdi bu. O bu bakımdan diğer erkeklere benzerdi. Yani sıkıcı, hoş olmayan durumlardan kaçınırdı.

Başlangıçta bunun aslında Nevile'in fikri olmadığını da düşündüm... Ama öyleyse bunu kim istemiş olabilir?" Yaşlı kadın bir an durdu, sonra da anlamlı anlamlı, "Bunu Audrey istemiş olamaz," diye ekledi.

Thomas hemen atıldı. "Hayır, o istemiş olamaz."

"Bunun o zavallı genç kadının... Kay'in fikri olduğuna da ina-namam. Tabii o çok yetenekli bir aktrisse o başka. Biliyor musun, son zamanlarda Kay'e bayağı acımaya başladım."

"Onu pek sevmiyorsunuz değil mi?"

"Sevmiyorum. Bence o boş kafalı, doğru dürüst davranmasını bilmeyen bir kadın. Fakat dediğim gibi ona acımaya da başladım. O tıpkı birdenbire ışığa çıkan uzun bacaklı küçük bir örümcek gibi sağa sola koşuyor. Hangi silahları kullanması gerektiğini de bilmiyor. Aksileşip terbiyesizleşiyor. Şımarık bir çocuk gibi kabalaşıyor. Bütün bunlar da Nevile'i ters bir şekilde etkiliyor. '

Thomas usulca, "Bence en zor durumda olan Audrey," diye mırıldandı.

Lady Tressilian adama çabucak baktı. "Sen daima Audrey'e âşıktın değil mi, Thomas?"

Adam sakin sakin, "Galiba," diye cevap verdi.

"Ta çocukluğundan beri değil mi?"

Thomas başını salladı.

"Sonra Nevile ortaya çıktı ve Audrey'i senin burnunun dibinden kapıp kaçtı."

Adam koltuğunda endişeyle kıpırdandı. "Ah... ben zaten Aud-rey'in beni istemeyeceğini daima biliyordum... "

Lady Tressilian, "Yenilgiyi hemen kabullenmişsin," dedi.

"Ben daima iç sıkıcı bir adamdım. Audrey benim için, 'Bizim iyi kalpli Thomas,' diye düşünüyor."

Lady Tressilian, "Sadık Thomas," dedi. "Sana böyle bir ad takmışlardı değil mi?"

Bu sözler çocukluk anılarını canlandırmıştı, Thomas güldü. "Ne garip! Bu adı yıllardan beri duymadım."

Lady Tressilian başını salladı. "Bu adın sana şimdi yararı dokunabilir. Audrey gibi bir felaketle karşılaşan bir kadın sadık bir insana değer verir. Bazen bir insanın yaşam boyunca gösterdiği o sadık sevgi bazen sonunda ödüllendirilir, Thomas."

Thomas başını eğerek elindeki piposuna baktı. "Ben de buraya bu umutla geldim..."

Mary Aidin, "Eh, işte hepimiz de buradayız," dedi.

Yaşlı uşak Hurstall alnını sildi. Mutfağa gittiği zaman ahçı Bayan Spicer adamın yüzündeki acayip ifadeden söz etti.

Onun üzerine uşak, "Ben galiba hastayım," dedi. "Son günlerde bu evde yapılan her şey ve söylenilen her sözün gizli bir anlamı varmış gibi geliyor bana... Demin sofraya otururlarken Miss Aidin, 'Eh, işte hepimiz de buradayız,' dedi. Fena halde titredim o zaman. Aklıma bir kafese bir sürü vahşi hayvanı kapayan bir terbiyeci geldi. Sonra sanki hepimiz de bir kapana kıstırılmışız gibi bir duyguya kapıldım."

Bayan Spicer, "Aman, Bay Hurstall," diye bağırdı. "Galiba yemeklerden biri midenize dokundu."

"Bunun benim sindirim sistemimle bir ilişkisi yok. Aslında herkesin sinirleri gergin. Demin sokak kapısı çarpılarak kapandı ve Bayan Strange... bizim Bayan Strange'imiz, yani Bayan Audrey sanki vurulmuş gibi irkildi... Sonra o acayip sessizlikler... Çok acayip bu... Birdenbire herkes sanki konuşmaktan korkuyormuş gibi susuveriyor. Ondan sonra da hepsi birden konuşmaya başlıyor ve akıllarına gelen ilk şeyi söylüyorlar."

Bayan Spicer, "Herkesi utandırır bu," dedi.

"Evde iki Bayan Strange var. Berice bu ayıp."

Yemek odasına ise Hurstall'ın sözünü ettiği gibi bir sessizlik çökmüştü.

Sonra Mary Aidin kendisini zorlayarak Kay'e döndü. "Arkadaşın Bay Latimer'i yarın akşam yemeğe çağırdım."

Kay, "Ah, çok iyi," dedi.

Nevile mırıldandı. "Latimer mi? O burada mı?"

Kay, "Ted, Doğu Koyu Oteli'nde kalıyor," diye açıkladı.

Nevile, "Bir gece otele gidip orada yemek yiyelim," dedi. "Son araba vapuru kaçta?"

Mary, "Bir buçukta," diye cevap verdi. "Herhalde geceleri dans müziği var." Kay söylendi. "Otelin müşterileri yüz yaşında." Nevile ona baktı. "Arkadaşın için pek de eğlenceli bir yer olmasa gerek."

Mary çabucak atıldı. "Bir gün gidip Doğu Koyu'nda denize girebiliriz. Hava hâlâ sıcak. Oradaki kumsal da pek güzeldir."

Thomas, Audrey'e alçak sesle, "Yarın yelkenliyle dolaşacağım," dedi. "Gelir misin?" "Tabii. Bu hoşuma gider." Nevile bağırdı. "Hepimiz de yelkenliyle dolaşalım." Kay, "Sen golf oynayacağını söylemiştin," diye hatırlattı. "Golf alanına gitmeyi düşünüyordum. Geçen gün tahta golf sopalarıyla yaptığım

vuruşlar hiç başarılı olmadı." Kay alay etti. "Ne felaket!" Nevile uysalca, "Golf acıklı bir oyundur," dedi. Mary, Kay'e sordu. "Sen de golf oynuyor musun?"

"Eh... Biraz... "

Nevile, "Kay biraz çalışsa iyi bir oyuncu olabilir," diye açıkladı. "Sopayı sallaması çok uygun." Kay, Audrey'e baktı. "Siz hiçbir oyun oynamıyorsunuz sanırım?"

"Öyle... Biraz tenis biliyorum. Ama aslında sporculukla bir ilişkim yok."

Thomas, Audrey'e, "Hâlâ piyano çalıyor musun?" diye sordu. Genç kadın başını salladı. "Son zamanlarda pek çalmıyorum."

Nevile, "Piyanon iyiydi," diye söze karıştı.

Kay, "Senin müzikten hoşlanmadığını sanıyordum, Nevile," dedi.

Genç adam mırıldandı. "Müzikten pek anlamam... Ama Aud-rey'in bir oktavı çalmayı nasıl başardığını her zaman merak ederdim. Onun elleri öyle ufaktır ki..."

Nevile tatlı yerken kullandığı bıçakla çatalı masaya bırakan Audrey'in ellerine dikmişti gözlerini. Genç kadın hafifçe kızararak çabucak, "Küçük parmağım çok uzun," dedi. "Herhalde bunun yararı oluyor."

Kay, "O halde siz bencilsiniz," diye güldü. "Bencil olmayanların küçük parmakları kısadır."

Mary Aidin sordu. "Doğru mu bu? Öyleyse ben bencil değilim. Küçük parmaklarım oldukça kısa sayılır."

Thomas düşünceli bakışlarla onu süzdü. "Bence sen hiç bencil değilsin."

Mary kızararak sözlerini hızla sürdürdü. "İçimizde hiç bencil olmayan kim acaba? Küçük parmaklarımızı ölçelim. Benimkiler senin parmaklarından daha kısa, Kay."

Nevile, "Ben hepinizden de üstünüm," diye bağırdı. "Bakın." Elini uzattı.

Kay itiraz etti. "Senin bir elinin parmağı çok kısa. Ama sağ eli-ninki bayağı uzun. İnsanın doğuştan sahip olduğu yetenekleri sol el gösterir. Sağ el ise yaşamını ne hale soktuğunu. Onun için ellerin doğuştan bencil olmadığını ama gitgide egoistleştiğini gösteriyor."

"El falına bakmasjnı biliyor musun, Kay? Mary avucunu açtı. "Bir falcı bana iki defa evleneceğimi ve üç çocuğum olacağını söylemişti. Onun için acele etmem gerekecek."

Kay, "O küçük haçlar çocukları değil yolculukları gösterir," dedi. "Bundan da deniz ötesine üç kere yolculuk yapacağın anlaşılır."

Mary Aidin içini çekti. "Hiç sanmıyorum."

Thomas ona, "Sen hiç yolculuk yaptın mı?" diye sordu.

"Pek yapmadım."

Adam kadının sesindeki üzüntüyü sezdi. "Bunu ister miydin?"

"Her şeyden çok."

Thomas, Mary'nin yaşamını düşündü. Daima yaşlı bir kadının emrinde... Mary sakin, ince düşünceli bir kadın. Her şeyi de çok iyi yönetiyor. Sonra merakla, "Lady Tressilian'ın yanına geleli ne kadar oldu?" dedi.

"Hemen hemen on beş yıl. Buraya babamın ölümünden sonra geldim. Babam yıllarca hasta yatmıştı." Bir an durdu sonra da ekledi. "Otuz altı yaşındayım. Bunu öğrenmek istiyordun değil mi?"

Thomas itiraf etti. "Evet, bunu merak ediyordum. Sen... herhangi bir yaşta olabilirsin."

"Bu iki anlamlı bir söz."

"Öyle sanırım. Ama ben bunu kötü anlamda söylemedim." Thomas hâlâ ciddi ve düşünceli bir tavırla Mary'i süzüyordu.

Kadın onun saçlarının arasındaki beyaz tutama baktığını fark ederek elini başına götürdü. "Hemen hemen çocukluğumdan beri var bu."

Thomas kısaca, "O hoşuma gidiyor," dedi. Hâlâ kadını inceliyordu.

Sonunda Mary alaylı bir sesle, "E, kararını öğrenelim," diye güldü.

Bronz ciltli adam kızardı. "Ah, herhalde sana böyle bakmam kabalık. Ama ben senin aslında nasıl bir insan olduğunu anlamaya çalışıyordum."

Mary telaşla, "Lütfen," diye mırıldandı. Sonra da sofradan kalktı.

Audrey'in koluna girerek salona geçerken, "Yarın akşam ihtiyar Bay Treves de yemeğe gelecek," diye açıkladı.

Nevile sordu. "O da kim?"

"Camilla'ya Rufus Lord'dan mektup getirdi. Pek hoş bir ihtiyar o. Balmoral Oteli'nde kalıyor. Kalbi hasta, pek de zayıf nahif. Ama aklı başında. Çok ilgi çekici kimseleri tanıyor. Avukatmış aslında."

Kay sıkıntıyla homurdandı. "Buradakilerin hepsi de çok yaşlı." Genç kadın bir lambanın altında duruyordu. Thomas onu da dikkatle süzdü. Kay'in o ihtiraslı, şahane güzelliği ilgisini çekti.

Canlı renklerin yarattığı bir güzellikti bu. Genç kadın hayat doluydu.

Thomas usulca gülerek kendi kendine, "Pembe Gülle, Kar Beyaz," dedi.

"Efendim?" Mary yanında duruyordu.

Thomas sözlerini tekrarladı. Sonra da ekledi. "Şu masadaki gibi..."

Mary başını salladı. "Çok güzel bir tanımlama bu."

Bay Treves Porto şarabını takdirle yudumladı. Nefis bir şarap bu, diye düşünüyordu. Yemekler de fevkaladeydi. Servis de öyle. Lady Tressilian'ın ahçı ve uşak bakımından bir zorlukla karşılaşmadığı anlaşılıyordu. Ev de çok iyi yönetiliyor...

Bay Treves düşünceli bir tavırla Nevile'in eşi olan güzel ve çekici genç kadına baktı. Kay gerçekten şahaneydi bu gece. Şamdanların aydınlattığı odada canlı güzelliği adeta ışıldıyordu. Ted Latimer siyah, parlak saçlı

başını ona doğru eğmişti. Genç kadına yaltaklanıp duruyordu. Kay ise zaferle gülümsüyordu ve kendine olan güvenini yeniden kazanmıştı.

Bu canlı, hayat dolu kadına bakmak bile Bay Treves'in yaşlı kemiklerini ısıttı. Gençlik... Evet, gerçekten gençlik gibisi yok. Tevekkeli kocası ona deli gibi âşık olup, ilk karısını boşamamış! Bay Treves yanında oturan Audrey'e bir göz attı. Hoş bir kadın. Tam bir hanımefendi. Ama her zaman böyle olaylarla karşılaştım. Kocaları böyle hanımefendileri çoğu zaman terk ederler. Audrey başını eğmiş, gözlerini tabağına dikmişti. Onun hiç kımıldamadan oturması Bay Treves'in dikkatini çekti. Audrey'i daha da merakla süzdü. Acaba o ne düşünüyor? Saçlarının sedefe benzeyen küçücük kulaklarından geriye doğru dalga dalga uzanması çok hoş...

Bay Treves irkilerek daldığı düşüncelerden uyandı. Sofradan kalkıyorlardı. Yaşlı adam telaşla yerinden fırladı.

Salonda Kay Strange hemen pikaba bir plak koydu.

Mary Aidin, özür dilercesine Bay Treves'e baktı. "Cazdan nefret ettiğinizden eminim."

Bay Treves nazik nazik yalan söyledi. "Hayır, hayır."

Mary gülümsedi. "Daha sonra briç oynayabiliriz. Ama oyuna şimdi başlamamız yersiz olur. Çünkü Lady Tressilian'ın sizinle konuşmak için sabırsızlandığını biliyorum."

"Bu çok hoşuma gider. Lady Tressilian aşağıya inerek size katılmıyor mu?"

"Hayır. Önceleri tekerlekli sandalyeyle inerdi. Bu yüzden asansörü taktırttık. Fakat Lady Tressilian son zamanlarda konukları odasında kabul etmeyi tercih ediyor. Orada istediğiyle konuşuyor. Konukları bir kraliçe gibi yukarıya çağırtıyor."

"Benzetmeniz çok güzel, Miss Aidin. Lady Tressilian'ın tavırlarında gerçekten bir kraliçeyi hatırlatan bir şeyler var."

Kay odanın ortasında ağır ağır dansa başlamıştı. "Nevile, şu masayı çek." Sesi güvenli ve otoriterdi. Dudakları aralanmıştı, gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Nevile uysalca masayı çekti. Sonra karısına doğru bir adım attı ama Kay mahsus Ted Latimer'e döndü.

"Gel, Ted. Dans edelim."

Ted hemen genç kadına sarıldı. Sallanarak, eğilerek dansa başladılar. Adımları birbirlerininkine çok uyuyordu. Gerçekten seyretmeye değecek bir danstı bu.

Bay Treves mırıldandı. "Şey... profesyonelce bir dans bu."

Bu sözlerini duyan Mary Aidin hafifçe yüzünü buruşturdu. Fakat Bay Treves herhalde hayranlıkla konuşmuştu. Kadın, yaşlı adamın zekâ dolu, ufacık yüzüne baktı. Bay Treves dalgın dalgın oturuyor, dedi kendi kendine. Sanki bir şeyi düşünüyormuş gibi bir hali var.

Nevile kararsızca bakıyordu. Sonra pencerenin önünde duran Audrey'e doğru gitti. "Dans edelim mi, Audrey?" Sesi resmi, hatta soğuktu. Gören onun nezaketi yüzünden böyle davrandığını düşünürdü.

Audrey Strange bir an şaşırarak ona baktı. Sonra da başını salladı.

Mary Aidin havadan sudan şeylerden söz etti ama Bay Treves ona cevap vermedi. Kadın onun bir şeye dalmış olduğunu sezdi. Yalnız adamın kime baktığını anlayamadı. Bay Treves dans edenleri mi süzüyordu? Yoksa odanın bir köşesinde yalnız duran Thomas Royde'u mu süzüyordu?

Sonra Bay Treves hafifçe irkildi. "Affedersiniz... Bir şey mi söylediniz?"

"Önemli bir şey değil. Eylül olmasına rağmen hava çok sıcak diyordum."

"Gerçekten öyle. Otelimde bana çiftçilerin yağmur yağmasını çok istediklerini söylediler." "Otelde rahat olduğunu umarım."

"Evet rahatım. Ama otele eriştiğim zaman önce çok kızdım..." Bay Treves birdenbire sustu. Audrey, Nevile'in kollarından sıyrılarak özür dilermiş gibi hafifçe güldü. "Hava dans edilemeyecek kadar sıcak," diyerek açık kapıdan terasa çıktı.

Mary, "Onun peşinden gitsene budala," dedi. Bu sözleri usulca söylediğini sanmıştı.

Ancak bu lafları duyan Bay Treves dönerek kadına hayretle baktı. Mary kızararak utançla güldü. "Korkarım düşüncelerimi yüksek sesle söyledim. Ama o beni sinirlendiriyor. Her şeyi o kadar ağırdan alıyor ki." "Bay Strange mi?"

"Ah, Nevile'i kastetmedim. Sözünü ettiğim Thomas Royde." Thomas tarn ilerleyecekken Nevile, kısa bir duraklamadan sonra Audrey'in peşinden terasa çıktı.

Bay Treves bir an düşünceli düşünceli camlı kapılara baktı, sonra da dikkatini dans edenlere verdi. "Bu genç çok güzel dans ediyor... Adı Bay Latimer demiştiniz sanırım." "Evet. Ted Latimer."

"Ah, evet, Ted Latimer. O Bayan Strange'in eski arkadaşı sanırım?" "Evet."

"Peki bu pek... yakışıklı genç centilmen hayatını neyle kazanıyor?"

"Doğrusu bunu bilmiyorum."

"Ya..." Bay Treves bu zararsız sözcüğe derin bir anlam vermesini başardı.

Mary sözlerini sürdürdü. "O, Doğu Koyu Oteli'nde kalıyor." Bay Treves, "Hoş bir durum," diye mırıldandı. Bir an durdu, sonra da dalgın dalgın ekledi. "Ted Latimer'in baş biçimi çok ilginç. Tepeden ensesine doğru acayip bir açı yapıyor. Saçların kesiliş biçimi yüzünden pek belli olmuyor bu. Yalnız baş şekli çok ender görülen bir şey." Yine sustu, sonra da daha dalgın bir tavırla, "Başı bu biçimde olan bir adamı en son gördüğümde on yıla mahkûm ettiler. Yaşlı bir mücevherciye vahşice saldırdığı için."

Mary bağırdı. "Herhalde siz..."

Bay Treves, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Beni yanlış anladınız. Konuğunuzu aşağılamaya çalıştığım yoktu. Sadece kalbi nasırlaşmış, hain bir suçlunun görünüşte pek hoş ve şirin bir genç olabileceğini söylemek istiyordum. Çok acayip ama gerçek bu." Mary'e şefkatle gülümsedi.

Kadın, "Biliyor musunuz, Bay Treves," dedi. "Siz beni biraz korkutuyorsunuz."

"Yapmayın canım."

"Gerçekten korkutuyorsunuz. Çok zeki bir gözlemcisiniz."

Bay Treves memnun memnun, "Gözlerim gençliğimdeki kadar güçlü," diye gülümsedi. Bir an durdu sonra da ekledi. "Bu iyi mi, yoksa kötü mü, bunu henüz bilmiyorum."

"Neden kötü olsun?"

Bay Treves kuşkuyla başını salladı. "Bazen insan bu yüzden sorumluluk altında kalıyor. Nasıl davranması gerektiğine de karar veremiyor."

Hurstall elinde kahve tepsisiyle girdi. Mary ve yaşlı avukatla konuştuktan sonra salonda ilerleyerek Thomas Royde'un yanına gitti. Mary'nin emri üzerine tepsiyi alçak bir masanın üzerine koyarak odadan çıktı.

Kay, Ted'in omzunun üzerinden seslendi. "Önce şu dansı bitirelim de..."

Mary, "Ben Audrey'in kahvesini götüreyim," dedi.

Kadın elinde kahve fincanıyla camlı kapıya doğru gitti. Bay Treves de yanındaydı. Kadın eşikte duraklarken, yaşlı adam onun omzunun üzerinden terasa baktı.

Audrey tırabzana oturmuştu. Parlak ay ışığında geç kadının güzelliği canlı bir hal almıştı. Renkten çok yüz hatlarına bağlı bir güzellikti bu. Audrey'in yüz çizgileri, özellikle kemik yapısı kusursuzdu. Genç kadın yaşlandığı zaman bile bu güzellik kalacaktı. Audrey'in arkasındaki paletli elbise de ay ışığının etkisini artırıyordu. Genç kadın hiç kımıldamadan oturuyordu. Nevile ise karşısında durmuş ona bakıyordu.

Sonra Audrey'e doğru bir adım attı. "Audrey, sen..." Genç kadın hemen tırabzandan atladı. Sonra da bir elini kulağına götürdü. "Ah, küpem! Onu düşürdüm sanırım." "Nereye? Dur bakayım..."

İkisi de utançla eğildiler ve birbirleriyle çarpıştılar. Audrey geriye sıçradı.

Nevile, "Bir dakika," diye bağırdı. "Saçların kol düğmeme takıldı. Kımıldama."

Nevile, kol düğmesiyle uğraşırken Audrey hareketsiz durdu. "Ah, saçlarımı köklerinden koparıyorsun. Çok beceriksizsin Nevile. Çabuk ol."

"Affedersin... Beceriksizliğim tuttu." Ay ışığı iki seyircinin Audrey'in göremediği bir şeyi fark etmelerini sağlayacak kadar parlaktı. Nevile'in gümüşümsü sarı saç tutamını düğmeden kurtarmaya çalışırken ellerinin titrediğini hissetti.

Ama Audrey de titremeye başlamıştı. Sanki birdenbire üşümüş gibi...

Arkasından biri usulca, "Affedersiniz," deyince Mary irkildi. Thomas, kadınla yaşlı avukatın arasından geçerek terasa çıktı. "Sana yardım edeyim mi, Nevile?"

Nevile doğruldu. Audrey'le birbirlerinden uzaklaştılar. Genç adam, "Tamam," dedi. "Audrey'in saçlarını kurtardım."

Yüzü bembeyazdı.

Thomas, Audrey'e, "Üşümüşsün," dedi. "İçeri gel, bir kahve iç."

Genç kadın onunla birlikte terasta ilerledi. Nevile dönerek uzaklardaki denize doğru bakmaya başladı.

Mary, "Kahveni sana getiriyordum," diye mırıldandı. "Ama belki de içeri girmen daha iyi olur." Audrey, "Evet," dedi. "İçeri girmem daha iyi olacak."

Hepsi de salona döndüler. Kay'le Ted'in dansı sona ermişti.

Kapı açılarak, uzun boylu zayıf bir kadın içeri girdi. Saygıyla, "Lady Tressilian, Bay Treves'i odasında kabul etmekten zevk duyacak," diye

açıkladı.

Lady Tressilian, Bay Treves'i büyük bir memnunlukla karşıladı. Kısa bir süre sonra da geçmişten ve müşterek dostlarından söz ediyorlardı.

Yarım saatin sonunda Lady Tressilian, "Ah," dedi. "Bu konuşma pek hoşuma gitti. Dedikodu alışverişi yapmak ve eski skan-dalları hatırlamaktan daha hoş bir şey olamaz."

Bay Treves başını salladı. "Biraz sivri bir dil, yaşamın tadı tuzudur."

Lady Tressilian, "Aklıma gelmişken," dedi. "Bizim 'Ölümsüz Üçgen' örneğimize ne diyorsunuz?" Bay Treves incelik göstererek sanki bu sözlerden bir şey anlamamış gibi bir tavır takındı. "Şey... hangi üçgen?"

"Bana durumu fark etmediğinizi söylemeyin! Nevile'le iki karısını söylüyorum."

"A, o mu? Yani Bayan Strange gerçekten çok çekici bir genç kadın."

Lady Tressilian, "Audrey de öyle," dedi.

Bay Treves, "Evet, o da hoş," diye kabul etti.

Lady Tressilian bağırdı. "Yani siz bir erkeğin Audrey gibi ender bulunacak bir kadını Kay için bırakmasını anlayabiliyor musunuz?"

Bay Treves sakin sakin cevap verdi. "Tabii. Sık sık olan bir şey bu."

"İğrenç. Ben erkek olsaydım çok geçmeden Kay'den bıkar ve 'Keşke o budalalığı yapmasaydım,' diye düşünürdüm."

Bay Treves, "Bu da sık sık olur," dedi. "O ani ihtiraslı aşklar çoğu zaman kısa sürerler."

Lady Tressilian sordu. "O zaman ne olur?"

Bay Treves, "Şey..." diye mırıldandı. "Çoğu zaman ikinci bir boşanma davası daha açılır. Ve erkek üçüncü defa evlenir. Bu sefer anlayışlı bir kadınla."

"Saçma! Bilmiyorum bazı müvekkilleriniz nasıl kimselerdi ama Nevile birkaç kadınla birden evlenen o Mormon'lardan değil."

"Bazen erkek ilk karısıyla da evlenir."

Lady Tressilian başını salladı. "Bu olmaz. Audrey çok gururlu bir kadındır."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bundan eminim. Öyle başınızı sallayıp da beni öfkelendirmeyin."

Bay Treves, "Tecrübelerim sonunda şunu öğrendim," diye açıkladı. "Aşk konusunda kadınlar fazla gururlu davranmazlar. Evet, sık sık gururdan söz ederler ama davranışları iddialarına hiç uymaz."

"Siz Audrey'i anlıyamamışsınız. O Nevile'e çılgıncasına âşıktı. Belki de Nevile'i haddinden fazla seviyordu. Fakat kocası kendisini o kız uğruna terk edince durumu değişti. Nevile'i bir daha görmeyi de istemedi. Ama bu bakımdan Nevile'i de tamamıyla suçlu bulmuyorum. Çünkü kız onun peşini bırakmadı. Erkeklerin nasıl yaratıklar olduklarını da bilirsiniz."

Bay Treves usulca öksürdü. "Yalnız Audrey burada şimdi."

Lady Tressilian sinirlendi. "Ah, ben bu modern düşünceleri anladığımı iddia edemem. Herhalde Audrey buraya Nevile'e artık ona aldırmadığını göstermek için geldi."

"Herhalde..." Bay Treves çenesini ovuşturdu. "Audrey kendi kendine nedenin bu olduğunu söyleyebilir tabii."

Lady Tressilian, "Yani," dedi. "Audrey'in aklı hâlâ Nevile'de mi? Ve o! Ah, hayır! Buna inanamam! Evimde böyle şeyler olmasına da göz yumamam!"

Yaşlı avukat, zekice, "Siz üzülüyorsunuz değil mi?" diye sordu. "Bu evde gergin bir hava var. Bunu hissettim."

Lady Tressilian çabucak, "Demek siz de bunun farkına vardınız?" diye bağırdı.

"Evet. Şaşırdığımı da itiraf etmeliyim. Evdekilerin gerçek duyguları anlaşılmıyor. Ama barut tozu etrafa saçılmış. Yakında bir patlama olabilir."

Lady Tressilian, "Bu sözleri bırakın da bana ne yapmam gerektiğini söyleyin," dedi.

Bay Treves ellerini kaldırdı. "Açıkçası size ne önereceğimi bilmiyorum. Bir odak noktası olmalı. Eğer bunu anlayabilirsek. Fakat bilinmeyen çok şey var."

Lady Tressilian, "Audrey'e köşkten gitmesini söylemek niyetinde değilim," dedi. "Bence o zor bir durumda gayet güzel davrandı. Nazik ama soğuktu. Ben Audrey'in kusursuzca davrandığına inanıyorum."

Bay Treves başını salladı. "Orası öyle... Yalnız bu genç Nevile üzerinde çok belirli bir etki yapıyor."

Lady Tressilian, "Nevile hiç de doğru davranmıyor," diye homurdandı. "Onunla bu konuyu konuşacağım. Ama bu ara Nevile'i de köşkten uzaklaştıramam. Neticede Matthew onu oğluymuş gibi severdi."

"Biliyorum."

Yaşlı kadın içini çekti. "Matthew'un burada boğulduğunu biliyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"Başlangıçta çabucak ölüp ona kavuşacağımı sandım. Özellikle hastalandığım zaman. Fakat galiba ben o ölümsüz hastalıklı insanlardan biriyim." Lady Tressilian bu sözleri söylerken kirpiklerinin altından avukata bakıyordu. Birdenbire, "Ne var?" diye sordu. "Bir şeyin sizi endişelendirdiği belli."

Bay Treves, "Önemsiz bir şey," diye mırıldandı. "Pek önemsiz bir şey... Ama gözlerinizden hiçbir şey kaçmıyor."

Lady Tressilian, "Ben insanları incelemekten hoşlanırım," dedi. "Matthew endişeli olduğu zaman bunu hemen anlardım..."

Bay Treves aşağıdaki salona girerken kararsızca kaşlarını çatmıştı. Diğerleri de oradaydılar. Mary Aidin yaşlı avukatı görünce hemen briç oynamalarını teklif etti.

Fakat Bay Treves nazik nazik, "Benim biraz sonra gitmem gerekiyor," dedi. "Otelim eski tarz yerlerden. Müşterilerinin gece yarısından sonra dışarda kalacaklarını sanmıyorlar."

Nevile gülümsedi. "Saat daha on buçuk... Ama kapıda kalmayacağınızı umarım."

"Ah, hayır, hayır. Gece kapının kitlendiğini sanmıyorum. Saat dokuzda kapıları kapatıyorlar fakat tokmağı çevirip içeri giriyorsunuz."

Ted Latimer sordu. "Balmoral nasıl bir otel? Yapıt, Viktorya devrinden kalma korkunç bir şey ama gerisini bilmiyorum."

Bay Treves, "İçersi de Viktorya devrindeki oteller kadar rahat," dedi. "Yemekler iyi, odalar geniş, yataklar yumuşak. Maun gardıroplar koskocaman. Banyolar çok büyük."

Mary, "Demin otele ilk gittiğiniz gün kızdığınızdan söz ediyordunuz sanırım," diye hatırlattı.

"Ah, evet. Mektup yazarak birinci katta iki oda ayırttım. Bildiğiniz gibi kalbim hasta, doktorlar merdivenden çıkmamı yasakladılar. Ancak Balmoral'a eriştiğim zaman ilk katta oda olmadığını öğrendim. Bana en üst katta bir daire ayırmışlardı. Orasının da pek güzel olduğunu söylemeliyim. Önce tepem attı. Fakat eski bir müşteri hastalanmış ve bana ayrılan odalardan da zamanında çıkmamıştı... O zaman üçüncü kattaki daireye razı oldum... Neyse... Otelde asansör var. Merdivenlerden çıkmak zorunda kalmıyorum. Asansörcü yok. Siz kendiniz düğmeye basarak istediğiniz kata çıkıyorsunuz."

Kay, "Ted," dedi. "Neden sen de Balmoral'de kalmıyorsun? Buraya daha yakın olurdun."

"Orası bana göre bir yer değil."

Bay Treves başını salladı. "Haklısınız, Bay Latimer. Otel size uygun değil."

Nedense Ted Latimer birdenbire kızardı. "Ne demek istediğinizi anlayamadım."

Havanın gerginleştiğini sezen Mary hemen atıldı. "Gazetede okudum. Kentish Town'da sandıkta bulunan cesedin katilini yakalamışlar."

Nevile, "Yakaladıkları bu ikinci şüpheli kimse," dedi. "Bu sefer gerçek katili tutukladıklarını umarım."

Bay Treves, "Gerçek katil o olsa bile," diye açıkladı. "Onu cezalandırabileceklerini hiç sanmıyorum. Yeterli kanıt yok çünkü." Yaşlı adam durakladı, sonra da özür dilermiş gibi, "Kriminolojiye çok meraklıyımdır..." diye ekledi.

Kay, "Bize bildiğiniz ilgi çekici vakaları anlatmaz mısınız?" diye sordu.

Bay Treves, "Cinayet davaları konusunda bir hayli tecrübem var, dedi. "Ama içlerinden pek azı ilginçti. Katillerin çoğu ilgi uyandırmayan, ileriyi de göremeyen tiplerdir. Fakat size ilginç bir olayı anlatabilirim." Kay bağırdı. "Aman anlatın! Ben cinayetlere bayılırım!"

Bay Treves ağır ağır konuşmaya başladı. Sözlerini büyük bir dikkatle seçiyordu. "Bu olay bir çocukla ilgili. Çocuğun yaşını da, cinsiyetini de açıklayacak değilim. Vaka şöyle oldu: İki çocuk ok ve yaylarla oynuyorlardı. Bunlardan biri yayı gererek okunu attı. Ok arkadaşının vücuduna saplandı ve zavallı öldü. Resmi soruşturma yapıldı tabii. Kazayı yapan çocuk çok sarsılmıştı. Ona anlayışla davrandılar. Çok acıdılar çocuğa." Sustu.

Ted Latimer, "Hepsi bu kadar mı?" dedi.

"Hepsi bu kadar. Üzülecek bir kazaydı bu... Ama madalyonun bir de arka yüzü vardı. Bir çiftçi kazadan bir süre önce yakındaki koruda dolaşırken bir açıklığın yakınından geçmişti. Orada bir çocuk ok ve yayla talim yapıyordu." Yaşlı avukat, bu sözlerinin anlamını iyice kavramaları için bir an durdu.

Mary hayretle bağırdı. "Yani olay bir kaza değil miydi? Çocuk arkadaşını bilerek mi öldürmüştü?"

Bay Treves, "Bilmiyorum," dedi. "İşin iç yüzünü hiçbir zaman öğrenemedim. Ama resmi soruşturmada çocukların ok ve yay kullanmaya alışık olmadıkları açıklandı. Bu yüzden okları gelişigüzel attıkları söylendi."

"Fakat bu doğru değildi, öyle mi?"

"Çocukların biri bakımından kesinlikle doğru değildi."

Audrey soluğunu tutmuştu. "Çiftçi ne yaptı?"

"Hiçbir şey yapmadı. O doğru mu davrandı, yoksa hatalı mı, buna hiçbir zaman karar veremedim. Çocuğun geleceği söz konusuydu. Çiftçi de, bu bir kaza olabilir, diye düşünüyordu. Ona bir şans tanımalıyım..."

Audrey, "Yalnız sizin gerçek konusunda hiçbir şüpheniz yoktu sanırım," dedi.

Bay Treves ciddi ciddi, "Ben olayın zekice planlanmış bir cinayet olduğuna inanıyorum," diye cevap verdi. "Bir çocuğun önceden iyice planladığı ve sonra da işlediği bir cinayet."

Ted Latimer sordu. "Cinayetin bir nedeni var mıydı?" "Ah, evet, vardı. Çocukça alaylar, acı sözler. Nefret yaratacak şeylerdi bunlar. Çocuklar kolaylıkla nefret ederler..." Mary, "Ama cinayeti önceden planlaması!" diye bağırdı. Bay Treves başını salladı. "Evet. Arkadaşını öldürmeye önceden karar vermesi korkunç bir şeydi. Öldürme isteğini kalbinde saklayan, her gün sessizce okla atış talimi yapan ve sonra da müthiş bir şekilde rol yapan bir çocuk... Güya oku beceriksizce atmıştı. Kaza yüzünden çok üzülüp sarsılmıştı. İnanılmayacak şeylerdi bunlar. Herhalde yargıç da bu iddiaları kabul etmezdi." Kay merakla, "Katil çocuk ne oldu sonra?" dedi. Bay Treves, "Onun adını ve soyadını değiştirdiler sanırım," diye mırıldandı. "Resmi soruşturmanın uyandırdığı ilgiden sonra bunun gerekli olduğunu düşündüler. O çocuk, bugün yetişkin bir insan. Dünyanın bir yerinde

yaşıyor. Önemli olan şu: Hâlâ kalbinde cinayet istekleri var mı onun?" Bir an durdu, sonra da düşünceli düşünceli ekledi. "Çok uzun bir süre önce oldu bu olay. Ama küçük katilimi nerede görsem tanırım." Thomas itiraz etti. "Nasıl olur?"

"Ah, evet, küçük katilimin fiziki bakımdan belirli bir özelliği vardı. Neyse... Bu konunun üzerinde durmayacağım. Artık gitmem gerekiyor." Ayağa kalktı.

Mary, "Önce bir içki içmelisiniz," dedi. Şişeler ve kadehler salonun diğer köşesindeki masada duruyordu. Thomas en yakındı oraya. Adam masaya yaklaşarak viski dolu şişenin kapağını.

"Bir viski soda, Bay Treves? Latimer, sen ne isterdin?" Nevile, Audrey'e alçak sesle, "Gece çok güzel," dedi. "Gel biraz terasa çıkalım." Genç kadının yanından geçerek kapıda durdu.

Audrey çabucak başını salladı. "Hayır, olmaz. Ben, ben, yorgunum. Gidip yatacağım." Salonda ilerleyerek çabucak dışarı çıktı.

Kay, uzun uzun esnedi. "Benim de uykum geldi. Ya senin, Mary?"

"Evet, benim de öyle. İyi geceler, Bay Treves. Thomas, sen Bay Treves'le ilgilen."

"İyi geceler, Miss Aidin. İyi geceler Bayan Strange."

Kay, "Yarın öğle yemeğine geleceğiz, Ted," dedi. "Hava yine böyle olursa denize de gireriz." "İyi. Seni bekleyeceğim. İyi geceler, Miss Aidin."

İki kadın salondan çıktılar.

Ted Latimer, Bay Treves'e nazik nazik, "Ben de sizinle birlikte geleceğim," dedi. "Araba vapuruna gideceğim. Sizin otel yolumun üstünde."

"Teşekkür ederim, Bay Latimer. Yol arkadaşlığınız beni memnun edecek." Yaşlı avukat acelesi olduğunu söylemesine rağmen içkisini ağır ağır içti ve Thomas Royde'a Maiakka'yla ilgili sorular sordu.

Ted Latimer sıkıntıyla kımıldanıyordu. Sabırsızlanıyor, bir an önce gitmeyi istiyordu.

Birdenbire, "Az kalsın unutacaktım!" diye bağırdı. "Kay'e istediği plakları getirmiştim. Holde onlar. Plakları alayım. Kay'e yarın bunu söyler misiniz, Royde?"

Thomas başını salladı. "Olur." Ted hızla salondan çıktı.

Bay Treves mırıldandı. "Huzursuz bir genç o." Thomas hafifçe bir şeyler mırıldandı.

Yaşlı avukat ekledi. "Bayan Strange'in arkadaşıymış sanırım."

Thomas, "Kay Strange'in arkadaşı," dedi.

Bay Treves güldü. "Evet, ben de onu kastettim. Bay Lati-mer'in ilk Bayan Strange'in arkadaşı olması imkânsız."

Thomas kelimelere basa basa, "Tabii imkânsız," diye cevap verdi. Avukatın kendisine kurnazca baktığını fark ederek hafifçe kızardı. "Şunu demek istiyorum..."

"Ne demek istediğinizi biliyorum, Bay Royde. Siz Bayan Audrey Strange'in arkadaşısınız değil mi?"

Thomas piposunu doldurmaya başladı. "Evet... öyle sayılır. Audrey'le birlikte büyüdük."

"Bir evde iki Bayan Strange olması biraz garip."

"Ah, evet. Öyle."

"İlk Bayan Strange için zor bir durum bu."

Thomas kıpkırmızı kesildi. "Çok zor bir durum."

Bay Treves öne doğru eğilerek birdenbire sordu. "O halde Bayan Audrey buraya neden geldi, Bay Royde?"

"Şey herhalde..." Thomas'ın ne söylediği pek anlaşılmıyordu. "Herhalde... reddetmek istemedi... "

"Kimi?"

Thomas sıkıntılı sıkıntılı kıpırdandı. "Şey... Anladığım kadarıyla Audrey her eylülde buraya geliyormuş..."

"Ve Lady Tressilian, Nevile'le yeni karısını da aynı zamanda buraya çağırmış öyle mi?" Yaşlı adamın sesinde nazik bir inanmazlık vardı.

"Bunu Nevile istemiş sanırım."

"Yani o bu buluşmayı istiyormuş, öyle mi?"

Thomas bakışlarını yaşlı adamdan kaçırdı. "Herhalde."

Bay Treves, "Acayip," dedi.

Daha uzun konuşmak zorunda kalan Thomas, "Bence pek budalaca bir şey bu," diye homurdandı.

Bay Treves, sordu. "Bu başka birinin fikri olmasın?"

Beriki ona hayretle baka kaldı. "Kimin olabilir ki?"

Bay Treves içini çekti. "Dünyada iyi dostlar çoktur. Onlar başkalarının yaşantılarını kendilerince planlamaya kalkışırlar..." Birdenbire sustu. Çünkü Nevile terasta ilerleyerek içeriye girmişti. Aynı anda Ted Latimer de salonun kapısında belirdi. Nevile, "Ne o, Ted?" Dedi. "Elindekiler nedir?" "Plak. Bunları Kay istemişti..." "A, öyle mi? Bana bundan hiç söz etmedi." Bir an odada sıkıcı bir sessizlik oldu. Sonra Nevile masaya yaklaşarak, bir bardağa viskiyle soda doldurdu. Yüzünde hem üzgün, hem de mutsuz bir ifade vardı. Derin derin soluk alıyordu.

Thomas'ın, Nevile içeri girdiği için, artık ev sahipliği görevim sona erdi, diye düşündüğü anlaşılıyordu. "İyi geceler," demeden kapıya gitti. Her zamankinden daha hızlı yürüyordu.

Sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi kapıdan çıktı.

Bay Treves kadehini masaya bırakarak nazik nazik, "Güzel bir gece geçirdim," dedi. "Bu şey... benim için çok öğretici oldu." "Öğretici mi?" Nevile kaşlarını hafifçe kaldırdı. Ted güldü. "Malakka konusunda bilgi aldı. Sıkı ağızlı Tho-mas'ı konuşturmak zor bir iş."

Nevile, "Royde pek garip bir adam," diye mırıldandı. "O her zaman böyledir. O korkunç piposunu tüttürür. Söylenilenleri dinler ve arada sırada da, 'Ah,' der. Veya, 'Hım...' Akıllıca bir tavır takınmayı da unutmaz."

Bay Treves, "Konuşmuyor ve bol bol düşünüyor belki de," dedi. "Neyse... Artık gerçekten gitmem gerekiyor."

Nevile yaşlı avukatla Ted'i hole kadar geçirdi. "Yakında yine gelip Lady Tressilian'ı görmelisiniz, Bay Treves. Onu çok neşelendirdiniz. Lady Tressilian'ın artık dış dünyayla pek ilişkisi kalmadı. Ne şahane bir insan o değil mi?"

"Gerçekten öyle. Konuşması da çok ilginç." Yaşlı avukatla Ted Latimer köşkten çıktılar. Aslında Balmoral Oteli yüz metre kadar ötedeydi. Yolun dönemecinde bir dev gibi yükseliyordu. Ted Latimer'in araba vapuruna bineceği iskele ise iki üç yüz metre uzaktaydı. Nehir burada iyice daralıyordu.

Bay Treves Balmoral Oteli'nin kapısında durarak elini genç adama uzattı. "İyi geceler, Bay Latimer. Burada daha uzun bir süre kalacak mısınız?"

Ted gülerken beyaz dişleri ışıldadı. "Bu duruma bağlı, Bay Treves. Henüz sıkılacak zaman bulamadım."

"Herhalde... Siz de şimdiki gençler gibi en çok can sıkıntısından korkuyorsunuz sanırım. Ama emin olun, bundan daha feci şeyler de var."

"Ne gibi?" Ted'in sesi yumuşak ve tatlıydı. Fakat bu seste kolayca tanımlanmayacak başka bir şey daha vardı.

"Ah, bunu hayal gücünüze bırakıyorum. Bay Latimer. Size öğüt vermek küstahlığında bulunacak değilim. Yalnız biz ihtiyarlar tecrübelerin bize bazı şeyler öğrettiğine inanırız."

Ay bulutların arasında kaybolmuş, etraf karanlıklaşmıştı. Gölgelerin arasından çıkan biri onlara doğru geldi.

Thomas Royde'du bu.

Piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmış olan adam, "Biraz yürüyüş yapmak istedim," diye açıkladı. "Vapur iskelesine kadar indim. Oteliniz bu mu, Bay Treves? Galiba kapıda kaldınız." "Ah, sanmıyorum..." Yaşlı avukat büyük pirinç tokmağı çevirdi. Kapı açıldı.

Thomas, "Sizi sağ salim asansöre bindirelim," dedi.

Üç adam hole girdiler. İçerde bir tek lamba yanıyordu. Hol gölgeler içindeydi.

Bay Treves birdenbire öfkeyle bağırdı.

Asansörün önüne bir levha asılmıştı.

Bunda, "ASANSÖR BOZUK," diye yazılıydı.

Bay Treves, "Ne kızılacak şey," dedi. "Bütün o merdivenleri tırmanmak zorunda kalacağım." Thomas, "Yazık..." diye başını salladı. "Otelin servis asansörü yok mu? Bavulları filan taşımak için?"

"Korkarım yok. Her şey için bu asansörü kullanıyorlar. Neyse... Ağır ağır çıkarım ben de. İyi geceler." Geniş merdiveni yavaş yavaş tırmanmaya başladı.

Thomas'la Ted Latimer karanlık sokağa çıktılar. Bir an orada sıkıntılı sıkıntılı durdular.

Sonra Thomas birdenbire, "İyi geceler," dedi.

"İyi geceler. Yarın görüşürüz."

"Evet."

Ted Latimer yokuştan hızla iskeleye doğru indi. Thomas bir an onun peşinden baktı. Sonra da ağır ağır Martı Burnu'na doğru çıkmaya başladı.

Ay, bulutların arkasından belirerek suları gümüş rengine boyadı.

Mary Aidin, "İnsan yaz geldiğini sanıyor," diye mırıldandı.

Audrey'le Doğu Koyu Oteli'nin hemen aşağısındaki kumsalda oturuyorlardı. Beyaz bir mayo giymiş olan Audrey fildişinden oyulmuş zarif bir bibloya benziyordu. Mary denize girmemişti. Kay biraz ilerde yüzükoyun yatmıştı. Bronzlaşmış kollarıyla sırtını güneş okşuyordu.

Sonra, "Of..." diyerek doğruldu. "Su çok soğuk bugün."

Mary, "E," diye cevap verdi. "Eylüldeyiz..."

Kay hoşnutsuzca, "İngiltere her zaman soğuk," dedi. "Ah, şu anda Fransa'nın güneyinde olmayı çok isterdim. Orası gerçekten sıcaktır."

Genç kadının diğer tarafında yatan Ted Latimer mırıldandı. "Buna güneş denilmez..."

Mary sordu. "Siz denize girmeyecek misiniz, Bay Latimer?"

Kay güldü. "Ted, denize hiç girmez. Kertenkele gibi güneşte yatar." Ayağını uzatarak genç adamı dürttü.

Latimer ayağa fırladı. "Kay gel biraz yürüyelim. Üşüdüm."

Kay'le yan yana uzaklaştılar...

Mary onların arkasından bakıyordu. "Bir kertenkele gibi... Hoş bir benzetme değil bu."

Audrey sordu. "Sen Latimer'in bir jigolo olduğunu mu düşünüyorsun? Bir salon kertenkelesi?"

Mary kaşlarını çattı. "Pek de değil... Kertenkele uysal bir yaratıktır. Ted Latimer hiç de uysala benzemiyor."

Audrey düşünceli bir tavırla, "Doğru," dedi. "Ben de aynı fikirdeyim."

Mary hâlâ uzaklaşan çifti seyrediyordu. "Birbirlerine ne kadar yakışıyorlar. Kay'le Ted birbirlerine çok uygunlar. Öyle değil mi?"

"Herhalde... "

Mary sözlerini sürdürdü. "Aynı şeylerden hoşlanıyorlar. Fikirleri aynı. Aynı dilden konuşuyorlar. Keşke..." Birdenbire durakladı.

"Keşke ne?" Audrey'in sesi sertleşmişti.

Mary ağır ağır, "Keşke Nevile, Kay'le karşılaşmasaydı, diyecektim," diye cevap verdi.

Audrey soğuk bir tavırla doğrulup oturdu. Yüz hatları donmuş gibiydi.

Mary telaşla bağırdı. "Affedersin, Audrey. Bunu söylememem gerekirdi."

"Bu konuyu kapatsak..."

"Tabii, tabii. Kapatalım... Ne aptalım. Galiba... senin her şeyi unutacağını umuyordum."

Audrey ağır ağır Mary'e doğru döndü. "Unutulacak bir şey yok." Yüzü sakin ama ifadesizdi. "Emin ol... Hiçbir şey duymuyorum... Kay'le Nevile'in daima mutlu olmalarını da diliyorum. Bütün kalbimle."

"Çok iyisin, Audrey."

"Bunun iyilikle bir ilgisi yok. Söylediklerim doğru. Ama ben geçmişi düşünmenin gereksiz ve yararsız olduğuna da inanıyorum. 'Ne yazık ki öyle oldu, böyle oldu,' diye düşünmek yersiz.

Her şey sona erdi artık. Olanların üzerinde durmak neye yarar? Şimdiyi düşünmeli ve yaşamaya devam etmeliyim."

Mary, "Kay'le Ted ilgimi çekiyorlar," dedi. "Bunun nedeni onların şimdiye kadar gördüğüm kimselerden çok farklı olmaları sanırım."

"Evet. Öyle."

"Sen bile yaşadın. Başından türlü şey geçti." Mary'nin sesi birdenbire acılaşmıştı. "Ben hiçbir zaman böyle şeylerle karşılaşmayacağım. Senin mutsuz olduğunu, çok mutsuz olduğunu biliyorum. Fakat herhalde bu hiçbir şey olmamasından daha iyidir. Bomboş bir yaşamdan!" Audrey'in iri

gözlerinde hafif bir hayret vardı. "Böyle düşündüğün hiç aklıma gelmemişti."

"Öyle mi?" Mary özür diler gibi güldü. "Ah, benimki anlık bir hoşnutsuzluk şekerim. Aslında ciddi değildim."

Audrey ağır ağır, "Herhalde seninki neşeli bir yaşam değil," dedi. "Burada Camilla'yla oturuyorsun. O dünyanın en şeker kadınıdır ama olsun. Ona kitap okuyor, evi yönetiyorsun. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Mary, "Güzel bir evde oturuyorum," diye cevap verdi. "Karnım da tok. Binlerce kadın bunu bile bulamıyor. Aslında gerçekten memnunum Audrey. Sonra..." usulca gülümsedi. "Kendi kendimi eğlendirmesini de biliyorum."

Audrey de güldü. "Gizli birtakım kusurların mı var?"

Mary mırıldandı. "Planlar yapıyorum... İnsanları inceliyor, onlarla ilgili deneyler yapıyorum..." "Mary! Seni hiç tanımamışım. Sen bir sadistsin sanırım."

"Yok canım. Benimki zararsız eğlenceler. Çocuksu şeyler."

Audrey ürperdi.

Mary, "Üşüyorsun," diye bağırdı.

"Evet. Gidip giyineyim. Neticede eylül ayındayız."

Mary Aidin yalnız kalınca kumların üstüne uzanarak, gözlerini kapattı.

Kısa bir süre sonra Ted Latimer hızla gelerek kendisini kadının yanına attı.

Mary, "Kay'i ne yaptınız?" diye sordu.

Ted kısaca, "Yasal sahibi onu aldı götürdü," dedi.

Genç adamın sesinin tonu Mary'nin doğrulup oturmasına neden oldu. Işıl ışıl altın kumların üzerinde ileriye doğru baktı. Kay'le Nevile suyun kenarında yürüyorlardı. Kadın sonra yanındaki gence bir göz attı.

O Kay'e aşıkmış, diye düşündü. Gerçekten aşıkmış. Sonra Nevile ortaya çıkmış ve Kay'i onun elinden almış... Sonra dostça bir tavırla, "Burada eğlendiğinizi umarım," dedi.

"Evet... Başka yerde de bu kadar eğlenebilirdim sanırım."

Mary, "Buna üzüldüm," diye cevap verdi.

"Aslında buna aldırdığınız bile yok! Ben bir yabancıyım. Yabancıların hisleri ve düşünceleri de önemli değil tabii!"

Kadın başını çevirerek kalbi acı hislerle dolu olan yakışıklı genç adamı süzdü.

Ted Latimer buna meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi.

Mary yeni bir şey keşfetmiş gibi, "Anlıyorum," dedi. "Bizden hoşlanmıyorsunuz."

Genç adam hafifçe bir kahkaha attı. "Hoşlanacağımı mı sanıyordunuz?"

Mary düşünceli düşünceli, "Gerçekten de öyle sanıyordum galiba," diye mırıldandı. "Tabii insan çok şeyi hakkı sanıyor. Aslında daha alçakgönüllü olmamız gerekiyor. Evet, bizden hoşlanmayacağınız hiç aklıma gelmemişti. Sizi Kay'in arkadaşı olarak rahat ettirmeye çalıştık." "Evet... Kay'in arkadaşı olarak!" Latimer'in sesi kin doluydu.

Mary karşısındakini etkileyen bir içtenlikle konuştu. "Bizden neden hoşlanmadığınızı anlatmanızı isterdim. Gerçekten isterdim. Size ne yaptık? Ne kusurumuz var?"

Ted Latimer yakıcı bir kinle, "Kendinizi çok beğeniyorsunuz," diye açıkladı.

Mary kızmamıştı. "Kendimizi mi beğeniyoruz?... Evet... Size öyle gözükebileceğimizi anlıyorum."

"Öylesiniz aslında. Hayatın bütün güzel şeylerinin hakkınız olduğunu düşünüyorsunuz. Rastgele kimselerin giremediği küçük dünyanızda

mutlusunuz ve kendinizi üstün sayıyorsunuz. Benim gibilere de dışarda dolaşan hayvanlar gözüyle bakıyorsunuz."

Mary, "Çok üzgünüm," dedi.

"Bu doğru değil mi?"

"Hayır, pek de değil. Belki aptalız. Hayal gücümüz de pek yok. Ama kötü niyetli değiliz. Ben kendim, tutucu sayılabilirim. Belki görünüşte kendimi beğendiğimi de sanabilirsiniz. Fakat aslında içim insanca duygularla dolu. Şu anda da mutsuz olduğunuz için üzülüyorum. Bu bakımdan bir şeyler yapabilmeyi isterdim."

"Şey... eğer öyleyse... çok iyisiniz."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Mary usulca, "Siz daima Kay'e âşıktınız değil mi?" diye sordu.

"Evet. Çok."

"Ya Kay?"

"Nevile ortaya çıkıncaya kadar onun da beni sevdiğini sanıyordum."

Yine kısa bir sessizlik oldu.

Mary, "Buradan gitmeniz daha doğru olmaz mı?" dedi.

"Neden gideyim?"

"Çünkü mutsuzluğunuz gitgide artacak."

Latimer kadına bakarak güldü. "İyi bir insansınız siz. Yalnız küçük dünyanızın dışında dolaşan hayvanları pek tanımıyorsunuz. Pek yakında çok şey olabilir."

Mary çabucak sordu. "Nasıl şeyler?"

Genç adam gülümsedi. "Bekleyin. Görürsünüz."

Audrey giyindikten sonra tam Martı Burnu'nun karşısındaki kayalıklarda oturan Thomas Royde'un yanına gitti. Adam, sakin sakin piposunu içiyordu yine.

Audrey, Thomas'ın yanına oturdu. "Köşk ne kadar yakın gözüküyor."

Thomas köşke bir göz attı. "Evet. Oraya kadar yüzerek gidebiliriz."

"Akıntı başladı. Onun için bunu yapamazsın. Camilla'nın bir hizmetçisi vardı bir ara. Kız yüzmeye meraklıydı. Uygun zamanlarda karşıdan karşıya geçerdi. Ama bunu ancak sular ya alçal-dığı ya da kabardığı zaman yapabilirdi. Fakat akıntı başladı mı insanı denize doğru sürükler. Bir keresinde sözünü ettiğim kız da az kalsın boğuluyordu. Neyse ki telaşlanmadı. Doğu Burnu'nda bitkin halde kıyıya çıkmayı başardı."

"Burasının tehlikeli olduğunu açıklayan bir levha koymaları gerekir."

"Tehlikeli olan bu taraf değil. Akıntı karşıda. Orada kayaların altındaki kısım çok derin. Geçen yıl biri intihar etmek için kendisini çıplak tepeden aşağı attı. Ama uçurumdan çıkmış olan bir ağaca takıldı sonra. Kıyı koruma görevlileri onu kurtardılar."

Thomas, "Zavallı," dedi. "Adamın onlara teşekkür etmediğinden eminim. Tam ölmeye hazırlandığın bir sırada seni kurtarmaları feci bir şey olmalı. Adam kendisini pek gülünç hissetmiştir."

Audrey dalgın dalgın, "Belki şimdi ölmediğine seviniyor," diye mırıldandı. Sonra da o adamın nerede olduğunu, ne yaptığını düşündü.

Thomas piposunu tüttürmeye devam etti. Başını hafifçe çevirdiği zaman Audrey'i görebiliyordu. Genç kadın yüzünde ciddi bir ifadeyle suların ötesine bakıyordu. Uzun kahverengi kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. Kulakları ufacıktı.

Thomas bir şeyi hatırladı. "Ah, sahi... Küpen bende. Dün gece kaybettiğin küpe."

Audrey elini uzattı. "Aman buna çok sevindim. Küpeyi nerede buldun? Terasta mı?"

"Hayır, merdivenin yakınındaydı bu. Herhalde yemeğe inerken düşürdün küpeni. Yemekte küpenin kulağında olmadığını fark etmiştim."

"Bunu bulmana sevindim." Audrey küpeyi aldı.

Thomas onun küçücük kulaklarına göre fazla iri ve ilkel bir şey bu, diye düşündü. Bugün taktığı küpeler de öyle. Sonra, "Denize girerken bile küpelerini çıkarmıyorsun," dedi. "Onları kaybetmekten korkmuyor musun?"

"Ah, ucuz şeyler bunlar. Bunun yüzünden kupesiz gezmekten hoşlanmıyorum." Genç kadın sol kulağına dokunuyordu.

Thomas hatırladı. "Ah, evet. Köpek kulağını ısırmıştı. Çocuktun o zaman."

Audrey başını salladı.

Thomas, "Kızım," dedi. "Yara izi belli bile olmuyor. Buna neden bu kadar önem veriyorsun?" Genç kadın büyük bir içtenlikle, "Ben kusura dayanamam," diye cevap verdi.

Bu doğruydu. Audrey her şeyin kusursuz olmasını isterdi daima. Thomas birdenbire, "Sen Kay'den çok güzelsin," dedi.

Genç kadın çabucak ona doğru döndü. "Ah, hayır Thomas. Kay... Kay gerçekten şahane."

"Dış görünüşü öyle. Ama içi?"

Audrey hafif bir alayla, "Ruhumun güzelliğinden mi söz ediyorsun?" diye sordu.

Thomas piposunu kayaya vurarak külleri boşalttı. "Hayır... Ben galiba senin kemik yapından söz ediyorum."

Audrey bir kahkaha attı.

Adam piposuna yeniden tütün doldurdu. Bir süre sessizce oturdular. Thomas usulca genç kadını süzüyordu.

Sonra yavaşça "Ne var, Audrey?" dedi.

"Ne mi var?"

"Bir derdin olduğu belli..."

"Hayır, hayır. Hiçbir derdim yok."

"Hayır, var. Bunu bana anlatmaz mısın?"

"Anlatılacak bir şey yok ki."

"Belki benimki aptallık... Yalnız düşündüklerimi söylemem gerekiyor." Thomas bir an durdu. "Audrey... unutamaz mısın? Geçmişi geride bırakamaz mısın?"

Audrey küçük elleriyle kayayı sıkıca kavradı. "Anlamıyorsun... Anlayamazsın..."

"Anlıyorum, Audrey'ciğim. Ben her şeyi biliyorum."

Genç kadın adama döndü. Ufak yüzünde kuşku vardı.

Thomas ekledi. "Neler çektiğini biliyorum. Bütün bunların senin için ne anlama geldiğini de." Audrey bembeyaz kesildi. "Anlıyorum... Bunu kimsenin bilmediğini sanıyordum."

"Ben biliyorum işte. Bundan söz edecek değilim. Fakat sana sadece şunu anlatmaya çalışıyorum. Her şey sona erdi artık."

Audrey alçak sesle, "Bazı şeyler sona ermez..." dedi.

"Buraya bak, Audrey. Bazı şeyleri hatırlamanın, kurmanın hiçbir yararı olmaz. Cehennem azabı çektiğini kabul ediyorum. Ama bir şeyi durmadan düşünmek de kötüdür. Geçmişe değil, geleceğe bak. Daha gençsin. Daha önünde uzun bir hayat var. Yarını düşün, dünü değil." Audrey iri gözleriyle adama baktı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak kabil değildi. "Ya bunu yapamıyorsan?"

"Yapman gerekir."

Genç kadın usulca, "Senin anlamadığını sanıyordum..." dedi. "Galiba... ben bazı konularda normal sayılmam."

Adam sert sert onun sözünü kesti. "Saçmalama! Sen..."

"Evet? Ben?"

"Genç kızlığını düşünüyordum. Nevile'le evlenmeden önceki halini. Onunla neden evlendin?" Audrey gülümsedi. "Ona âşık olduğum için..."

"Evet, evet, bunu biliyorum. Ama ona neden âşık oldun? Ne-vile'in nesi seni çekti?"

Genç kadın olaya artık ölmüş olan genç bir kızın gözüyle bakmaya çalışıyordu sanki. Gözlerini kısmıştı. "Kesin bir kişiliği olduğu için sanırım. Benimle taban tabana zıttı o. Ben kendimi bir gölge, bir hayal gibi görürdüm. Gerçek olmayan bir şey gibi. Nevile gerçekten vardı. Çok mutluydu ve kendine güveniyordu. Ben öyle değildim." Gülümseyerek ekledi. "Çok da yakışıklıydı."

Thomas acı acı, "Evet," diye homurdandı. "İdeal İngiliz erkeği tipi. Sporcu, alçak gönüllü, yakışıklı, centilmen... O arada da her istediğini elde eden bir adam."

Audrey doğrularak ona hayretle baktı. "Ondan nefret ediyorsun... Ondan çok nefret ediyorsun. Öyle değil mi?"

Thomas bakışlarını genç kadından kaçırdı. "Nevile'den nefret etseydim... bu pek şaşılacak bir şey mi sayılırdı? Bende olmayan her şey var onda. Spor yapıyor, yüzüyor, dans ediyor. Tatlı tatlı konuşuyor. Bense kalabalıkta dilini yutan, sakat kollu, kaba saba bir adamım. O zeki ve başarılı. Bense iç sıkıcı bir yaratığım. Ve Nevile yaşantım boyunca sevdiğim tek kızla da evlendi."

Audrey hafifçe bir şey söyledi.

Thomas öfkeyle bağırdı. "Bunu biliyordun değil mi? Sen on beş yaşındayken sana âşık olduğumun farkındaydın. Hâlâ da âşık olduğumu..."

Audrey onu susturdu. "Sus. Şimdi olmaz."

"Ne demek şimdi olmaz?"

Genç kadın ayağa kalktı. Sakin ve düşünceli bir sesle, "Çünkü... ben... artık çok değiştim." "Nasıl değiştin?" Thomas ayağa fırlayarak kadının karşısına dikildi.

Audrey çabucak, adeta nefes nefese, "Eğer bunu bilmiyorsan," dedi. "Sana anlatamam... Ben de her zaman emin değilim. Sadece..." Birdenbire dönerek otele doğru yürümeye başladı. Kayaların yanından sapar sapmaz Nevile'le karşılaştı. Genç adam yüzü koyun uzanmış, kayaların arasındaki bir su birikintisine bakıyordu. Başını kaldırarak gülümsedi.

"Merhaba, Audrey."

"Merhaba, Nevile."

"Bir yengeci seyrediyordum. Küçücük çevik bir yaratık o. Bak şurada."

Audrey yere diz çökerek Nevile'in işaret ettiği tarafa baktı.

"Görüyor musun?"

"Evet."

"Bir sigara içer misin?"

Audrey, Nevile'in uzattığı tabakadan bir sigara aldı. Genç adam bunu yaktı. Kadın onun yüzüne bakmıyordu.

Nevile sinirli sinirli, "Şey, Audrey," dedi.

"Evet."

"Her şey düzeldi değil mi? Yani aramızda demek istiyorum."

"Evet, evet, tabii."

"Yani... dostuz artık?"

"Ah, evet... evet, tabii."

"Dost olmamızı o kadar istiyorum ki." Nevile endişeyle Aud-rey'e bakıyordu.

Genç kadın gülümsemeye çalıştı.

Nevile, "Hava pek güzel değil mi?" diye mırıldandı. "Biz de güzel bir gün geçirdik..."

"Ah, evet... evet."

"Eylülde olmamıza rağmen hava bayağı sıcak."

Bir an sessizlik oldu.

"Audrey..."

Genç kadın ayağa kalktı. "Karın seni çağırıyor."

"Kim? Ha, Kay mi?"

"Karın, dedim."

Nevile ayağa kalkarak gözlerini Audrey'e dikti. "Benim karım sensin, Audrey," diye fısıldadı. Genç kadın başını çevirdi.

Nevile, kumların üzerinde Kay'e doğru koşmaya başladı.

Köşke döndükleri zaman Hurstall hole çıkarak hemen Mary'nin yanına gitti. "Lady Tressilian'ın yanına gider misiniz, efendim? Kendisi çok üzgün. Hemen sizi görmek istiyor."

Mary telaşla merdivenden çıktı. Lady Tressilian'ın rengi uçmuştu. Yaşlı kadının çok sarsılmış olduğu anlaşılıyordu.

"Mary'ciğim, iyi ki geldin. Çok üzgünüm. Zavallı Bay Treves ölmüş."

"Ölmüş mü?"

"Evet. Ne feci değil mi? Birdenbire olmuş bu. Zavallı dün gece soyunmamış bile. Otele döner dönmez kalp krizi geçirmiş sanırım."

"Ah, çok üzüldüm."

"Tabii onun sağlığının bozuk olduğunu biliyordum. Kalbi bozuktu. O buradayken kendisini sarsacak, kalbini yoracak bir şey olmadı değil mi? Yemeklerin ağır olmadığını da umarım." "Hayır, değildi. Onu sarsacak bir şey olduğunu da sanmıyorum. Bay Treves'in neşesi yerindeydi."

"Gerçekten çok üzüldüm. Mary, Balmoral Oteli'ne giderek, oranın sahibi Bayan Rogers'le konuşur musun? Kadına yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sor. Sonra cenaze töreni sorunu var... "

Mary kesin bir tavırla, "Camilla'cığım," dedi. "Endişelenme. Bu olay seni çok sarsmış." "Gerçekten öyle."

"Ben hemen Balmoral Oteli'ne giderim. Dönüşte de sana bilgi veririm."

"Teşekkür ederim, hayatım. Hem anlayışlı, hem becerikli bir insansın."

"Sen şimdi dinlenmeye çalış lütfen. Böyle bir şok senin için iyi bir şey değil."

Mary Aidin aşağıya indi. Salona girer girmez de bağırdı, "İhtiyar Bay Treves ölmüş! Dün gece otele döndükten sonra ölmüş."

Nevile, "Zavallı ihtiyarcık," diye haykırdı. "Neden ölmüş?"

"Kalpten sanırım. Otele döner dönmez olan olmuş."

Thomas düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Acaba merdivenlerin yüzünden mi oldu bu?" "Merdivenlerin yüzünden mi?" Mary adama merakla baktı.

"Evet. Latimer'le biz onu otele bıraktığımız zaman Bay Treves, ağır ağır merdivenlerden çıkmaya başladı. Ona acele etmemesini de söyledik."

Mary, "Ah," dedi. "Onunki de delilik. Neden asansöre binmedi?"

"Asansör bozulmuş."

"Ah, anlıyorum. Ne aksilik. Zavallı ihtiyarcık." Mary bir an durdu sonra da ekledi. "Şimdi otele gideceğim. Camilla yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını anlamak istiyor."

Thomas, "Ben de seninle geleyim," dedi.

Kısa bir süre sonra Mary'le Thomas, otelin sahibi Bayan Rogers ve Dr. Lazenby'le konuşuyorlardı.

Doktor, "Bay Treves dün akşam sizde yemekteydi değil mi?" diye sordu. "Hali nasıldı?"

"Çok neşeliydi?"

Dr. Lazenby başını salladı. "Anlıyorum. Kalp hastalıklarının en kötü tarafı da budur. Ölüm birdenbire gelir. Bay Treves'in yu-kardaki ilaçlarına baktım. Onlardan sağlığının çok bozuk olduğu anlaşılıyor."

Bayan Rogers, "Ama o kendisine çok itina ediyordu," dedi. "Biz de ona elimizden geldiği kadar bakmaya çalışıyorduk."

Doktor başını salladı. "Bundan eminim, Bayan Rogers. Fakat belki de Bay Treves gece kendisini biraz yordu."

Mary, "Herhalde merdivenden çıkmak neden oldu buna," diye mırıldandı.

"Evet, merdivenden çıkmak krize yol açabilirdi. Hele üçüncü kata kadar çıkmışsa... Ama Bay Treves herhalde böyle bir şeye kalkışmazdı."

Bayan Rogers, "Tabii," diye bağırdı. "O her zaman asansöre binerdi daima. Bu bakımdan çok dikkatliydi."

Mary, "Fakat," dedi. "Dün gece asansör bozuk olduğu için..."

Otelci kadın ona hayretle baktı. "Ama asansör dün gece bozuk değildi ki, Miss Aidin."

Thomas öksürdü. "Affedersiniz... Dün gece ben Bay Tre-ves'le buraya geldim. Asansörün kapısına bunun bozuk olduğunu belirten bir levha asılmıştı."

Bayan Rogers şaşaladı. "İşte bu çok garip. Asansörün bozuk olmadığından eminim. On sekiz aydır gayet güzel çalışıyor."

Doktor, "Belki asansörcü nöbetten çıkarken o levhayı astı," dedi.

"Bizimki otomatik asansör, doktor. Asansörcüye gerek yok."

"Ah, doğru ya. Unuttum."

Mary'le Thomas ağır ağır Martı Burnu'na dönerlerken çok düşünceliydiler.

Kadın, "O hevhayı gördüğünden emin misin?" dedi.

"Onu hem Latimer gördü, hem de ben."

Mary bağırdı. "Ne acayip bir olay!"

Eylülün on ikisi olmuştu...

Mary, "Neyse," diye mırıldandı. "İki gün kaldı artık." Sonra kı-zararak dudağını ısırdı.

Thomas düşünceli bakışlarla kadını süzdü. "Demek duyguların böyle?"

Mary, "Nem var bimiyorum," dedi. "Hayatım boyunca hiçbir zaman bir misafirliğin sona ermesini böyle endişeyle beklemedim. Oysa Nevile'in buraya gelmesi her zaman pek hoşuma giderdi. Audrey'in gelmesi de öyle."

Thomas başını salladı.

Mary sözlerini sürdürdü. "Ama bu sefer bana dinamitlerin üzerinde oturuyormuşum gibi geliyor. Bunlar her an patlayabilirler. İşte o yüzden, 'Sadece iki gün kaldı,' diye düşündüm. Audrey, çarşamba günü gidecek. Kay'le Nevile de perşembeye."

Thomas, "Ben de cuma günü gideceğim," diye hatırlattı.

"Ah, senin gidişini beklediğim yok. Sen bana güç verdin. Bilmiyorum sen olmasaydın ne yapardım?"

"Tampon görevi mi yaptım?"

"Tamponluktan daha fazla yararın oldu. Çok anlayışlı ve... sakinsin."

Bu sözler Thomas'ın hoşuna gitmişti. Fakat adam biraz da utanmıştı.

Mary düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Sinirlerimizin neden o kadar gerildiğini de anlayamıyorum. Neticede bir... kavga filan çıksaydı, bu sadece hepimizi sıkardı. Ama işte o kadar."

"Fakat senin endişen bu yüzden değildi."

"Doğru. Ben gerçekten çok endişeliydim. Hizmetçiler de havadaki gerginliği seziyorlar. Ahçının yamağı bu sabah hüngür hüngür ağlamaya başlayarak buradan ayrılacağını söyledi. Üstelik ortada bir neden de yoktu. Ahçının sinirleri iyice gerildi. Hurstall telaşlı. Daima bir... inek kadar sakin olan Barrett'in bile sinirleri bozuldu. Bütün bunların nedeni Nevile'in o gülünç fikri. Eski ve yeni karılarının dost olmalarını sağlamak ve böylece vicdan azabından kurtulmak isteği." Thomas mırıldandı. "Korkarım isteği olmadı..."

"Evet... Kay... neredeyse kendisini kaybedecek. Aslında ona hak vermiyor da değilim,

Thomas." Mary bir an durdu. "Dün gece Audrey merdivenden çıkarken Nevile onun arkasından nasıl baktı, bunu fark ettin mi? Nevile hâlâ Audrey'e âşık, Thomas. Onunki acı bir hataydı." Thomas, sert bir sesle, "Her şeyi önceden düşünseydi," dedi.

"Biliyorum. İnsan öyle diyor ama bu durumu değiştirmiyor. Acı bir olay bu. Nevile'e acıyorum." Thomas, "Nevile gibiler..." diye başladı, sonra da durakladı.

"Evet?"

"Nevile gibiler istedikleri her şeyi elde edebileceklerini, olayların keyiflerine göre gelişeceğini düşünürler. Nevile'in Audrey olayına kadar hayatı boyunca herhangi bir engelle karşılaştığını sanmıyorum. Ancak artık istediği olmayacak. Audrey'i elde edemeyecek. Ona erişemeyecek. Artık bu konuda etrafı velveleye vermesinin bir yararı da yok. Her şeyi olduğu gibi kabul etmek zorunda."

"Haklısın sanırım. Fakat çok haşinsin. Audrey Nevile'le evlendiği zaman ona çok âşıktı. Birbirleriyle çok da iyi geçinirlerdi."

"Ama Audrey, Nevile'i artık sevmiyor."

Mary usulca, "Acaba?" diye mırıldandı.

Thomas sözlerini sürdürdü. "Sana bir şey daha söyliyeyim. Nevile, Kay'e dikkat etse iyi olur. O tehlikeli bir kadın. Gerçekten tehlikeli. Öfkelendiği takdirde gözü hiçbir şeyi görmeyecek." "Tanrım..." Mary içini çekti. "Neyse... İki gün kaldı... Bu sinir bozukluğunun bir nedeni de hava... Sıcaklık anormal."

O sırada Nevile evden çıkarak onların yanına gelmişti. Gökyüzüne bir göz atarak, "Havayı mı suçluyorsun?" diye sordu. "Gerçekten de inanılacak gibi değil. Bugün her zamankinden sıcak. Rüzgâr da yok. Nedense bu insanın sinirlerini etkiliyor. Fakat çok geçmeden yağmur yağacağını sanıyorum."

Onların yanından ağır ağır uzaklaşan Thomas, evin köşesini dönerek gözden kayboldu.

Nevile, "Suratsız Thomas gitti," dedi. "Benimle ahbaplık etmekten hoşlandığını kimse söyleyemez."

Mary, "İyi bir insan o," diye cevap verdi.

"Ben seninle aynı fikirde değilim. Thomas, peşin yargıları olan, dar kafalı bir adam."

"O daima Audrey'le evlenmeyi istemişti sanırım. Sonra sen ortaya çıktın ve kızı onun elinden aldın."

"Thomas, Audrey'e evlenme teklif etmeye karar verinceye kadar aradan yıllar geçerdi. Zavallı kız o karar verinceye adar sabırla bekleyecek miydi?"

Mary inadına, "Belki artık her şey yoluna girer," dedi.

Nevile ona bakarak kaşlarını kaldırdı. "Gerçek aşk ödüllendirilecek, öyle mi? Audrey o soğuk adamla mı evlenecek? Thomas ona hiç layık değil. Hayır, Audrey kasvetli Thomas'la evlenemez."

"Belli olmaz... "

Nevile birdenbire, "Tanrım," diye atıldı. "Ne büyük bir aptallık ettim ben!"

Mary eve girerken endişeliydi. Yine, "Neyse... İki gün kaldı," diye tekrarladı.

Nevile huzursuzca bahçede dolaşmaya başladı.

Audrey bahçenin dibindeki alçak duvara oturmuş suları seyrediyordu. Nevile'in kendisine yaklaştığını görünce hemen ayağa kalktı.

"Ben de eve dönecektim. Çay zamanı oldu sanırım." Nevile'e bakmadan telaşla, çabuk çabuk konuşmuştu.

Nevile hiçbir şey söylemeden genç kadının yanında yürümeye başladı. Ama terasa eriştikleri zaman, "Seninle konuşabilir miyim, Audrey?" dedi.

Genç kadın hemen, "Konuşmaman daha doğru olur," diye cevap verdi.

"O halde ne söyleyeceğimi biliyorsun!"

Audrey sesini çıkarmadı.

"Audrey, ne dersin? Geriye dönemez miyiz? Olanları unutamaz mıyız?"

"Kay'i de mi unutacağız?"

Nevile, "Kay makul davranacaktır," dedi.

"Ne demek makul?"

"Kay'e giderek gerçeği söyleyeceğim. Gerçekten sevdiğim tek kadının sen olduğunu açıklayacağım."

"Kay'le evlendiğin zaman onu seviyordun."

"Kay'le yaptığım evlilik dünyanın en büyük hatasıydı..." Nevile, durakladı. Kay salondan terasa çıkmıştı.

Genç kadın onlara doğru geldi. Kay'in bakışlarındaki müthiş öfke Nevile'in bile biraz irkilmesine neden oldu. Genç kadın, "Bu dokunaklı sahneye son verdiğim-için özür dilerim," diye homurdandı. "Ama artık bunun zamanı gelmişti."

Audrey uzaklaştı. "Sizi yalnız bırakayım..." Sesi ve yüzü ifadesizdi.

Kay, "Doğru ya," dedi. "Yapacağını yaptın nasıl olsa. Öyle değil mi? Seninle daha sonra hesaplaşacağım. Şimdi Nevile'e dersini vermek niyetindeyim."

"Buraya bak, Kay. Audrey'in hiçbir suçu yok. İstiyorsan beni suçlayabilirsin..."

"İstiyorum!" Kay ateş saçan gözlerle Nevile'e baktı. "Sen nasıl bir erkeksin?"

Nevile, acı acı, "İyi bir erkek değilim," dedi.

"Karını bıraktın. Benim peşimden koştun. Karının seni boşamasını sağladın. Bir an bana bayılıyordun, hemen sonra benden bıktın. Şimdi de o irin suratlı, kalleş yaratığa dönmek istiyorsun... "

"Kay! Sus!"

"E, ne bekliyordun?"

Nevile bembeyaz kesilmişti. "Ben gerçekten kötü bir insanım. Bana istediğini de söyleyebilirsin. Ama artık hiçbir şeyin yararı yok, Kay. Bu evliliği sürdüremeyeceğim. Ben... aslında daima Audrey'i sevdim sanırım. Sana olan aşkım sadece bir... bir çılgınlıktı. Ama, yavrum, biz bir arada yaşayabilecek insanlar değiliz. Sonunda seni mutsuz edecektim zaten. Bana inan, Kay. Çok geç kalmadan ayrılmamız daha iyi olur. Dostça ayrılmaya çalışalım. Cömertçe davran, Kay."

Kay inanılmayacak kadar sakin bir sesle, "Teklifin nedir?" dedi.

Nevile ona bakmıyordu. Fakat çene kasları inatla gerilmişti. "Boşanabiliriz. Seni terk ettiğim için boşanma davası açabilirsin."

"Hemen olmaz. Bir süre beklemen gerekiyor."

Nevile, "Beklerim," diye mırıldandı.

"Ve üç yıl kadar sonra tatlı Audrey'e yeniden evlenmenizi teklif edeceksin öyle mi?"

"Eğer beni kabul ederse..."

Kay kinle, "Tabii kabul eder!" diye homurdandı. "Ya ben ne olacağım?"

"Sen bağımsızlığına kavuşur ve sonra benden çok daha iyi bir adamla evlenirsin. Tabii senin para sıkıntısı çekmemeni..."

"Rüşvet ha?" Kay kendisini kaybederken sesi de iyice yükseldi. "Beni dinle, Nevile! Bana bunu yapamazsın! Seni boşamaya-cağım. Seninle, sana âşık olduğum için evlendim. Benden ne zaman soğumaya başladığını biliyorum. Peşinden Estoril'e kadar geldiğimi açıkladığım zaman oldu bu. Birleşmemize kaderin neden olduğuna inanmayı istiyordun. Bu işi benim planladığımı öğrenince gururun kırıldı. Ama ben yaptığımdan utanmıyorum.

Bana âşık oldun. Benimle evlendin. Seni tekrar pençesine düşüren o sinsi yaratığa dönmene göz yumacak değilim. O başından beri bunu planlıyordu ama istediği olmayacak! Seni öldürmeyi tercih ederim. İkinizi de! Ben..."

Nevile bir adım atarak Kay'in kolunu tuttu. "Sus artık. Allah aşkına. Burada böyle rezalet çıkaramazsın."

"Öyle mi? Bak görürsün... "

Hurstall terasa çıktı.Yüzü ifadesizdi. "Çay hazır."

Kay'le Nevile salonun camlı kapılarına doğru yürüdüler.

Hurstall onların içeri girmeleri için yana çekildi.

Gökyüzü bulutlanmaya başlamıştı...

Yağmur yediye çeyrek kala yağmaya başladı. Nevile yatak odasının perceresinden seyretti bunu. Kay'le bir daha konuşma-mıştı. Çaydan sonra karıkoca birbirlerine hiç yaklaşmamışlardı. Akşam yemeği de pek sıkıntılı geçti. Nevile dalgın dalgın düşünüyordu. Kay haddinden fazla makyaj yapmıştı. Audrey donmuş bir hayalete benziyordu. Mary değişik konular açmaya çalıştı. Thomas bu konuda kendisine yardımcı olmadığı için de öfkelendi.

HurstalPın sinirleri gerilmişti. Servis yaparken elleri titriyordu.

Yemek sona ererken Nevile haddinden fazla bir kayıtsızlıkla, "Yemekten sonra Doğu Burnu'na gidip Latimer'i bulacağım," dedi. "Onunla biraz bilardo oynarız belki."

Mary, "Anahtarı al," diye cevap verdi. "Gecikebilirsin."

"Teşekkür ederim. Alırım."

Kahvelerini içmek için salona geçtiler.

Sofrada esnemeye başlamış olan Kay, "Ben gidip yatayım," diye mırıldandı. "Başım ağrıyor." Çabucak odadan çıktı. Nevile sessizce koltukta oturuyordu. Audrey'e de bakmıyordu. Onda üzgün bir çocuk hali vardı. Mary istememesine rağmen ona acıdı.

Nevile sonunda kendisini toplayarak, "Artık gideyim," dedi.

"Arabayı mı alacaksın?"

"Yok canım. Yürüyerek rıhtıma inerim. Oradan da vapurla karşıya geçerim. Yürümek hoşuma gidecek."

"Yağmur yağıyor ama..."

"Biliyorum. Yağmurluğumu giyeceğim." Kapıya doğru gitti. "İyi geceler."

Holde Hurstall, Nevile'e yaklaştı. "Lady Tressilian'ın yanına çıkar mısınız, efendim? Sizi görmek istiyor."

Nevile, saate bir göz attı. On olmuştu. Omzunu silkerek yukarı çıktı.

Lady Tressilian yatmaya hazırdı. Odadaki bütün ışıklar söndürülmüştü. Sadece yaşlı kadının başucundaki yanıyordu. Nevi-le'i şöyle bir süzdü. Korkutucu bir bakıştı bu. "Seninle konuşmak istiyorum, Nevile."

Genç adam istememesine rağmen hafifçe güldü. "Peki, Müdür Bey."

Ama Lady Tressilian gülmedi. "Evimde yapılmasına izin vermeyeceğim bazı şeyler var, Nevile. Kimsenin özel konuşmasına kulak misafiri olmak

istemem. Ama sen ve karın tam perceremin altında birbirinize avaz avaz bağırdınız. O yüzden de ister istemez söylediklerinizi duydum. Kay'i boşamak ve sonra da tekrar Audrey'le evlenmek niyetinde olduğun anlaşılıyor. Fakat bunu yapamazsın Nevile. Bir daha bu konunun açılmasını bile istemiyorum."

Nevile öfkelenmemek için kendisini tutuyordu. "O kavga için özür dilerim. Ama geri kalanı sadece beni ilgilendirir."

"Hayır. Sen Audrey'le beraber olabilmek için evimden yararlandın. Veya Audrey öyle yaptı..." "Öyle bir şey yapmış değil. Audrey..."

Lady Tressilian elini kaldırarak genç adamı susturdu. "Her neyse... Planladığın şeyi yapamazsın, Nevile. Kay senin karın. Onun bazı hakları var. Onları Kay'in elinden alamazsın.

Bu konuda tamamıyla Kay'in tarafını tutuyorum. İsteyip dileyip onunla evlendin. Bundan sonra da bu evliliği sürdüreceksin. Kay'e karşı bazı görevlerin var. Sana açık açık söylüyorum..." Nevile yatağa doğru bir adım attı. "Bunun seninle bir ilişkisi yok!" Sesi yükselmişti.

Lady Tressilian onun itirazlarına aldırmayarak sözlerini sürdürdü. "Bundan başka Audrey yarın bu evden gidecek... "

"Bunu yapamazsın! Buna izin veremem..."

"Bana bağırma, Nevile!"

Koridorda bir kapı kapandı...

Patlak gözlü bir kadın olan orta hizmetçisi Alice o sabah endişeyle ahçıya gitti. "Ah, Bayan Spicer, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne var, Alice?"

"Miss Barrett... Bir saat önce ona çay götürdüm. Mışıl mışıl uyuyordu. Uyanmadı da. Ben de onu uyandırmayı istemedim. Ama beş dakika önce tekrar onun odasına gittim. Aşağıya inip Lady Tressilian'ın çayını

almamıştı. Oysa çay hazırdı. Miss Barrett hâlâ uyuyor... Onu uyandırmak da imkânsız."

"Miss Barrett'i iyice sarstın mı?"

"Evet, Bayan Spicer. Çok sarstım. Fakat orada öyle kalıp gibi yatıyor. Rengi de korkunç." "Tanrım! Ölmüş olmasın?"

"Ah hayır, Bayan Spicer nefes alıyor. Ama acayip bir şekilde. Galiba hasta o."

"Gidip bir de ben bakayım. Lady Tressilian'ın çayını sen götür. Taze çay yap bari. Hanımefendi de çaya ne olduğunu düşünüyor herhalde."

Bayan Spicer ikinci kata çıkarken, Alice de çay yaptı.

Sonra elinde tepsi koridordan geçerek Lady Tressilian'ın kapısına vurdu. Fakat bir cevap alamadı. Kapıya vurdu tekrar. Sonra da içeri girdi.

Müthiş bir şangırtı koptu. Bunu çılgınca çığlıklar izledi. Alice, deli gibi fırlayarak aşağıya koştu. Hurstall holde yemek salonuna doğru gidiyordu.

Alice, "Ah, Bay Hurstall!" diye haykırdı. "Eve hırsız girmiş! . Lady Tressilian'ı öldürmüşler! Kafasında koskocaman bir delik var. Etraf kan içinde."

Sinsice Bir Plan

Başmüfettiş tatilinin zevkini çıkarıyordu. Daha üç günü vardı. Bu yüzden yağmur yağmaya başlayınca biraz düş kırıklığına uğradı. Ama insan İngiltere'de de başka ne bekleyebilirdi? Hiç olmazsa o zamana kadar şansı yardım etmişti...

Yeğeni Müfettiş James Leach'le kahvaltı ederken telefon çaldı.

"Hemen geliyorum, efendim." Jim telefonu telaşla kapattı.

"Ciddi bir şey var galiba?" Battle, yeğeninin yüzündeki ifadeyi fark etmişti.

"Cinayet vakası. Lady Tressilian'ı öldürmüşler. Buradakilerin çok iyi tanıdığı yaşlı bir kadındı o. Hastaydı. Tuzlu Koy'da, kayanın üzerindeki köşkte oturuyordu."

Battle başını salladı. "Polis müdürünü göreceğim. Lady Tressilian'ın ahbabıydı o. Köşke birlikte gideceğiz." Genç adam kapıya doğru giderken yalvarırcasına. "Bana yardım edersin değil mi, dayı?" diye ekledi. "Bir cinayet vakasıyla ilk defa karşılaşıyorum."

"Burada olduğum sürece yardım ederim..."

Yarım saat sonra Polis Müdürü Robert Mitchell, ciddi bir tavırla Battle ve Leach'le konuşuyordu. "Bir şey söylemek için henüz erken. Yalnız kesin bir şey var. Bir yabancının işi değil i j. Hiçbir şey çalınmamış. Uşak bu sabah kapı ve pencerelerin kapalı olduğunu görmüş. Hiçbiri zorlanmamış bunun." Bati-a baktı. "Scotland Yard'a telefon edersem, bu olayın soruşturmasını size verirler sanırım... Açıkçası bir hata yapılmasını istemiyorum."

Başmüfettiş, katilin kim olduğunu bildiğini sanıyor, diye düşündü. Bu yüzden durum hiç hoşuna gitmiyor. O kimse tanınmış, herkesin sevdiği biri olmalı... Eğer öyle değilse ben de ayakkabılarımı yerim.

Battle'la Leach, güzel eşyalarla döşenmiş yatak odasının kapısında duruyorlardı. İlerde bir polis memuru ağır bir golf sopasının sapında parmak izleri arıyordu. Sopanın baş tarafı kanlıydı ve buraya bir, iki tel ak saç yapışmıştı.

Aynı zamanda polis doktoru olan Lazenby, Lady Tressilian'ın cesedinin üzerine eğilmişti.

Bir süre sonra içini çekerek doğruldu. "Başının ön kısmına şiddetle vurmuşlar. İlk darbe kemiği parçalayarak ölmesine neden olmuş. Fakat katil emin olmak için tekrar tekrar vurmuş ona." Leach sordu. "Lady Tressilian öleli ne kadar olmuş?"

"Onun gece saat onla on iki arası öldürüldüğünü sanıyorum."

"Süreyi daha kısaltamaz mısın?"

"Bunu yapmamayı tercih ederim. Çünkü böyle bir durumda bir sürü faktörü dikkate almak gerekir. Son zamanlarda insanları vücudun katılaşmasına göre asmıyorlar. Lady Tressilian gece saat ondan önce ve on ikiden sonra öldürülmedi. Aradaki sürede öldürüldü."

"Başına bu golf sopasıyla mı vuruldu?"

Doktor sopaya bir göz attı. "Belki... Katilin onu burada bırakması büyük şans. Yaraya baktığım zaman buna bir golf sopasının neden olduğu aklıma gelmezdi... Yalnız... sopanın sivri tarafı Lady Tressilian'ın başına gelmemiş. Ona sopanın yuvarlak tarafıyla vurulmuş..."

Leach, "Bu zor bir şey değil mi?" dedi.

Doktor başını salladı. "Eğer bir amaçla yapılmışsa öyle... Ama belki bu sadece bir rastlantı." Leach ellerini kaldırmış, vuruşu deniyordu. "Acayip..."

Dr. Lazenby düşünceli düşünceli, "Evet," diye cevap verdi. "Zor bir şey bu. Kadının sağ şakağına vurulmuş. Bu işi yapanın karyolanın sağ tarafında durması ve yatağın başucuna doğru bakması gerekiyor. Çünkü sol tarafta yer yok. O tarafta karyola duvara çok yakın."

Leach hemen kulak kesildi. "Yani katil solak mı?" Lazenby, "Bu noktada bana kesin bir şey söyletemezsin," dedi. "Çünkü bazı şeyler bu varsayımı desteklemiyor. Fakat istersen şöyle söyleyebilirim: En kolay izah katilin solak olması. Ama bu vuruş başka şekillerde de izah edilebilinir. Belki katil tam sopayı indirdiği sırada yaşlı kadın başını hafifçe sola doğru çevirdi. Veya katil daha önce karyolayı çekmiş ve kendine yer açmıştı. Böylece yatağın solunda durdu. Cinayetten sonra da karyolayı tekrar yerine itti."

"Bu sonuncu fikrin pek olacak gibi değil."

"Belki... Ama yine de olabilir. Benim bu konularda biraz tecrübem vardır. Katilin kadına sol elle vurduğu sonucuna varmak insanı yanıltabilir, oğlum."

Memur Jones diz çöktüğü yerden, "Bu golf sopası normal türden," diye seslendi. "Yani solakların kullandıklarından değil."

Leach başını salladı. "Belki bu sopa katilin değildi aslında. Katil erkek değil mi, doktor?"

"Şart değil bu. Eğer silah gerçekten o ağır golf sopasıysa, bir kadın da onunla sert bir darbe indirebilirdi."

Başmüfettiş Battle o sakin sesiyle, "Yalnız cinayet aracının bu olduğuna yemin etmeyeceksiniz sanırım," dedi.

Lazenby ona çabucak, ilgiyle baktı. "Öyle. Ben sadece, 'Cinayet aracı bu olabilir,'diyebilirim. Belki de gerçekten yaşlı kadını o sopayla öldürdüler. Üstündeki kan grubunu inceleyeceğim. Saçları da."

Battle takdirle, "Evet," dedi. "Her şeyi incelemek daima iyidir."

Lazenby merakla, "Golf sopası konusunda bazı şüpheleriniz mi var, başmüfettiş bey?" diye sordu.

Battle başını salladı. "Ah, hayır, hayır. Ben basit bir adamım. Gözlerimle gördüğüm şeylere de inanmayı isterim. Kadının başına ağır bir şeyle

vurulmuş. Golf sopası da ağır. Sopanın üzerinde kan ve saç var. O halde bu kurbanın kanı ve saçları. Öyleyse kullanılan araç bu sopa."

Leach, "Katil başına vurduğu sırada Lady Tressilian uyuyor muymuş?" diye sordu.

"Bana sorarsan uyanıkmış. Kadının yüzünde hayret dolu bir ifade var. Yani zavallı başına geleceğin farkında değilmiş önce. Tabii bu benim özel fikrim. Kadın katiliyle boğuşmaya kalkışmamış. Yüzünde ne dehşet var, ne de korku. Belki yeni uyanmıştı. Daha kendisini toplayamadığı için de durumu kavrayamamıştı. Veya katilin kendisine zarar vermeyecek bir insan olduğuna inanıyordu."

Leach düşünceli bir tavırla, "Sadece başucundaki lamba yanıyormuş," dedi.

"Evet. Ama bu da iki anlama gelebilir. Kadın ya biri birdenbire odasına girdiği için uzanarak ışığı yaktı. Veya lamba zaten yanıyordu."

Dedektif Jones memnun bir tavırla gülümseyerek ayağa kalktı. "Sopanın üzerinde güzel parmak izleri var. Çok belirli bunlar."

Leach derin bir nefes aldı. "Bu durumu basitleştirir."

Dr. Lazenby, "Katil de pek nazik bir adammış," diye mırıldandı. "Sopayı burada bırakmış. Parmak izlerini de silmemiş. Doğrusu kartvizitini de bırakmamış olmasına şaşıyorum."

Battle, "Birdenbire telaşa kapılmış olabilir," dedi. "Bazen böyle olur."

Doktor başını salladı. "Doğru. Neyse... Ben şimdi gidip öbür hastaya bakayım."

"Hangi hasta?" Battle birdenbire ilgilenmişti.

"Beni buraya cinayet daha keşfedilmeden uşak çağırdı. Lady Tressilian'ın oda hizmetçisini bu sabah komada bulmuşlar."

"Nesi var onun?"

"Kadına şiddetli bir uyku ilacı verilmiş. Durumu çok kötü. Fakat kurtulacağını sanıyorum."

"Oda hizmetçisi ha?" Battle bir öküzünkine benzeyen iri gözleriyle çıngırağın kordonuna baktı. Bunun ucundaki püskül, ölü kadının yakınında, yastığın üzerine kadar inmişti.

Dr. Lazenby onun ne düşündüğü anlamıştı. "Evet. Lady Tres-silian korkmuş olsaydı ilk iş çıngırağın kordonunu çekerek oda hizmetçisini çağırırdı. Zavallı kordonu istediği kadar çekerdi ama bunun bir yararı da olmazdı. Hizmetçi çıngırağı duyacak halde değildi."

Battle, "Hizmetçinin hanımının yanına gelmesini önlemek için önceden tedbir alınmıştı, değil mi?" dedi. "Bundan emin misiniz? Kadın geceleri uyku ilacı almaz mıymış?"

"Almadığından eminim. Odasında öyle bir tek ilaç bile yok. Sonra uyku ilacını Barrette'e nasıl verdiklerini de anladım. Kadın her gece sinameki içermiş. İlaç da buna karıştırılmış." Başmüfettiş Battle çenesini kaşıdı. "Hım... Biri bu evi ve içindekileri çok iyi tanıyormuş. Biliyor musunuz, doktor, pek acayip bir cinayet bu."

Lazenby, "Eh, bunu çözmek de size düşüyor," dedi.

Doktor gittikten sonra Leach, "Doktor çok iyi bir adamdır," diye açıkladı.

Diğer memurlar da çıkmışlardı. Dayı yeğen yalnızlardı şimdi.

Battle düşünüyordu. "Biri, golf sopasının sapında o parmak izleri kaldıktan sonra bunu kullanmış olabilir mi? Tabii eldivenli biri."

Leach başını salladı. "Olamaz tabii. Senin de öyle düşündüğünü biliyorum. Eldivenli biri sopayı kullansaydı o parmak izleri silinir, bulanıklaşırdı."

Battle, "Şimdi evdekilere nazik nazik parmak izlerini alıp alamayacağımızı soracağız," dedi. "Onları zorlamayacağız tabii. Hepsi de, 'Evet, alabilirsiniz' diyecekler. Sonra ya sopadaki parmak izleri evdekilere uymayacak ya da..."

"Aradığımız adamı kıstıracağız. Öyle mi?"

"Belki de aradığımız kadını."

Leach, "Hayır," diye cevap verdi. "Katilin kadın olduğunu sanmıyorum. Sopanın üstündekiler bir erkeğin parmak izleriydi. Bir kadın için büyüktü onlar. Ayrıca bu bir kadının işleyeceği bir cinayet de değil."

Battle da aynı fikirdeydi. "Doğru. Bir erkeğe göre bir şey bu. Katil zalim, atlet yapılı, biraz aptalca bir adam olmalı. Bu evde öyle biri var mı?"

"Henüz köşkte kimlerin olduğunu bilmiyorum. Onlar yemek salonunda bekliyorlar."

Battle kapıya doğru gitti. "Onlara bir bakalım." Omzunun üzerinden yatağa göz atarak başını salladı. "Çıngırağın kordonu hiç hoşuma gitmiyor."

"Neden?"

"Duruma uymuyor da ondan..." Başmüfettiş kapıyı açarken ekledi. "Kadını öldürmeyi kim istedi acaba? Huysuz yaşlı kadınların çoğu bazen ölümü davet ederler. Ama Lady Tressilian öyle bir tipe benzemiyor. Onu sevdiklerini sanıyorum." Bir an durdu. Sonra da sordu. "O zengindi değil mi? Parası kime kalacak?"

Leach onun imasına cevap verdi. "İyi bildin! Cevap bu. Hemen öğrenmemiz gereken şeyler arasında bu da var."

Aile yemek salonunda toplanmıştı. Hepsi de güya bir şeyler yiyorlarmış gibi bir tavır takınmışlardı.

Leach kısa bir konuşma yaptı. Mary Aidin odadakilerin adlarını teker teker söyledi. Sözlerini, "Bu hepimiz için korkunç bir şok oldu," diye bitirdi. "Size elimizden geldiği kadar yardım etmeye hazırım."

Leach golf sopasını havaya kaldırdı. "Bunu tanıyanınız var mı?"

Kay hafifçe bağırdı. "Ne korkunç? Onu bu..." Durakladı.

Nevile ayağa kalkarak yaklaştı. "Bu benim golf sopalarımdan birine benziyor. Bakabilir miyim?" Müfettiş Leach, "Artıkbuna dokunmanızın bir

zararı olamaz," dedi. 'Artık' kelimesinin üzerinde durması diğerlerinde bir tepki yapmadı. Nevile golf sopasını inceledi. "Evet, bu benim golf çantamda-ki sopalardan biri sanırım. Yanılıp yanılmadığımı size biraz sonra söylerim. Benimle gelebilir misiniz?" iki polis Nevile'in peşi sıra hole çıkarak, merdivenin altındaki büyük dolaba gittiler. Genç adam kapağı açtı. Battle şaşkın şaşkın içerdeki sürüyle rakete baktı. Aynı anda Nevile Strange'i nerede gördüğünü hatırladı.

Çabucak, "Maçlarınızı seyrettim, efendim," dedi.

Nevile başını yarı çevirdi. "Öyle mi?" Raketleri bir kenara atmaya başlamıştı. Dipte iki golf çantası vardı. "Yalnız karımla ben golf oynuyoruz. Gösterdiğiniz de erkeklerin kullandığı türden bir sopa... Ah, evet, o benim." Golf çantasını çekmiş içine bakıyordu.

"Teşekkür ederiz, Bay Strange. Böylece bir soru cevaplanmış oluyor."

Nevile, "Beni şaşırtan hiçbir şeyin çalınmamış olması," dedi. "Pencere veya kapılar da zorlanmamış." Sesinde hem hayret, hem de korku vardı. "Hizmetçiler ve uşaklar da güvenilir insanlardır..."

Leach nazik nazik, "Hizmetçiler konusunu Miss Aldin'le konuşacağım," diye cevap verdi. "O arada... acaba bana Lady Tres-silian'ın avukatının adını verebilir misiniz?"

Nevile hemen, "Bay Trelawny," dedi. "St. Loo'da o."

"Teşekkür ederim, Bay Strange. Avukata Lady Tressilian'ın mal ve mülkü konusunda bazı sorular sormak zorundayız."

Nevile sordu. "Yani Camilla'nın parasının kime kaldığını mı öğrenmek istiyorsunuz?"

"Evet, efendim. Tabii vasiyetnamesinin şartlarını da."

Nevile, "Camilla'nın vasiyetnamesinin şartlarını bilmiyorum," dedi. "Ama onun bırakacak fazla bir şeyi yoktu sanırım. Fakat size para konusunda bilgi verebilirim. Sir Matthew Tressilian'ın vasiyetnamesinin şartlarına göre

servet benimle karımın olacak. Lady Tressilian'ın yaşadığı sürece paranın getirdiği geliri kullanmaya hakkı vardı."

"Öyle mi?" Müfettiş Leach, Nevile'e yeni bir ilgiyle baktı. "Servetin ne kadar tuttuğunu biliyor musunuz acaba?" Leach'in sesi inanılmayacak kadar nazikti.

"Bunu kesinlikle söyleyemem. Ama bir milyona yakın sanırım."

"Ya? Payınıza bu kadar mı düşüyor?"

"Hayır. İkimizin arasında pay edilecek miktar bu."

"Anlıyorum... Bu hatırı sayılır bir servet."

Nevile güldü. "Benim de yeteri kadar gelirim var. Bir ölünün yerini almak için sabırsızlanmıyorum."

Tekrar salona gittiler. Leach parmak izi konusunu açtı. Diğerleri parmak izlerini aldırmaya hazırdılar. Müfettiş onları Dedektif Jones'un beklediği kütüphaneye gönderdi.

Battle'la Leach ise önce Hurstall'la konuştular. Uşak sabah kalktığı zaman bütün kapı ve pencereleri kapalı bulduğuna yemin etti. Dışardan birinin girdiğini gösterecek bir tek iz bile yoktu. Ön kapı da kapalıydı. Ama gece sürgüyü sürmemişti. Çünkü Bay Nevile sokağa çıkmış ve geç geleceğini söylemişti.

"Bay Nevile'in eve kaçta döndüğünü biliyor musun?"

"Evet, efendim. Bay Nevile iki buçukta döndü sanırım. Onu köşke kadar biri getirmişti. Çünkü Bay Nevile'in biriyle konuştuğunu duydum. Sonra bir araba uzaklaştı. Kapı açılıp kapandı ve Bay Nevile yukarı çıktı."

"Bay Nevile dün gece kaçta köşkten ayrıldı?"

"Onu yirmi geçe. Sokak kapısının kapandığını işittim."

Leach başını salladı. Hurstall'dan başka bir şey öğrenemeyecekleri belliydi. Sonra dayı yeğen hizmetçileri sorguya çektiler. Ama kadınların hepsi de

sinirli ve endişeliydi.

Konuşma sona erince Leach bir soru sorarmış gibi dayısına baktı.

Battle, "Orta hizmetçisini geri çağırt," dedi. "Patlak gözlü olanını değil. Uzun boylu, zayıf ve aksi olanını."

Emma'nın bir derdi olduğu belliydi.

Battle, dostça bir tavırla, "Sana bir öneride bulunacağım Emma," dedi. "Polisten bir şeyler gizlemek doğru değildir. Çünkü o zaman sana yan yan bakmaya başlarlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun bilmem..."

Emma öfkeyle itiraz etti ama bir hayli de endişeliydi. "Ben hiçbir zaman..."

Battle kare biçimi iri elini kaldırdı. "Haydi, haydi... Sen bir şey gördün veya duydun. Nedir o?" "Pek de duymadım... Yani işitmemezlik edemezdim. Bay Hurstall da duydu bunu. Ama bunun cinayetle bir ilgisi olduğunu da sanmıyorum."

"Herhalde... Sen şimdi ne olduğunu anlat."

"Şey... Dün gece... yatmaya gidiyordum. Saat onu geçmişti. Ama önce Miss Aldin'in odasına buyotu bıraktım. Kış yaz buyot-suz yapamaz o. Tabii o arada Lady Tressilian'ın kapısının önünden geçtim."

Battle, "Devam et," dedi.

"Hanımefendiyle Bay Nevile'in kavga ettiklerini duydum. İkisi de seslerini yükseltmişlerdi. Bay Nevile bağırıyordu. Evet, kötü bir kavgaydı bu."

"Onların neler söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Doğrusu pek dinlemedim..."

"Tabii. Ama yine de bazı sözleri duymuşsundur."

"Lady Tressilian evinde bazı şeylerin yapılmasına izin veremeyeceğini söylüyordu. Bay Nevile ise, 'Onun hakkında bir şey söyleyemezsin,' diye bağırıyordu. Çok öfkelenmişti."

Battle, Emma'yı biraz daha sıkıştırdı. Ama kadının başka bir şey bilmediği anlaşılıyordu. Sonunda hizmetçiye gidebileceğini söyledi.

Kadın dışarı çıkınca Battle'la Jim birbirlerine baktılar.

Leach, "Jones artık o parmak izleri konusunda bize bilgi verebilir," dedi.

Battle sordu. "Odaları kim araştırıyor?"

"Williams. Becerikli bir çocuktur o. Gözünden de bir şey kaçmaz."

"Köşktekilerin odalarına çıkmalarını engelleyecekler değil mi?"

"Tabii. Williams işini bitirmedikçe kimse yukarı çıkamayacak."

Aynı anda kapı açılarak Williams başını uzattı. "Görmenizi istediğim bir şey var. Bay Nevile Strange'ın odasında bu."

Battle'la Leach, memurun peşi sıra evin batı kısmındaki küçük daireye çıktılar.

Williams yerdeki bir yığını işaret etti. Koyu mavi bir ceket, pantolon ve yelek.

Leach çabucak, "Onları nerede buldun?" dedi.

"Dolabın altına konulmuştu, efendim. Şuraya bakın."

Williams ceketi alarak kolların kenarlarını işaret etti. "Şu koyu renk lekeleri görüyor musunuz? Eğer bu kan değilse, ben de Eskimoyum. Bakın kan şu kola iyice sıçramış."

"Hım..." Battle, yeğeninin heyecanlı yüzüne bakmamaya çalışıyordu. "Genç Nevile için kötü bir şey bu. Odada başka elbise var mı?"

"Bir iskemlenin üzerine beyaz çizgili koyu gri bir elbise atılmış. Şurada, musluğun yanında da yer ıslak."

"Yani Nevile kan lekelerini telaşla yıkamış gibi mi gözüküyor? Evet. Bu açık pencerenin yakınında ama. Pencereden içeriye bir hayli yağmur da girmiş."

"Yağmur yerdeki bu gölcükleri oluşturacak kadar şiddetli değildi, efendim. Yer hâlâ ku rulmamış."

Battle sesini çıkarmadı. Gözlerinin önünde bir sahne canlanıyordu. Elleri ve elbisesinin kolları kan içinde kalmış bir adam. Soyunarak kanlı elbiselerini dolaba saklıyor. Sonra elleriyle çıplak kollarını telaşla yıkıyor...

Battle aradaki kapıya baktı.

Williams hemen, "Bu Bayan Strange'in odasına açılıyor, efendim," dedi. "Kapı kitli."

"Kitli mi? Bu taraftan mı kitlenmiş?"

"Hayır, öbür taraftan."

"Ya? Bayan Strange'in tarafından demek?"

Aynı anda Jones top gibi odaya daldı. "Tamam efendim! Hepsinin de parmak izlerini aldım. İçlerinden bir tanesi golf sopasının sapındakilere uyuyor."

Battle, "E?" dedi.

"Golf sopasının sapındakiler, Bay Nevile Strange'in efendim."

Battle mırıldandı. "Eh... Durum anlaşılıyor değil mi?"

Polis müdürünün odasında oturuyorlardı. Üçünün de yüzlerinde ciddi ve endişeli ifadeler vardı. Mitchell içini çekti. "Onu tutuklamaktan başka yapılacak bir şey yok sanırım."

Leach usulca, "Öyle gözüküyor, efendim," dedi.

Mitchell başmüfettişe bir göz attı. "O kadar üzülmeyin Battle. En yakın dostunuz ölmedi." Başmüfettiş Battle da içini çekti. "Bu durum hiç hoşuma gitmiyor."

"Benim de öyle!"

Battle, "Olayın sizin hoşunuza gitmeyen tarafı hangisi?" diye sordu.

Polis müdürü burnunu oğuşturdu. "Nevile Strange'in bu kadar ipucu bırakması için pek aptal olması gerekir."

"Ama bazen katiller gerçekten ahmakça davranırlar."

"Ah, biliyorum, biliyorum."

Battle yeğenine döndü. "Ya senin hoşuna gitmeyen nedir?"

Leach sıkıntıyla kımıldandı. "Ben Bay Strange'den hoşlanırdım... Yıllardan beri buraya geliyor o. Tam bir centilmendir Bay Nevile. İyi bir sporcudur."

Battle ağır ağır, "İyi bir tenis oyuncusunun cinayet işlememesi çin bir neden göremiyorum," dedi. "Ama o golf sopası da benim hiç hoşuma gitmiyor... Golf sopası... Veya çıngırağın kordonu." Bir an durdu. Sonra her zamanki gibi ağır ağır, dikkatle konuşmasını sürdürdü. "Ne olduğunu düşünüyoruz? Şöyle bir şeyi mi? Bay Strange, Lady Tressilian'ın odasına gitti. Kavga çıktı. Genç adam kendisini kaybederek golf sopasıyla yaşlı kadının başına vurdu... Evet, olay böyle oldu diyelim. Ve Bay Nevile'in cinayeti önceden planlamadığını düşünelim. O zaman... neden golf sopasını yanına almıştı. İnsanın gece vakti elinde golf sopasıyla dolaşması normal bir şey değil ki. Sonra ben Bay Nevile'i tenis kortlarında gördüm. Tenis yıldızlarının sinirlerinin gerildiği, iyice öfkelendikleri o maçları seyrettim. Bay Nevile hiçbir zaman soğukkanlılığını kaybetmiyordu. O hislerini kontrol altında tutmasını bilen bir insan yani. Ama şimdi onun birdenbire kendisini kaybettiğini ve hasta, yaşlı bir kadının başına vurduğunu düşünüyoruz." Polis müdürü, "İkinci bir ihtimal daha var, Battle," dedi.

"Biliyorum, efendim. Bay Nevile cinayeti önceden planlamıştı. Paraya konmayı istiyordu. Bu çıngırak meselesine de uyuyor.

Bay Nevile hizmetçinin hanımının imdadına koşmaması için onu uyutmuştu. Ama bu varsayıma da golf sopasını uyduramayız. Kavgayı da! Bay Nevile yaşlı kadını öldürmek niyetinde olsaydı onunla kavga etmemek için elinden geleni yapardı. Hizmetçiyi uyutarak gece usulca Lady Tressilian'ın odasına girerdi. Kadının başına vurur, sanki eve hırsız girmiş gibi bir iki şeyi alıp saklardı. Golf sopasını da güzelce silerek çantasına

koyardı. Olmuyor, efendim... Olay önceden soğukkanlılıkla yapılmış bir planla, ani bir öfkenin neden olduğu bir şiddet olayının karışımı. Olacak gibi değil bu."

"Sözleriniz doğru, Battle... Ama başka ne ihtimal var?"

"O golf sopası ilgimi çok çekiyor, efendim."

"Hiç kimse Nevile'in parmak izlerini silmeden yaşlı kadının başına golf sopasıyla vuramazdı." Başmüfettiş, "O halde," dedi. "Lady Tressilian'ın başına başka bir şeyle vurdular."

Mitchell derin bir nefes aldı. "Bu acayip bir düşünce değil mi?"

"Bence bu çok mantıklı bir düşünce, efendim. Ya Nevile, kadının başına golf sopasıyla vurdu.

Ya da hiç kimse golf sopasıyla vurmadı. O zaman sopa odaya mahsus kondu ve üzerine de kan sürüldü. Dr. Lazenby de o golf sopasından pek hoşlanmadı ama cinayet aracının o olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Çünkü sopa ortadaydı. Doktor katilin onu kullanmadığını kesinlikle söyleyecek durumda da değildi."

Mitchell koltuğunda arkasına yaslandı. "Devam edin, Battle,"

Başmüfettiş, "Sopayı bir tarafa bırakırsak, geride ne kalır?" dedi. "Önce, neden. Nevile'in Lady Tressilian'ı öldürmesi için ortada bir neden var mıydı? Nevile'e para kaldı. Ama bence bu da onun gerçekten paraya ihtiyacı olup olmadığına bağlıydı. Nevile halinin vaktinin yerinde olduğunu söylüyor. Onun mali durumunu incelemeliyiz... Sonra... köşkteki diğer kimselerin üzerinde de durmalıyız."

"Yani Nevile Strange'i tuzağa düşürmeye mi çalıştılar?"

Battle gözlerini kıstı. "Bana katil sinsice bir plan yapmış gibi geliyor..."

Polis müdürü, "Belki de haklısınız," dedi. "Açıkçası bu cinayette gerçekten bir acayiplik var. Peki, şimdi ne yapacaksınız?"

Battle küt çenesini ovuşturdu. "Ben her zaman bizden beklenildiği şekilde davranmayı tercih ederim. Her şey Nevile'den şüphelenmemizi sağlayacak şekilde hazırlanmış. O halde biz de Nevile'den şüphelenmeye devam ederiz. Onu tutuklayacak kadar ileri gitmemiz şart değil. Ama bu kuşkularımızı ima ederiz. Nevile'i sorguya çeker, onu korkuturuz. Yani amacımızı açık açık belli ederiz."

MitchelPin gözlerinde neşeli bir pırıltı belirdi. "Tam Machiavel-lei'ye yakışacak bir plan bu." Başmüfettiş gülümsedi. "Ben daima benden bekleneni yapmaktan hoşlanırım, efendim. Bu sefer biraz ağırdan alacağım. Acele etmeyeceğim. Biraz inceleme yapmak istiyorum. Nevile bu konuda iyi bir bahane olabilir. Bence o evde acayip bir şeyler oluyor."

"Seks sorunu mu?"

"Öyle de diyebilirsiniz, efendim."

Polis müdürü, "Avukat Trelawny'e telefon ettim," diye açıkladı. "Onu iyi tanırım. Bana Sir Matthew'un ve Lady Tressilian'ın vasiyetnamelerinin birer kopyasını yollayacak. Kadının kendi geliri de varmış. Barrett'le Hurstall'e biraz para bırakmış. Geri kalanı da Mary Aldin'in olacakmış."

Battle, "O üçünü gözden kaçırmamalıyız," dedi.

Mitchell güldü. "Ne kadar şüpheci bir insansınız."

Battle sakin sakin cevap verdi. "Yarım milyonun bizi ipnotize etmesine izin vermemeliyiz. Aslında bu sorun paraya ne kadar ihtiyacınız olduğuna bağlıdır." Polis müdürü başını salladı.

"İyi ya. Siz Leach'le araştırmalarınızı sürdürün..."

İki polis Martı Bumu'nda, Jones'la Williams'dan bilgi aldılar. Yatak odalarının hiçbirinde kuşku uyandıracak bir şey bulunmamıştı. Hizmetçiler ev işlerini sürdürmek için izin istiyorlardı.

Battle, "Bırakalım da istediklerini yapsınlar," dedi.

Komiser Yardımcısı Jones masanın üzerine küçük bir kutu koydu. "Nevile Strange'in ceketinde bulunan şeyler bunun içinde. Kızıl saçlar ceketin kolundaydı. Sarı saçlar ise omzunda ve yakanın içinde."

Battle'ın gözlerinde alaycı bir ışıltı belirdi. "Ne güzel... Evde bir sarışın, bir kızıl saçlı ve bir de esmer kadın var. Bu saç telleri sayesinde durumu hemen anlayıverdik. Sarı saç yakada, kızıl saç kolda. Nevile'in Mavi Sakal'dan farksız olduğu anlaşılıyor."

"Koldaki kan laboratuvarda tahlil ediliyor, efendim. Sonucu bize hemen haber verecekler." "İyi... Oda hizmetçisinin içtiği sinamekiyi inceledin mi?"

"Sinameki kutusu her zaman ikinci katta, hizmetçilerin banyosunun rafında dururmuş, efendim. Kadın öğleyin sinamekiyi suya koyar ve orada bırakırmış. Kap o yatmaya gidinceye kadar orada kalırmış."

"Yani evden herhangi bir kimse sinamekiyi uyku ilacı ile karıştırabilirdi." Battle bir an dudu. "Haydi, Jim. Gidelim hem o banyoya bakalım, hem de diğer yerlere bir göz atalım."

Battle'la Leach hizmetçilerin banyo ve odalarında da bir şey bulamadılar. Sıkıntıyla merdivenden inmeye başladılar. Üst katın sahanlığında biçimsizce bir pencere vardı. Bir köşede ucunda bir çengel olan bir sopa duruyordu. Leach, "Bu sopayla üst cam açılıyor," diye bilgi verdi. "Ama hırsızın oradan girmesi de imkânsız."

"Ben hırsızı düşünmüyorum..." Battle'ın bakıştan dalgındı.

Başmüfettiş ikinci katta ilk yatak odasına girdi. Audrey'indi burası. Her şey derli topluydu.

Sonra diğer odaları dolaştılar. Thomas'ın odası karışıktı. Elbiselerini şuraya buraya atmıştı adam.

Battle, "Yerli uşakların her şeyi toplamasına alışmış," diye mırıldandı.

Mary Aldin'in odası küçük ama rahattı.

Polisler daha sonra Strange'lerin kaldığı küçük daireye girdiler. Nevile'in odası da tertipliydi. Pencereden nehir gözüküyordu. Kay'in çok daha büyük olan odası karmakarışıktı. Elbiseler, çoraplar, incecik iç çamaşırları birbirine karışmıştı.

Battle mırıldandı. "Bayan Strange'in pahalı zevkleri olduğu anlaşılıyor..."

Aşağıya, kütüphaneye indiler. Artık Battle'la Leach, köşkteki-leri teker teker sorguya çekmeye hazırdılar.

Williams, Nevile Strange'i çağırmaya giderken, Battle çenesini ovuşturarak kaşlarını çattı. "Neden birdenbire Hercule Po-irot'u hatırladım?"

"Şu Belçikalıyı mı kastediyorsun? O gülünç adamı?"

Başmüfettiş, "Gülünç mü?" dedi. "Gülünç mü? O bir kobra yılanı kadar tehlikelidir. Özellikle bir şarlatanmış gibi davranmaya başladığı zaman... Ama şimdi Poirot'u neden hatırladığımı bir türlü anlayamıyorum. Bu da beni endişelendiriyor. Yukarda oldu bu. Orada ne gördüm de aklıma ufak tefek Belçikalı geldi?"

O sırada Nevile içeri girdi. Rengi uçuktu ve endişeli bir hali de vardı.

Leach nazik nazik, "Size bazı sorular soracağız, efendim," diye başladı. "Ama isterseniz bu soruları cevaplandırmayabilirsi-niz. Veya avukatınızın yanınızda bulunmasını isteyebilirsiniz." Nevile şaşırdı. "Bana istediğinizi sorabilirsiniz."

Battle da tatlı bir sesle, "Söyleyecekleriniz kaydedilecek," diye açıkladı. "Ve gerekirse ilerde mahkemede aleyhinizde kullanılacak."

Nevile Strange birdenbire öfkelendi. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Hayır. Size ihtarda bulunuyorum."

Genç adam omzunu silkti. "Yöntem böyle olmalı. İstediklerinizi sorun." "Dün gece yemekten sonra ne yaptığınızı bize anlatır mısınız?"

"Tabii. Sofradan kalkarak salona geçtik. Kahve içtik. Ben Doğu Burnu Oteli'ne giderek oradaki bir ahbabı görmeye karar verdim."

"Bu ahbabınızın adı?"

"Latimer. Ted Latimer."

Battle, "Otele gitmek için vakit biraz geç değil miydi?" dedi.

"Ah, otelde eğlence geç saatlere kadar sürüyor."

"Ama bu evdekiler erken yatıyorlar sanırım."

"Evet. O yüzden ben de anahtarı aldım. Beni beklemelerini istemiyordum."

"Karınız sizinle gelmek istemedi mi?"

Nevile'in sesi biraz soğuklaştı. "Hayır. Onun başı ağrıyordu. Bu yüzden gidip yattı."

"Lütfen devam edin, Bay Strange."

"Ben elbisemi değiştirmek için yukarı çıktım. Yemekte üstümde lacivert elbisem vardı. En yeni elbisem o benim. Dışarda yağmur yağıyordu, biraz yürüyecektim de, o yüzden daha eski bir elbisemi giydim. Çizgili koyu griyi. Tam yukarı çıkarken Lady Tres-silian'ın beni görmek istediğini söylediler. Onun üzerine Camil-la'nın odasına giderek onunla bir süre konuştum." Battle usulca, "Lady Tressilian'ı son gören sizsiniz sanırım," dedi. "Yani sağ olarak..."

Nevile kızardı. "Evet... evet... herhalde. Camilla'nın bir şeyi yoktu o sırada. Onun yanından çıktıktan sonra odama gittim. Kılığımı çabucak değiştirdim. Evden ayrıldım."

"Saat kaçtı?"

"On buçuk sanırım. Hızla iskeleye inerek vapura bindim. La-timer'i otelde buldum. Bir, iki içki içtik ve biraz bilardo oynadık. Zaman öyle çabuk geçti ki, son vapuru kaçırmış olduğumu anladım. Bir buçuktaydı bu. Onun üzerine Latimer nezaket göstererek arabasını garajdan çıkarttırdı ve beni

eve getirdi. Tabii bunun için de Saltington'dan dolaşmak zorunda kaldı. Yirmi kilometre kadardır o yol. Otelden ikide ayrıldık sanırım. Buraya geldiğimiz zaman iki buçuk olmuştu. Latimer'e içeri girip bir içki içmesini söyledim ama o geri dönmek istedi. Ben de anahtarla kapıyı açarak içeri girdim ve odama çıkıp yattım. Anormal bir şey ne duydum, ne gördüm. Ev sessizdi. Sonra bu sabah hizmetçinin bağırdığını duydum..."

Leach onun sözünü kesti. "Anlıyorum... Şimdi bize Lady Tressilian'ia yaptığınız konuşmayı anlatın. Onunla neden söz ettiniz?"

"Havadan sudan... "

"Dostça mı konuştunuz?"

Nevile kızardı. "Tabii."

Leach nazik nazik, "Onunla şiddetle kavga da etmediniz mi?" diye sordu.

Nevile cevap vermedi.

Leach ekledi. "Size gerçeği söyleyeceğim. Kavganızı duyanlar var."

Genç adam kendisini zorlayarak gülümsedi. "Açıkçası Camilla beni azarladı. O biraz eski kafalıydı. Modern davranışları ve düşünceleri, özellikle boşanmayı hoş görmüyordu. Bir ara tartıştık. Belki seslerimiz de yükseldi. Ama sonra dostça ayrıldık." Ani bir hiddetle ilave etti. "O öfke arasında Camilla'nın başına da vurmadım."

Leach, Battle'a bir göz attı. Başmüfettiş öne doğru eğildi. "O golf sopasının sizin olduğunu söylediniz. Bunun üzerinde parmak izlerinin olmasını nasıl izah edeceksiniz?"

Nevile ona hayretle baktı. "O benim golf sopam. Onunla sık sık golf oynuyorum."

"Sopayı en son sizin kullandığınızı gösteren parmak izlerini nasıl izah edeceksiniz, demek istedim."

Nevile sapsarı kesildi. "Olamaz... Biri o sopayı benden sonra kullanmış olmalı... Eldivenli biri..." "O zaman sizin parmak izleriniz bulanıklaşır veya iyice silinirdi, Bay Strange."

Uzun bir sessizlik oldu.

Nevile titredi. "Tanrım... Camilla'yı ben öldürmedim! Buna yemin ederim."

"Lacivert ceketinizin kollarındaki kan izlerine ne dersiniz?"

"Kan izleri mi?" Nevile'in fısıltısı dehşet doluydu. "Olamaz!"

"Bir yerinizi kestiniz mi?"

"Hayır, hayır, kesmedim!" Nevile iki polise korku dolu gözlerle bakıyordu. "Fakat... bütün bunlar... inanılacak gibi değil! Ben neden öyle bir şey yapayım? Camilla'yı çocukluğumdan beri tanıyordum."

"Lady Tressilian'ın ölümü üzerine size bir servet kalacaktı."

"Nedenin bu olduğunu mu sanıyorsunuz? Ama benim paraya ihtiyacım yok ki! Zengin sayılırım ben! Bunu size ispat da edebilirim!" Nevile ayağa fırladı. "Bankacıma telefon edeceğim. Onunla konuşun."

Hemen Londra'yı aradılar. Nevile Strange'in bankeri genç adamın gerçekten bir hayli parası olduğunu, ayrıca bazı yatırımlar yaptığını da açıkladı.

Nevile bağırdı. "Duydunuz ya? Size doğruyu söyledim!"

Battle, "Öyle gözüküyor," dedi. "Ama aslında sizi tutuklamamız için yeteri kadar kanıt var, Bay Strange. Bunu henüz yapmadık."

Nevile acı bir sesle, "Yani," diye bağırdı. "Aslında katilin ben olduğumdan eminsiniz. Ama aleyhimdeki kanıtları tamamlamak için cinayet nedenini öğrenmek istiyorsunuz!"

Battle sesini çıkarmadı.

Nevile, "Bu korkunç bir kâbusa benziyor," dedi. "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Sanki bir kapana kıstırıldım ve kurtulmam da imkânsız."

Battle kımıldandı. "İyi söylediniz... Çok iyi söylediniz. Aklıma bir şey geldi..."

Kay'in hem heyecanlı, hem de korkmuş gibi bir hali vardı. Kızıl saçları alev gibi, yüzü de çok güzeldi yine.

Genç kadın gece başı ağrıdığı için dokuza çeyrek kala odasına çıkarak yattığını anlattı. Derin derin uyumuş, sabah hizmetçinin çığlıklarıyla uyanmıştı.

Battle, birdenbire, "Bayan Strange," dedi. "Kocanızla sizin odanızın arasındaki kapı kitli. Kim kitledi bunu?"

Kay kısaca, "Ben kitledim," diye cevap verdi.

Battle bekledi.

Genç kadın birdenbire bağırdı. "Ah, herhalde durumu öğrendiniz bile. O bunak Hurstall çaydan önceki kavgayı duydu. Nevi-le'le korkunç bir şekilde kavga ettik. Ona çok kızmıştım. Odama çıkınca da kapıyı kitledim. Çünkü öfkem hâlâ geçmemişti."

Battle anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Anlıyorum... Anlıyorum... Sorun neydi?"

"Önemli mi bu? Ama size açıklamaktan da kaçınacak değilim. Nevile ahmak gibi davranıyordu. Tabii bütün suç o kadında." "Hangi kadında?"

"İlk karısında. Zaten Nevile'i buraya gelmesi için de o kandırdı. Tabii kocam bunun kendi fikri olduğunu sanıyor. Zavallı safdil! Bunun Audrey'in sinsice bir planı olduğu öyle belli ki." Battle, "Bayan Audrey bunu neden yapsın?" dedi. Kay bağırdı. "Çünkü Nevile'i tekrar elde etmek istiyor." Genç kadın kesik kesik soluyor ve çabucak konuşuyordu. "Audrey, Nevile'i benimle evlendiği için hiçbir zaman affetmedi. Şimdi de intikam alıyor. Buraya geldiğimizden beri de sinsice çabalıyor. Audrey çok zeki. Esrarlı, üzgün bir kadın tavırları takınmasını biliyor. Bir erkeği kıskandırmasını da. Kendisine daima âşık olan sadık köpek Thomas Royde'u da buraya çağırdı mahsus. Şimdi onunla evlenecekmiş gibi yaparak Nevile'i çıldırtıyor."

Battle sakin sakin, "Bay Strange ilk karısının eski bir arkadaşıyla... şey... mutlu olmasına sevinirdi."

"Sevinmek mi? Nevile kıskançlığından deliriyor!" "O halde Bay Strange, Bayan Audrey'den hoşlanıyor..." Kay acı acı, "Tabii," dedi. "Audrey bunu sağlamasını başardı." Battle parmağını çenesine sürdü. "Buraya gelmeye razı olmayabilirdiniz..."

"Nasıl yapardım bunu? O zaman Audrey'i kıskandığımı sanırlardı!"

Battle, "Eh," dedi. "Onu zaten kıskanıyorsunuz, öyle değil mi?" Kay kızardı. "Audrey'i her zaman kıskandım! Başlangıçtan beri! Evde sanki daima onun hayali vardı!"

Battle düşünceli bir tavırla başını salladı. "Teşekkür ederim,

Bayan Strange. Biz bir sürü soru sormak zorundayız. Özellikle kocanıza yarım milyon kaldığı için... "

"O kadar çok mu? Bunu bize Sir Matthew öyle vasiyet ettiği için verecekler değil mi?"

"Demek bu konuyu biliyorsunuz?"

"Evet. Lady Tressilian'ın ölümünden sonra para Nevile'le karısı arasında pay edilecek... Tabii o ihtiyarın ölmesine sevinmedim. Onu sevmezdim. Belki bunun nedeni Camilla'nın da benden hoşlanmamasıydı. Ama bir hırsızın içeri girerek onun başını yarması da feci bir şey!"

Mary Aidin çok sakindi. Geceki olayları anlattıktan sonra saat onda odasına çıkıp yattığını söyledi.

Sözleri sona erince de, "Budalaca davranmak istemiyorum," diye ekledi. "Ama evden birinden şüphelenmeniz inanılacak gibi değil. Katil niçin dışardan biri olmasın?"

"Böyle düşünmemizin birkaç nedeni var, Miss Aidin. Bir kere kapılar ve pencereler zorlanmamış. İkincisi evden hiçbir şey çalınmamış. Golf sopası

merdivenin altındaki dolapta duruyormuş. Hayır, katil dışardan biri değil, Miss Aidin."

"Katil Nevile de değil! Bundan eminim!"

"Neden?"

Mary ellerini umutsuzca kaldırdı. "Nevile yatakta yatan savunmasız, yaşlı bir kadını öldürmezdi."

"Belki Bay Strange'in paraya çok ihtiyacı vardı?"

"Hiç sanmıyorum. Nevile müsrif bir insan değildir."

"Ama karısının müsrif olduğu belli."

"Kay mi? Evet, belki. Ama saçma bu. Nevile'nin son zamanlarda parayı hiç düşünmediğinden eminim."

Battle hafifçe öksürdü. "Anladığıma göre onun başka dertleri varmış..."

"Herhalde bunu size Kay söyledi... Evet, durum biraz sıkıcıydı. Bilmiyorum bu kimin fikriydi..." Battle hemen ustalıkla kadının sözünü kesti. "Ben bunun Bay Nevile Strange'in fikri olduğunu sanıyordum."

"O öyle söyledi."

"Ama siz o fikirde değilsiniz."

"Ben... hayır... Nevile'in düşüneceği bir şey değildi bu. Başlangıcından beri bu fikri birinin onun kafasına soktuğunu düşünüyorum."

"Bayan Audrey mi?"

"Audrey'in böyle bir şeyi yapacağına inanamam!"

"O halde kimin fikri olabilir bu?"

Mary aciz bir tavırla omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Bu sadece... çok acayip."

Battle düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Acayip... Ben de bu cinayet konusunda böyle düşünüyorum. Acayip bir vaka bu."

"Her şey acayip. Bu evin havasında bir şey var... Bunu tanımlayamayacağım. Ama... tehlikeli bir şey bu."

"Herkesin sinirleri gergin değil mi?"

"Evet, öyle... Hepimiz de aynı durumdayız. Bay Latimer bile..." Mary durakladı.

"Ben de ona geliyordum, Miss Aidin. Bay Latimer kim?"

"Açıkçası onun hakkında bir şey bilmiyorum. Bay Latimer Kay'in arkadaşı."

"Bayan Strange'in arkadaşı demek. Birbirlerini uzun zamandan beri mi tanıyorlar?"

"Evet. Kay evlenmeden önce tanıyormuş onu."

Battle incelik gösterdi. "Bu bakımdan bir sorun yok ya?"

Mary hemen, "Ah, hayır, hayır," diye cevap verdi. "Ne münasebet!"

"Lady Tressilian, Bay Latimer'den hoşlanır mıydı?"

"Pek hoşlanmazdı."

Battle konuyu değiştirdi. "Şu oda hizmetçisi... Jane Barrett. O Lady Tressilian'm yanında uzun bir süreden beri rni çalışıyordu? Kendisi güvenilir bir kadın mıdır?"

"Evet, çok. Barrett, Camilla'ya çok bağlıydı."

"Yani Barrett, Lady Tressilian'ı öldürmüş, sonra da kuşku uyandırmamak için uyku ilacını içmiş olamaz mı?"

"Katiyen! Barrett bunu neden yapsın?"

"Ona para kaldı."

Mary, "Bana da öyle," dedi. Gözlerini Battle'a dikmişti.

Başmüfettiş, "Evet," diye mırıldandı. "Siz de öyle. Paranın ne kadar olduğunu biliyor musunuz?"

"Bay Trelawny biraz önce geldi ve bana bunu açıkladı."

"Mirasa konacağınızı önceden bilmiyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum..."

Audrey'in üstünde gri bir tayyör vardı. Rengi solmuştu. Bir hayalete benziyordu adeta. Genç kadın Battle'ın sorularını ifadesiz bir sesle cevaplandırdı. Saat onda odasına çıkmış, gece hiçbir şey de duymamıştı.

Battle, "Özel işlerinize karıştığım için özür dilerim," dedi. "Ama bu eve neden geldiğinizi sorabilir miyim?"

"Ben her yıl bu ayı köşkte geçirirdim. Bu yıl... eski... eski kocam aynı zamanda gelmek istedi." "Bu onun fikri miydi?"

"Ah, evet."

"Sizin fikriniz değil miydi?"

"Hayır."

"Ama bunu kabul ettiniz?"

"Evet, ettim... Reddedemezdim."

"Neden, Bayan Strange?"

Genç kadın kesin bir şey söyleyemedi. "İnsan nezaketsizlik etmek istemiyor."

"Kocanızı siz boşadınız değil mi?"

"Evet."

"Affedersiniz... ona karşı kin duyuyor musunuz?"

"Hayır, hiç duymuyorum."

"Siz insanları kolay affediyorsunuz sanırım..."

Audrey cevap vermedi.

Battle, "Yani Bayan Strange'le dost musunuz?" diye sordu.

"Onun benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Ya siz?"

"Evet. Kay çok güzel bir kadın."

"Ya... Teşekkür ederim... Hepsi bu kadar..."

Audrey ayağa kalkarak kapıya gitti. Sonra da duraklayarak geri döndü. "Şunu söylemek istiyorum... Katilin Nevile olduğunu sanıyormuşsunuz... Camilla'yı para için öldürdüğünü düşünü-yormuşsunuz... Ben öyle olmadığından eminim. Nevile paraya aldırmaz. Onunla sekiz yıl evli kaldım... Nevile'in para için birini o şekilde öldüreceğine inanamam." Dönerek odadan çıktı.

En son Thomas Royde'la konuştular. Adamın gayet ciddi ve sakin bir hali vardı. Gece on bire doğru yattığını, sabah erkenden kalktığını anlattı. O bahçedeyken Lady Tressilian'm ölüsü bulunmuştu.

"Miss Aidin bize evde gergin bir hava olduğunu söyledi. Bunu siz de fark ettiniz mi?" "Sanmıyorum. Ben fazla dikkatli değilimdir."

Battle işte bu yalan, diye düşündü. "Sizin her şeyi fark ettiğinizden eminim..." Sonra sordu. "İkinci Bayan Strange'i iyi tanıyor musunuz?"

"Hayır. Onunla buraya geldiğim zaman tanıştım."

Battle, "Bay Royde," dedi. "Golf sopasının üzerinde Bay Nevi-le'in parmak izlerini bulduk. Ceketinin koluna da kan bulaşmıştı."

Thomas başını salladı. "Evet. Bunu bize anlattı."

"Sizce katil Bay Nevile olabilir mi?"

Thomas öyle acele cevap verecek bir insan değildi. Bir süre düşündü. "Bunu bana sormanızın nedenini anlayamadım! Benim üzerime vazife değil bu. Olay sizi ilgilendirir. Ama bence... katil Nevile olamaz."

"Kim olabilir?"

Thomas başını salladı. "Bunu söyleyemem. Bence bir tek kişi katil olabilir. Ama onun da cinayeti işlediğini pek sanmıyorum. İşte o kadar."

"Kastettiğiniz kim?"

Thomas daha da kesin bir tavırla başını salladı. "Bunu söyleyemem. Benimki sadece bir fikir." "Polise yardım etmek göreviniz."

"Kesin bir şey bilseydim, evet. Ama benimki sadece bir fikir. Sonra olacak bir şey de değil." Thomas dışarı çıktıktan sonra Leach, "Ondan fazla bir şey öğrenemedik," diye mırıldandı. Battle da öyle düşünüyordu. "Evet. Ama onun bir şey bildiği kesin. Bunun ne olduğunu öğrenmeyi isterdim. Bu pek acayip bir cinayet, oğlum Jim..."

Aynı anda telefon çalmaya başladı. Leach hemen uzandı. "Alo?" Bir süre dinledi. Sonra da, "İyi," diyerek alıcıyı yerine bıraktı. Dayısına, "Ceketin kolundaki insan kanıymış diye açıkladı. "Lady T.'nin kan grubuna da uyuyormuş. Nevile Strange'in başı dertte..."

Battle pencereye gitmiş, ilgiyle dışarıya bakıyordu. "Bahçede pek yakışıklı bir genç var. Fazla yakışıklı ve galiba çok da ahlaksız. Onun Bay Latimer olduğunu sanıyorum... Ne yazık ki Bay Latimer dün gece oteldeymiş... Yoksa o para için büyük annesini bile öldürebilecek bir tip." Leach, "Ama Lady T.'nin ölümünün ona bir yararı olmazdı..." diyecek oldu. Telefon yine çalmaya başlamıştı. "Hay Allah! Bu telefona da ne oluyor bugün?"

Alıcıya uzandı. "Alo? Ah, sen misin doktor? Ne? Kadın kendisine mi geldi? Öyle mi? Ne? Ne?" Battle'a baktı. "Dayı, gel bunu dinle."

Battle ona yaklaşarak telefonu aldı. Doktorun sözlerini dinlerken yüzü yine ifadesizdi. Sonra, "Nevile Strange'i çağır, Jim," dedi.

Nevile içeriye girdiği sırada Battle da telefonu kapıyordu.

Genç adam bitkin haldeydi. Rengi iyice uçmuştu. Dikkatle başmüfettişe bakıyor, o tahtadan oyulmuşa benzeyen yüzünün neleri gizlediğini anlamaya çalışıyordu.

Battle, "Sizden nefret eden biri var mı, Bay Strange?" dedi.

Nevile ona hayretle bakarak başını salladı. "Hayır, hayır. Hiç sanmıyorum."

"İyi düşünün, Bay Strange. Herhangi bir şekilde birini kırdınız mı, onu..."

Nevile kızardı. "Kırdığım bir tek kişi var. Ama o da kin tutacak bir insan değildir. İlk karımdan söz ediyorum. Ben onu başka bir kadın için bıraktım. Ama Audrey'in benden nefret etmediğinden emin olabilirsiniz. O... bir melek gibi davrandı."

Battle ona doğru eğildi. "Bay Strange, siz çok şanslı bir insansınız. Aleyhinizdeki kanıtlardan hoşlandığımı söyleyemeyeceğim.

Hoşlanmadım. Ama yine de kanıtlar ortadaydı. Jüri de bunları kabul ederdi. Ve bu yüzd3n de asılırdınız."

Nevile, "Sanki," diye mırıldandı. "Bütün bunlar geride kalmış gibi konuşuyorsunuz."

Battle, "Evet," diye cevap verdi. "Kurtuldunuz Bay Strange. Sıfır bir rastlantı sonucu."

Nevile ona merakla baktı.

Battle, "Dün gece siz Lady Tressilian'ın yanından çıktıktan sonra o çıngırağı çalarak oda hizmetçisini çağırmış."

Genç adam durumu güçlükle kavradı. "Sonra? O halde Barrett Camilla'yı gördüğü zaman..." "Evet. Lady Tressilian hayattaymış. Barrett onun odasına girmeden önce sizin evden ayrıldığınızı da görmüş."

Nevile, "Ama... golf sopası," dedi.

"Lady Tressilian'ın başına golf sopasıyla vurulmadı. Onu başka bir şeyle öldürdüler. Golf sopasını odaya şüpheleri mahsus sizin üzerinize çekmek için bıraktılar. Belki de bu işi sizin Lady Tressilian'la kavga ettiğinizi duyan biri yaptı. Veya belki de..." Battle durakladı ve ilk sorusunu değişik şekilde tekrarladı. "Bu evde sizden nefret eden kim?"

Battle, "Size bir soru soracağım, doktor," dedi.

Doktorun evindeydiler. Battle'la Leach hastanede Jane Bar-rett'le kısa bir konuşma yaptıktan sonra Lazenby'e uğramışlardı.

Barrett bitkin haldeydi ama olanları da gayet iyi hatırlıyordu.

Sinamekiyi içtikten sonra tam yatacağı sırada Lady Tressilian çıngırağı çalmıştı. Kadın saate bakmış ve onu yirmi beş geçtiğini görmüştü. Sabahlığını giyerek aşağıya inmişti. Holden gelen gürültüyü duyunca da tırabzanın üzerinden eğilmişti.

"Bay Nevile evden çıkıyordu. Askıdaki yağmurluğunu almıştı."

"Üzerinde hangi elbisesi vardı?"

"İnce çizgili kurşuni elbisesi. Yüzünde üzgün ve endişeli bir ifade vardı. Sonra kapıyı arkasından çarparak kapattı. Ben de Lady Tressilian'ın odasına gittim. Zavallıcığın iyice uykusu gelmişti. Beni neden çağırdığını da hatırlayamadı. Zaman zaman böyle olurdu. Zavallı hanımcığım! Ama Lady Tressilian'ın yastıklarını düzelttim. Ona yeniden su getirdim. Rahat etmesini sağladım."

"Üzülmüş veya korkmuş gibi bir hali var mıydı?"

"Sadece yorgundu, işte o kadar. Ben de yorgundum. Esneye esneye odama çıktım. Hemen dalmışım."

Barrett'in hikâyesi buydu. Kadın hanımının öldüğünü öğrendiği zaman gerçekten çok sarsılmış ve dehşete düşmüştü.

Battle şimdi doktorla konuşuyordu. "Sizce Lady Tressilian kaçta öldü?"

"Size söyledim ya! Onla on iki arası."

"Öyle söylediğinizi biliyorum. Ama benim sorum bu değildi. Sizin kişisel düşüncenizi öğrenmek istiyorum."

"Yani resmi olmayan bir şekilde mi?"

"Evet."

"Pekâlâ... Bence kadın on bir sularında öldürüldü."

Battle, "Benim duymak istediğim de buydu," dedi.

"Sizi sevindirdiğim için memnunum. Nedenini sorabilir miyim?"

"Kadının onu yirmi geçe öldürülmüş olduğu fikri hiç hoşuma gitmemişti. Barrett'e verilen uyku ilacını alalım. İlaç o sırada henüz etkisini göstermiş olamaz. O uyku ilacı cinayetin daha sonra işlenmiş olduğunu gösteriyor. Ben gece yarısını tercih ediyorum."

"Olabilir. On bir sadece bir tahmin."

"Ama kadının gece yarısından sonra öldürülmüş olması imkânsız değil mi?"

"Tabii."

"İki buçuktan sonra?"

"İmkânsız!"

"Böylece Nevile'in suçsuz olduğu da ortaya çıkıyor. Onun evden çıktıktan sonra yaptıklarını da inceleyeceğim tabii. Eğer bu bakımdan da doğruyu söylemişse, o zaman diğer şüphelilerin üzerinde dururuz."

Leach, "Mirasa konanların üzerinde mi?" diye sordu.

Battle, "Belki," dedi. "Ama sanmıyorum... Ben anormal bir yönü olan birini arıyorum." "Anormal bir yönü olan birini mi?"

"Evet, iğrenç, anormal bir yönü olan birini..."

Battle'la Leach daha sonra karşı tarafa geçerek otele gittiler. Orada Ted Latimer'i buldular. Genç adam onlardan önce otele dönmüştü.

Bay Latimer, polise yardıma hazırdı.

"Evet, Nevile dün gece geldi. Bir şeye üzülmüş gibiydi. Bana ihtiyar kadınla kavga ettiklerini anlattı. Onun Kay'le tartıştığını da duydum. Ama tabii Nevile bana bundan söz etmedi. Her neyse.. Canı sıkılıyordu... İlk defa benimle ahbaplık etmekten memnun kaldı."

"Bay Strange sizi hemen bulamamış sanırım."

Latimer çabucak, "Bunun nedenini anlayamadım," dedi. "Ben salonda oturuyordum. Nevile oraya baktığını ama beni görmediğini söyledi. Veya belki de ben biraz hava almak için beş dakika bahçeye çıkmıştım. Fırsat buldukça kendimi dışarı atıyorum. Bu otelde pek pis bir koku var. Bunu dün gece barda fark ettim. Kanalizasyon sanırım! Nevile de bundan söz etti. İkimiz de duyduk kokuyu. Pis, leş gibi bir koku. Belki de bilardo odasında tahtaların altında bir fare ölüsü vardı."

"Bilardo oynadınız... Sonra?"

"Biraz konuştuk. Bir, iki içki daha içtik. Sonra Nevile vapuru kaçırdığını fark etti. Onun üzerine arabamı çıkararak onu köşke kadar götürdüm. Oraya iki buçukta eriştik sanırım."

"Bay Strange bütün gece yanınızda mıydı?'

"Ah, evet. Bunu istediğinize sorabilirsiniz."

"Teşekkür ederiz, Bay Latimer... Dikkatli davranmak zorundayız da."

Hafifçe gülümseyen, güven dolu genç adamın yanından ayrıldıktan sonra Leach, "Nevile'in dün gece neler yaptığını neden bu kadar dikkatle inceliyorsun dayı?" diye sordu.

Battle gülümsedi.

Yeğeni birdenbire durumu kavradı: "Tanrım! Sen aslında La-timer'in neler yaptığını anlamaya çalışıyordun."

Battle mırıldandı. "Kesin karar vermek için henüz erken. Ama Bay Ted Latimer'in dün gece nerede olduğunu kesinlikle bilmem gerekiyor. Dün gece... on biri çeyrek geceden gece yarısından sonraya kadar Nevile'leymiş. Ama o on biri çeyrek geceden önce neredeydi? Nevile buraya geldiği zaman onu bulamamış."

İki polis ısrarla araştırmalarını sürdürdüler. Barmenlerle, garsonlarla, asansörcülerle konuştular. Latimer dokuzla on arası salonda oturmuştu. Onu çeyrek geçe bara girmişti. Ama ondan sonra on bir buçuğa kadar kendisini gören olmamıştı.

Sonra kat hizmetçilerinden biri, "Bay Latimer küçük yazı odalarından birindeydi," diye açıkladı. "Bayan Beddoes'la beraberdi. Kuzeyden gelen o şişman hanımla. O sırada saat on birdi sanırım."

Battle yeğenine sıkıntıyla, "İşte olan oldu," dedi. "Latimer dün gece gerçekten buradaymış. Sadece şişman ve herhalde zengin hanım ahbabına dikkati çekmek istememiş. Şimdi yine evde-kilerle ilgilenmek zorunda kalacağız. Hizmetçiler, Kay Strange, Audrey Strange, Mary Aidin ve Thomas Royde'la. Onlardan biri yaşlı kadını öldürdü. Ama hangisi? Gerçek ölüm aracını bulabilseydik..." Birdenbire durdu, sonra da elini bacağına vurdu. "Jim, oğlum, tamam! Şimdi Hercule Poirot'yu neden hatırladığımı biliyorum. Seninle öğle yemeği yiyelim. Sonra Martı Burnu'na gideriz. Sana orada bir şey göstereceğim."

Mary Aidin huzursuzdu. Eve girip çıkıyor, vazoların yerlerini değiştiriyordu.

Kütüphaneden mırıltılar geliyordu. Avukat Bay Trelawny orada Nevile'le konuşuyordu. Kay'le Audrey ortada yoklardı.

Mary tekrar bahçeye çıktı. Thomas Royde, duvarın yanındaki banka oturmuş sakin sakin piposunu tüttürüyordu. Mary o tarafa gitti.

Derin derin içini çekerek, banka adamın yanına çöktü. "Tanrım... Neyse... Nevile temize çıktı. Hepimiz de rahatladık." Hafifçe titredi. "Ama az. kalsın tutuklanıyordu. Eğer Camilla, Nevile yanından ayrıldıktan sonra çıngırağı çalıp Barrett'i çağırmamış olsaydı..."

Thomas, kadının cümlesini tamamladı. "Nevile mahvolmuştu." Bir an durdu. "Biliyor musun, Nevile'in şansı ona burada da yardım etti. Aleyhindeki deliller böylesine biriken bir zavallı belki de böyle yakasını kurtaramazdı."

Mary tekrar titredi. "Öyle söyleme. Ben suçsuzların... korunduklarını düşünmeyi isterim."

"Öyle mi, yavrum?" Adamın sesi şefkatliydi.

Mary birdenbire bağırdı. "Thomas, endişeliyim! Çok endişeliyim!"

"Evet?"

"Bay Treves yüzünden..."

Thomas piposunu taşların üzerine düşürdü. Bunu eğilip alırken sesinin tonu da değişti. "Ne olmuş Bay Treves'e?"

"Burada yemek yediği akşam anlattıkları... Hani şu küçük katille ilgili hikâye! Thomas, düşünüyorum da... O sadece bir hikâye miydi? Yoksa Bay Treves bunu bir amaçla mı anlatmıştı?"

Thomas ağır ağır, "Yani," dedi. "Bay Treves'in o sözleri o sırada salonda olan birine söylediğini mi düşünüyorsun?"

Mary fısıldadı. "Evet."

Thomas usulca, "Ben de bunu düşünüyordum," dedi. "Sen yanıma geldiğin sırada o konuşmayı kafamdan geçiriyordum."

Mary gözlerini yarı kapattı. "O olayı hatırlamaya çalışıyorum... Treves o hikâyeyi kelimelerin üzerinde dura dura anlattı. Hatta konuyu mahsus açtı.

Küçük katili her zaman tanıyabileceğini söyledi. Bunun üzerinde özellikle durdu. Sanki... onu görüp tanımış gibi bir hali vardı."

Thomas mırıldandı. "Hım... Ben de bütün bunları kafamdan geçirdim."

"Ama Bay Treves o konuyu neden açtı? Amacı neydi?"

Thomas, "İhtarda bulunmaya çalışıyordu sanırım," diye cevap verdi. "Katile bir şeyler yapmaya kalkışmamasını söylüyordu."

"Yani Bay Treves, Camilla'nın öldürüleceğini biliyor muydu?"

"Hayır... Sanmam... Yani Treves'inki genel anlamda bir ihtardı."

"Olayı polise anlatsak mı?"

Thomas düşündü. "Hayır... Bunun son olayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Sonra Treves öldü. Artık o polise bir şey anlatamaz ki."

"Evet... Bay Treves, öldü." Mary ürperdi. "Onun ölümü de acayipti Thomas."

"Kalp krizi geçirdi. Kalbi hastaydı zaten."

"Ben asansörün bozuk olmasını kastediyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Thomas Royde, "Benim de gitmiyor," dedi.

Başmüfettiş Battle yatak odasında etrafına bakındı. Yatak yapılmıştı. Ama diğer taraflar eskisi gibiydi. Polis odaya ilk girdiği zaman her şey derli topluydu. Şimdi de öyle.

Başmüfettiş Battle şöminenin önündeki eski tip parmaklığı işaret etti. İşte... O parmaklıkta acayip bir şey görüyor musun?"

Jim Leach, "Temizlenmesi bir hayli zor olmalı," dedi. "Hizmetçi her tarafını parlatmış. Parmakhkta bir acayiplik de görmüyorum. Yalnız... evet, soldaki topuz sağdakinden daha parlak."

Battle, "Poirot'yu düşünmeme de o yol açtı," diye açıkladı. "Biliyorsun o simetrik olmayan şeylere sinirlenir. Herhalde farkına varmadan, 'Bu

Poirot'yu kızdırırdı,' diye düşündüm. Jones, parmak izi çantanı getir. O iki topuzu bir inceleyelim."

Jones bir süre sonra sonucu açıkladı. "Sağ topuzda parmak izleri var efendim, soldaki temiz." "O halde bize gereken soldaki topuz. Sağdakinin üzerindeki izler hizmetçinin olmalı. Soldaki iki defa temizlenmiş."

Jones, "Kâğıt sepetinde buruşuk bir zımpara vardı," diye haber verdi. "O sırada bunun önemi olmadığını düşünmüştüm."

"Çünkü o sırada ne aradığını bilmiyordun. Yavaş... O topuzun vidalı olduğundan eminim. Yerinden çıkıyor o. Ah, evet."

Jones topuzu havaya kaldırdı. "İyice ağır bu." Topuzu elinde tartıyordu.

Leach bunun üzerine eğildi. "Vidalı kısımda koyu renk bir şey var."

Battle, "Herhalde kan," dedi. Topuzu temizleyip silmiş. Ama vidalı kısımdaki lekeyi fark etmemiş. Katilin yaşlı kadının kafasını bununla ezdiğinden eminim. Fakat daha bulmamız gereken bazı şeyler var. Evi tekrar aramak sana düşüyor, Jones. Bu safer ne aradığını iyi biliyorsun." Çabucak ayrıntılı emirler verdi. Sonra percereye giderek dışarıya baktı.

"Sarmaşığa sarı bir şey takılmış. Bilmecenin parçalarından biri olabilir bu. Ben öyle sanıyorum."

Başmüfettiş Battle holden geçerken Mary Aidin karşısına çıktı.

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim, Bay Battle?"

"Tabii, Miss Aidin. Şuraya girelim mi?" Başmüfettiş yemek salonunun kapısını açtı.

"Size bir şey sormak istiyorum, Bay Battle. Herhalde bu korkunç cinayeti bizden birinin işlediğini sanmıyorsunuz artık? Katil dışardan biri olmalı. Bir manyak."

"Bu bakımdan haklısınız. Yanılmıyorsam bu katil gerçekten manyağın biri. Ama o yabancı da değil."

Mary'nin gözleri irileşti. "Yani... evde biri... deli mi?"

Başmüfettiş, "Siz deli deyince gözlerini deviren, ağzından köpükler saçan birini düşünüyorsunuz," dedi. "Manyaklar öyle değildir. En tehlikeli katil delilerin görünüşte sizden, benden farkları yoktur. Bu aslında sabit bir fikirle ilgilidir. Bir tek fikir kafayı kemirir ve yavaş yavaş onun dengesini bozar."

Mary titredi. Sonra da, "Bilmeniz gereken bir şey var," diye mırıldandı. Battle'a kısaca Bay Treves'in yemeğe geldiği akşam olanları anlattı. Bu hikâye Battle'ı çok ilgilendirdi. "Katili tanıyabileceğini söyledi demek? Ha, sahi, katil kadın mıymış, yoksa erkek mi?"

"Başlangıçta anlattığı çocuğun erkek olduğunu düşündüm. Ama Bay Treves aslında böyle bir şey söylemedi. Şimdi düşünüyorum da... O çocuğun cinsiyetini de, yaşını da açıklamayacağını kesinlikle belirtti."

"Öyle mi? Bu anlamlı sanırım. Demek çocuğun fiziki bir özelliği vardı? Ve Bay Treves onu hemen tanıyacağından emindi?"

"Evet."

"Belki de katilin yüzünde veya vücudunda bir yara izi vardı... Böyle yaralı birini biliyor musunuz?

Mary bir an durakladı. "Hayır... Böyle bir şeyin farkında değilim."

Battle gülümsedi. "Yapmayın, Miss Aidin. Siz bir şeyi fark etmişsiniz."

Kadın başını salladı. "Hayır, hayır."

Ama Battle, Mary'nin hem şaşırmış, hem de sarsılmış olduğunu sezmişti. Fakat tecrübeli bir polis olduğu için kadını sıkıştırmaya kalkışmadı. Onun yerine sözü Bay Treves'e getirdi.

Mary o gecenin feci sonucunu anlattı. Battle onu sıkıca sorguya çekti.

Sonra da, "İşte benim için yepyeni bir şey bu," diye mırıldandı. "Böyle bir şeyle ilk defa karşılaşıyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir asansörün önüne levha asılarak işlenilen bir cinayetle ilk defa karşılaştığımı söylüyorum." Mary dehşetle ona baktı. "Yani..."

"Evet, bu bir cinayetti, Miss Aidin. Çabucak, kurnazlıkla işlenilen bir cinayet. Tabii katil başarısızlığa uğrayabilirdi ama öyle olmadı."

"Yani Bay Treves o eski olayı bildiği için..."

"Evet. Çünkü Bay Treves dikkatimizi evdeki birinin üzerine çekebilecek durumdaydı. Fakat o öldüğü için araştırmaya karanlıkta başladık. Tabii şimdi hafif bir ışık belirdi. Dakikalar geçtikçe her şey açığa çıkıyor. Size şu kadarını söyleyeceğim, Miss Aidin: Bu cinayet önceden, en ufak ayrıntısına kadar dikkatle planlanmış. Bana anlattıklarınızı sakın kimseye açıklamayın. Bu çok önemli. Bundan hiç kimseye söz etmeyin! Anlıyor musunuz?"

Mary başını salladı. Şaşkınlığı hâlâ geçmemişti.

Battle odadan çıkarak kütüphaneye gitti. Kapıya vurarak içeri girdi.

Nevile onu uzun boylu, kibar tavırlı bir adam olan Bay Tre-lawny'le tanıştırdı.

Battle özür diler gibi, "Affedersiniz," dedi. "Sizi rahatsız ettim. Yalnız iyice anlayamadığım bir şey var, Bay Strange. Sir Matt-hew'un servetinin yarısı sizin olacak. Peki, paranın diğer yarısı kimin?"

Nevile ona hayretle baktı. "Size söyledim ya. Karımın."

"Evet, ama..." Battle hafifçe öksürdü. "Hangi karınızın, Bay Strange?"

"Ah, anlıyorum. Durumu size doğru dürüst açıklamamışım. Para Audrey'in. Sir Matthew vasiyetnamesini hazırlattığı sırada onunla evliydim. Öyle değil mi, Bay Trelawny?"

Avukat başını salladı. "Evet. Vasiyetnamenin şartları açık. Sir Matthew'nun serveti Bay Nevile Strange'le kızlık soyadı Stan-dish olan Audrey Strange arasında pay edilecek. Boşanma vasiyetnamenin şartlarını etkilemiyor."

Battle, "Anlaşılıyor," dedi. "Herhalde Bayan Audrey Strange de bu durumu biliyor."

Bay Trelawny, "Tabii," diye cevap verdi.

"Ya şimdiki Bayan Strange?"

"Kay mi?" Nevile biraz şaşırdı. "Ah, herhalde o da biliyor. Onunla bu konuyu pek konuşmadım ama... "

Battle, "Karınız Lady Tressilian'ın ölümü üzerine servetin size ve ona kaldığını sanıyor," dedi. "Daha doğrusu bu sabahki sözlerinden ben öyle anladım. Bu yüzden bu noktayı iyice aydınlatmanız için size geldim."

Nevile bağırdı. "Ne garip! Tabii Kay zaman zaman, 'Camilla ölünce para bize kalacak,' dedi ama onun benim payımı kastettiğini sandım... Neyse bu önemli değil. Nasıl olsa paramız var bizim. Açıkçası Audrey adına da seviniyorum. Onun hiç parası yoktu. Şimdi durumu iyice düzelecek."

Battle, "Ona nafaka bağlanmamış mıydı?" diye sordu.

Nevile kızardı. "Gurur denilen bir şey olduğunu unutmayın Bay Battle. Audrey kendisine vermek istediğim parayı hiçbir zaman kabul etmeye yanaşmadı."

Battle, "Çok ilginç," diyerek dışarı çıktı.

Hemen gidip yeğenini buldu. "Görünüşte evdekilerin hemen hepsinin de Lady Tressilian'ı öldürmeleri için güzel bir nedeni vardı. Nevile Strange'le Audrey beş yüzer bin alacaklar. Kay Strange yarım milyonun kendisine verileceğini sanıyor. Mary Al-din'in artık devamlı bir geliri olacak ve böylece çalışmaktan kurtulacak. Tabii Thomas Royde'un bir çıkarı yok. Ama Hurstall'la Barrett bile kazançlı çıkıyorlar. Evet, para bakımından nedenler çok. Yalnız eğer yanılmıyorsam bu cinayetin parayla bir ilişkisi yok. Eğer sırf nefret yüzünden işlenilen bir cinayet varsa bu da o. Eğer biri çıkıp işleri karıştırmazsa katili de yakalayacağım!"

Angus MacWhirter Doğu Koyu Oteli'nin terasında oturmuş, düşüncelerini ve duygularını inceliyordu.

Buraya neden geldim? Bir şey beni kendimi öldürmeye kalkıştığım bu yere'çekti sanırım. Belki de kendi kendimi denemek, kalbimde hâlâ o eski umutsuzluğun olup olmadığını anlamak istiyordum.

Karım Mona? Artık onunla ilgilenmiyorum bile. Mona o adamla evlendi. Londra'da bir gün sokakta onun yanından geçtim. Ama Mona artık bende o eski duyguları da uyandırmadı. Mona beni terk ettiği zaman duyduğum azap ve ıstırap geçti...

Islak bir köpeğin kendisine çarpması ve yeni edindiği arkadaşı on üç yaşındaki Miss Diana Brinton'un telaşla yalvarmaları üzerine genç adam da daldığı düşüncelerden uyandı.

"Don, buraya gel. Haydi! Ne feci değil mi, Bay MacWhirter? Don kıyıda ölü bir balığın üzerine yattı sanırım. İnsan onun kokusunu ta uzaktan duyuyor. Balık çoktan kokmuştu."

MacWhirter, "Deniz suyu bir işe yaramaz," dedi. "Sıcak suyla sabun gerekli."

"Biliyorum. Ama otelde özel banyomuz yok bizim."

Sonunda Diana'yla genç adam Don'u usulca yukarıya, Mac-Whirter'in odasına çıkardılar. Köpeği iyice yıkadılar. Fakat bu işin sonunda ikisi de sırsıklam olmuşlardı, o da başka.

Bu küçük olay MacWhirter'in biraz neşelenmesini sağlamıştı.

Genç adam bir otobüse binerek, Saltington'a gitti. Oradaki temizleyiciye bir elbisesini bırakmıştı.

Eşyaların yirmi dört saatte temizlendiği iddia edilen dükkândaki kız genç adama boş gözlerle baktı. "MacWhirter mi dediniz? Korkarım elbiseniz daha hazır değil."

"Hazır olması gerekir." MacWhirter elbiseyi kırk sekiz saat önce vermişti.

Kız kayıtsızca güldü. "Bize yeterli zaman bırakmadınız ki."

"Saçma."

Kızın kaşları çatıldı. "Elbise hazır değil."

MacWhirter, "O halde onu alayım," dedi.

Kız ihtar etti. "Elbise daha olduğu gibi duruyor."

"Onu alıp götüreceğim."

"Size yardım için elbiseyi yarına kadar temizleriz belki."

"Ben kimseden yardım istemek adetinde değilim. Lütfen elbisemi verin."

Kız öfkeyle onu süzdükten sonra arka odaya gitti. Beceriksizce yapılmış bir paketi getirerek tezgâhın üzerinden genç adama doğru itti.

MacWhirter paketi alarak dükkândan çıktı.

Otele döndüğü zaman da bunu hiddetle yatağın üzerine attı. "Belki elbiseyi otelde biraz temizlettirip ütületebilirim. Zaten fazla kirli değildi o."

Genç adam paketi açar açmaz da öfkeyle bağırdı. "Beceriksiz budalalar! Bu benim elbisem değil ki! Renkleri bile değişik! Ben onlara lacivert elbisemi vermiştim. Küstah, ahmak budalalar!"

Genç adam paketteki etikete baktı. Bunun üzerinde gerçekten MacWhirter yazılıydı. "Başka bir MacWhirter mi var? Yoksa budalalıklarından etiketleri yanlış mı yapıştırdılar?"

MacWhirter buruşuk elbiseye bakarken birdenbire burnunu çekti.

Bu kokuyu tanıyordu o... Pek pis kokuydu bu... Ve bir köpekle ilgiliydi. "Tamam! Diana'yla köpeği! Don pis pis balık kokuyordu! Bu takım da öyle!"

Genç adam eğilerek elbiseyi inceledi. Tamam... Ceketin omzunda bir leke vardı... Omzunda... MacWhirter, "İşte bu çok ilginç," dedi.

Ne olursa olsun ertesi gün temizleyiciye giderek kıza bir, iki söz söyleyecekti. Pek beceriksizdi Angus MacWhirter akşam yemeğinden sonra otelden çıkarak ağır ağır iskeleye indi. Araba vapuruna binerek Tuzlu Koy tarafına geçti. İşte hayatında ikinci defa Çıplak Burun'a gidiyordu. Orası kendisini çekmişti.

Genç adam tepeye tırmanmaya başladı. Önce Balmoral Ote-li'nin önünden geçti, sonra da büyük bir köşkün. Kapıdaki adı okudu: 'Martı Burnu'.

Ah, evet... Yaşlı kadının öldürüldüğü ev bu... Oteldekiler bu olaydan söz edip durdular. Oda hizmetçisi bile bu kc luyu açtı.

MacWhirter, yokuştan indi. Ufak bir kumsalı aştıktan sonra tekrar bir yamaca tırmanmaya başladı. Çıplak Tepe sıkıntılı, korkunç bir yerdi.

MacWhirter uçurumun kenarında durarak aşağıya, denize baktı. O gece de böyle durmuştu. Genç adam o sıradaki duygularını canlandırmaya çalıştı. Çaresizlik, öfke, bıkkınlık... Her şeyi sona erdirme isteği...

Ama bütün o hisler ölmüşlerdi artık.

Oysa o sırada Mona'yı düşünmek kendisine nasıl da azap vermişti. Şimdi karısını sakin sakin hatırlayabiliyordu. Mona aptalın biriydi. Kendisine iltifat edenlere hemen inanıverirdi. Yalnız güzeldi. Çok güzeldi. Güzel ve kafasız. Aslında hayalimde yaşattığım kadınla bir ilişkisi de yoktu.

Hayalimdeki kadın da güzeldi tabii. Beyaz eteklerini uçurarak karanlık gecede koşan belli belirsiz bir hayal...

Sonra birdenbire beklenmedik bir şey oldu. Karanlıklar arasından bir kadın çıktı... Beyazlı bir kadın. Hızla uçurumun kenarına doğru koşuyordu. Umutsuzca, çaresizce...

MacWhirter bu çaresizliği, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Kadın tam kendisini aşağıya atacağı sırada genç adam gölgelerin arasından fırlayarak onu yakaladı! Öfkeyle, "Hayır," dedi. "Bunu yapamazsınız!"

Sanki bir kuşu yakalamıştı. Kadın çırpınıyordu. Sessizce çırpınıyordu. Sonra yine bir kuş gibi birdenbire hareketsiz kaldı.

MacWhirter telaşla, "Kendinizi aşağıya atmayın," diye bağırdı. "Değmez buna. Hiçbir şey değmez. Çok mutsuzsanız bile..."

Kadın hafifçe bir ses çıkardı. Belki de gülmüştü.

Genç adam sert sert, "Mutsuz değil misiniz?" dedi. "O halde derdiniz nedir?"

Kadın hemen alçak sesle, nefes verir gibi bu soruyu cevapladı. "Korkuyorum."

"Korkuyor musunuz?" MacWhirter o kadar şaşırdı ki genç kadını bıraktı. Onu daha iyi görebilmek için bir adım geriledi. O zaman kadının doğruyu söylediğini de anladı. Onun çılgıncasına uçuruma koşmasının nedeni gerçekten korkuydu. Ufak, beyaz, zeki yüzünün anlamsızlaşmasının nedeni de korkuydu. Birdenbire epey ufak gözleri de yine dehşetle irileşmişti.

MacWhirter hayretle, "Neden korkuyorsunuz?" diyebildi.

Kadının sesi o kadar hafifti ki genç adam onun sözlerini zorlukla duydu. "Asılmaktan korkuyorum."

Evet, kadın böyle söylemişti. Genç adam hâlâ ona hayretle bakıyordu. "Demek neden bu?" "Evet. Darağacı yerine çabuk bir ölüm..." Kadın gözlerini kapayarak titredi.

MacWhirter kafasında her şeyi mantıkla birbirine bağlıyordu. Lady Tressilian? Öldürülen o yaşlı kadın? Sonra kadını suçluyormuş gibi sesini yükseltti. "Siz ilk Bayan Strange olacaksınız."

Hâlâ titreyen genç kadın başını salladı. "Evet."

MacWhirter söylenenleri anımsamaya çalışarak sözlerini ağır ağır sürdürdü. "Kocanızı tutukladılar değil mi? Onun aleyhinde bir sürü kanıt vardı. Sonra kanıtları birinin mahsus hazırlamış olduğunu anladılar..." Duraklayarak Audrey'i süzdü.

Genç kadın titremiyordu artık. Orada durmuş uslu bir çocuk gibi ona bakıyordu. Onun bu hali MacWhirter'i dayanılamayacak kadar etkiledi.

"Anlıyorum... Evet, durumu anlıyorum... Kocanız sizi başka bir kadın için terk etmişti, değil mi? Oysa siz onu çok seviyordunuz. Bu yüzden..." Durakladı. Sonra da ekledi. "Anlıyorum... Karım da beni başka bir erkek için bıraktı."

Audrey kollarını kaldırarak umutsuzca, deli gibi kekelemeye başladı. "H-H-Hayır! Ö-Ö-Ö-Öyle değil! Hiç değil!"

MacWhirter onun sözünü kesti. Sesi ciddi ve otoriterdi. "Eve gidin. Ve artık korkmayın!

Duyuyor musunuz? Sizi asmalarına engel olacağım!"

Mary Aidin salondaki kanepeye uzanmıştı. Başı ağrıyordu. Bitkin haldeydi.

Resmi soruşturma bir gün önce yapılmış ve sonra ertelenmişti.

Lady Tressilian'ın cenaze töreni ertesi gün yapılacaktı. Aud-rey'le Kay, siyah elbiseler almak için arabayla Saltington'a gitmişlerdi. Ted Latimer de onlara arkadaşlık ediyordu. Nevile'le Thomas ise yürüyüşe çıkmışlardı. Bu yüzden Mary evde yalnızdı.

"Affedersiniz, efendim..." Hurstall kapıda duruyordu.

"Evet, Hurstall?"

"Bir bey sizi görmek istiyor. Onu çalışma odasına aldım."

Mary uşağa hem hayret, hem de sıkıntıyla baktı. "Kim o?"

"Adının MacWhirter olduğunu söyledi, efendim."

"Onu tanımıyorum."

"Evet, efendim."

"Gazeteci olmalı. Onu içeri almamalıydın, Hurstall."

Uşak öksürdü. "Onun gazeteci olduğunu sanmıyorum. Kendisi Bayan Audrey'in arkadaşı olmalı."

"Ah, o başka."

Mary saçlarını düzelterek, yorgun yorgun holden geçti. Çalışma odasına girdi. Pencerenin önünde duran uzun boylu, genç adam kendisine doğru döndüğü zaman da biraz şaşırdı. Bu yabancı Audrey'in ahbap olabileceği bir kimseye benzemiyordu. Ama Mary yine de nazik nazik, "Çok üzgünüm," dedi. "Bayan Strange evde değil. Onu görmek istiyordunuz sanırım."

Genç adam onu düşünceli bakışlarla süzdü. "Siz Miss Mary Aldin'siniz değil mi?"

"Evet."

"Bana yardım edebileceğinizi sanıyorum. Bir ip arıyorum ben."

Mary büyük bir hayretle, "İp mi?" dedi.

"Evet, ip. İpler nereye konuluyor?"

Mary ipnotize olmuş gibi, "Nasıl bir ip?" diye sordu.

MacWhirter, "Her tür ip olabilir," dedi.

Kadın kararsızca mırıldandı. "Belki bahçıvanın araçlarını koyduğu yerde..."

"Oraya gidelim mi?"

Mary genç adamı bahçedeki kulübeye götürdü. Ama orada kısa bir iple biraz sicim vardı. MacWhirter başını salladı. "Ben bir kangal ip istiyorum."

Mary durakladı. "Şey... Tavan arasında bir oda var..."

"Evet, belki ip oradadır."

Eve girerek, tavan arasına çıktılar bu sefer. Mary tavan arasındaki odanın kapısını açtı. MacWhirter eşikte durarak içeri baktı. Sonra da acayip bir tavırla memnun memnun derin bir nefes aldı.

"İşte orada," dedi.

Gerçekten de kapının hemen yanındaki sandığın üzerinde bir kangal ip duruyordu. Bunun yanında eski bir oltayla güve yemiş yastıklar duruyordu. MacWhirter Mary'i kolundan tutarak usulca içeri soktu. Durarak ipe baktılar. Sonra genç adam kangala dokundu.

"Her şeyi iyice hatırlamanızı istiyorum, Miss Aidin. Etraf toz içinde. Ama ipin üzerinde hiç toz yok. Yoklayın."

Mary hayretle, "İp biraz ıslak," dedi.

"Evet." MacWhirter çıkmak için döndü.

Mary, "Fakat ipi bıraktınız," diye bağırdı. "Onu istemiyor muydunuz?"

Genç adam gülümsedi. "Sadece bir ip olup olmadığını anlamak istedim. Belki bu kapıyı kitlemeniz iyi olur Miss Aidin. Anahtarı alın ve bunu ya Başmüfettiş Battle'a ya da Müfettiş Leach'a verin."

Aşağıya inerlerken Mary kendisini toplamaya çalıştı. Hole eriştikleri zaman da, "Doğrusu hiçbir şey anlayamıyorum," dedi.

MacWhirter kesin bir tavırla cevap verdi. "Anlamanız gerekmiyor." Mary'nin elini dostça sıktı. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

O kapıdan çıkarken Mary kendi kendine, "Acaba ben rüya mı gördüm?" diye soruyordu.

Ev halkı öğle yemeğinden kalktıkları sırada Başmüfettiş Batt-le'la Müfettiş Leach da geldi. Battle pek nazikti. "Sizi rahatsız etmediğimi umarım. Ama öğrenmek istediğim bir, iki şey var. Mesela şu eldiven... Kimin bu?" Sarı deriden küçük bir eldiveni havaya kaldırarak Audrey'e baktı. "Sizin mi bu, Bayan Strange?"

Audrey başını salladı. "Hayır, hayır. Benim değil."

"Miss Aidin?"

"Sanmıyorum. Benim sarı eldivenim yok."

"Eldivene bakabilir miyim?" Kay elini uzattı. "Hayır, benim değil bu."

"Eldiveni dener misiniz?"

Kay eldiveni giymeye çalıştı ama çok küçüktü bu.

Battle yine Audrey'e döndü. "Sizin eliniz çok küçük. Eldivenin size uyacağını sanıyorum." Audrey eldiveni başmüfettişten alarak sağ eline geçirdi.

Nevile sert sert, "Battle," dedi. "Audrey size o eldivenin kendisinin olmadığını söyledi ya!" Battle, "Ah," diye mırıldandı. "Belki yanıldı. Belki de unuttu."

Audrey, "Bu benim olabilir," dedi. "Eldivenler birbirlerine çok benzerler. Öyle değil mi?"

Battle, "Her neyse," diye cevap verdi. "Bu eldiven sizin pencerenizin önündeki sarmaşıkta bulundu, Bayan Audrey. Öbür tek de yanındaydı."

Bir sessizlik oldu.

Audrey bir şey söylemek için ağzını açtı. Sonra da kapattı. Kendisini dikkatle süzen Battle'dan gözlerini kaçırdı.

Nevile ayağa fırladı. "Buraya bakın, Battle..."

Başmüfettiş ciddi ciddi, "Sizinle ayrı konuşmamız belki daha iyi olur, Bay Strange," dedi.

"Tabii. Kütüphaneye gelin." Nevile hızla odadan çıktı. Batt-le'la yeğeni onu izlediler.

Nevile kütüphanenin kapısını kapatır kapatmaz öfkeyle, "Karımın penceresinin önünde bulunan eldiven hikâyesi de nedir?" diye bağırdı.

Battle usulca, "Bay Strange," diye açıkladı. "Biz bu evde çok acayip şeyler bulduk."

Nevile kaşlarını çattı. "Acayip şeyler mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Onları size göstereceğim." Battle yeğenine dönerek başını salladı.

Leach odadan çıktı. Geri döndüğü zaman elinde acayip bir cisim vardı.

Battle, "Gördüğünüz gibi," dedi. "Şu şöminenin önüne konulan parmaklıklardan çıkarılmış çelik bir tokmak. Ağır çelik bir tokmak. Sonra bir raketin tepesi kesilip çıkarılmış ve çelik topuz bunun sapına vidalanmış." Bir an durdu. "Lady Tressilian'ın bununla öldürüldüğü kesin."

Nevile titredi. "Korkunç! Siz bu... bu kâbusu nerede buldunuz?"

"Topuz temizlenerek tekrar şöminenin önündeki parmaklığa takılmıştı. Ama katil bunun vidalı kısmını silmeyi unutmuştu. Orada kan izi bulduk. Raketin tepesiyle sapı ise birbirlerine plasterle yapıştırılmışlardı. Sonra da bu merdivenin altındaki dolaba atı 11 vermişti. Böyle bir şeyi aramaya kalkışmasaydık, raket dolaptaki diğer eşyaların arasında dikkati bile çekmeyecekti."

"Çok zekisiniz, Battle."

"Programlı bir araştırmanın sonucu ha."

"Parmak izi yok herhalde?"

"Raketin ağırlığından bunun Bayan Kay Strange'in olduğu anlaşılıyor. Bunu hem o kullanmış, hem de siz. Ama sapta, bundan sizden sonra başka birinin yararlandığını gösteren çok belirli izler de var. Eldivenli bir elin bıraktığı izler. Bir tek belirli parmak izi de bulduk. Raketin başıyla sapı plasterle yapıştırılırken kalmıştı bu. Bu izi bırakanın bundan haberi olmadığı da belliydi. Şu ara size onun kim olduğunu söyleyemeyeceğim. Çünkü daha önce açıklamam gereken başka noktalar var." Battle bir an durdu. Sonra da sözlerini sürdürdü. "Kendinizi bir şoka hazırlamalısınız, Bay Strange. Ama önce size bir şey sormak istiyorum: Bu köşkte buluşmayı isteyenin siz olduğundan emin misiniz? Bunu Bayan Audrey teklif etmedi mi?"

"Audrey öyle bir şey yapmadı! Audrey..."

Kapı açılarak Thomas Royde, içeri girdi. "İşe karıştığım için özür dilerim. Ama burada bulunmamın iyi olacağını düşündüm."

Nevile yorgun yorgun ona baktı. "Kusura bakma, dostum. Ama bu özel bir konuşma..." "Korkarım buna aldıracak durumda değilim. Dışardayken bir ad duydum." Thomas bir an durdu. "Audrey'in ismini."

Nevile öfkelendi. "Audrey'in adının seninle ne ilgisi var?"

"Madem bu konu açıldı... o adın seninle ne ilgisi var? Aud-rey'e kesin bir şey söylemedim ama buraya onunla evlenmek için geldim. Audrey de bunu biliyor sanırım. Ve ben onunla evleneceğim!"

Battle öksürdü.

Nevile irkilerek ona doğru döndü. "Affedersiniz. Konuşma böyle kesilince..."

Başmüfettiş, "Benim için önemli değil bu, Bay Strange," dedi. "Ben size bir soru daha sormak istiyorum. Cinayet gecesi giydiğiniz koyu mavi ceket... Bunun omzunda ve yakasının içinde açık sarı saç telleri bulduk."

"Onlar benim saçlarım olmalı..."

"Ah, hayır, sizin saçlarınız değil, efendim. Bir kadının saçları onlar. Kollarda ise kızıl teller bulduk."

"Herhalde Kay'in onlar... Diğer tellerin Audrey'in olduğunu söylemek istiyorsunuz sanırım? Olabilir. Yanılmıyorsam bir gece kol düğmem Audrey'in saçlarına takıldı."

Müfettiş Leach söze karıştı. "O zaman sarı saçları ceketin kolunda bulurduk."

Nevile bağırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Battle, "Ceketinin yakasının iç tarafında pudra izi de var," diye açıkladı. "Bahar-Numara 1. Hoş kokulu ve pahalı bir pudra bu. Bana bu pudrayı kullandığınızı da söylemeyin, Bay Nevile. Size inanacak değilim. Bayan Kay Strange Güneşin Öpücüğü adlı pudrayı sürüyor. Bayan Audrey ise Bahar-Numara 1'i."

Nevile tekrarladı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Battle öne doğru eğildi. "Bayan Audrey bir ara o ceketi giymiş. Saçlar ve pudra cekette bu yüzden kalmış olabilir ancak. Demin gösterdiğim eldiveni de gördünüz. Onun da Bayan Audrey'in olduğu belli. O sağ tekti. İşte solunki de burada." Sarı eldivenin tekini cebinden çıkararak masaya koydu. Bu buruşmuş-tu. Üstünde pasa benzer lekeler de vardı.

Nevile hafif bir korkuyla, "O lekeler nedir?" dedi.

Battle kesin bir tavırla açıkladı. "Kan, Bay Strange. Bunun sol eldiven olduğunu da unutmayın. Ve Bayan Audrey de solak. Bunu geçen gün kahvaltı sofrasında fark ettim... Çelik tokmak, onun odasındaki şömineden. Eldiven onun penceresinin önündeki sarmaşığa sıkışmıştı. Pudra da onun, saç telleri de. Katil Lady Tressilian'ın sağ şakağına vurmuştu. Ama karyolanın durumu yüzünden katilin diğer tarafa geçmesi imkânsızdı. Bu yüzden Lady Tressilian'a sağ elle vurmak kolay olmazdı. Ama solak biri bu işi kolaylıkla yapardı..."

Nevile, başmüfettişi aşağı görüyormuş gibi güldü. "Yani Audrey'in bütün bu hazırlıkları yaptığını ve paraya konmak için yıllardan beri tanıdığı yaşlı bir kadını öldürdüğünü mü iddia ediyorsunuz?"

Battle başını salladı. "Hayır, söylemek istediğim bu değil. Çok üzgünüm, Bay Strange ama durumu iyice anlamanız gerekiyor. Aslında cinayet sizin yüzünüzden işlendi. Siz Audrey Strange'i terk ettiğinizden beri o sizden nasıl intikam alacağını düşünüyordu. Sonunda dengesi bozuldu. Belki de zaten kafaca pek sağlam değildi. Herhalde sizi öldürmenin yeterli bir intikam olmayacağını düşünüyordu. Sizin Lady Tressilian'la kavga ettiğiniz bir akşamı seçti. Yatak odanızdan ceketinizi alarak giydi. Yaşlı kadını öldürdüğü zaman ceketin kanlanmasını istiyordu. Golf sopasının üzerinde parmak izlerinizi bulacağımızı bildiği için onu da yere bıraktı. Tabii sopanın ucuna saç ve kan bulaştırmayı da unutmadı. O köşkteyken sizin de buraya gelmeniz fik-aslında kafanıza Bayan Audrey soktu. Sizi onun önceden tahmin edemediği bir şey kurtardı: Lady Tressilian'ın çıngırağı çalması ve Barrett'in sizi evden çıkarken görmesi."

Neviie elleriyle yüzünü örtmüştü. "İnanamam! Buna inana-mam! Audrey bana hiçbir zaman düşman olmadı. Siz durumu yanlış anlamışsınız. Audrey dünyanın en dürüst ve en iyi insanıdır. Kalbinde en ufak bir kötülük bile yoktur onun."

Battle içini çekti. "Sizinle tartışacak değilim, Bay Strange. Ben sadece sizi şoka karşı hazırlamayı istedim. Bayan Strange'i tutuklayacağım. Tutuklama emri cebimde. Onun için bir avukat tutmanız iyi olur."

"Saçma bu! Tamamıyla saçma!"

"Aşk sandığınızdan daha kolaylıkla kine döner, Bay Strange."

"Yanılıyorsunuz! Çok yanılıyorsunuz!"

Thomas söze karıştı. 'Yanıldıklarını tekrarlayıp durma, Neviie." Sesi sakin ve nazikti. "Kendini toplamaya çalış. Durumu anlamıyor musun? Audrey'i ancak şövalyelikten vazgeçerek gerçeği açıkladığın takdirde kurtarabilirsin."

"Gerçeği mi? Yani..."

"Audrey'le Adrian'ın ilişkisini." Thomas polislere döndü. "Bay Battle siz aslında işin iç yüzünü bilmiyorsunuz. Neviie, Audrey'i terk etmedi. Audrey onu bıraktı. Ağabeyim Adrian'la kaçtı Audrey. Adrian araba kazasında öldü. O zaman Neviie, Audrey'e karşı çok mertçe davrandı. Onun kendisini boşamasını sağladı ve suçu da üzerine aldı."

Neviie sıkıntıyla, "Onun rezil olmasını istemedim," diye homurdandı. "Durumu başkalarının bildiğinden haberim yoktu."

Thomas kısaca, "Adrian olaydan kısa bir süre önce durumu bana mektupla açıkladı," diye cevap verdi. Sonra yine Battle'a baktı. "Anlamıyor musunuz? Ortada Audrey'in cinayet işlemesi için hiçbir neden yok. Audrey, Nevile'den nefret etmiyor ki. Tersine, Nevile'e derin bir minnet duyuyor. Hatta Neviie ona nafaka vermek bile istedi ama Audrey bunu kabul etmedi. Tabii Neviie onun Kay'le tanışmasını isteyince de, Audrey onu reddedemedi."

Neviie heyecanla bağırdı. "Gördüğünüz gibi Audrey'in cinayet işlemesi için bir neden yok! Thomas haklı!"

Battle'in tahtadan oyulmuşa benzeyen yüzü ifadesizdi. "Neden sadece bir tek nokta. Bu bakımdan yanılmış olabilirim. Fakat her şey Bayan Audrey'in suçlu olduğunu gösteriyor."

Neviie anlamlı anlamlı, "İki gün önce," dedi. "Her şey benim suçlu olduğumu gösteriyordu." Battle biraz şaşırdı. "Doğrusu... Ama buraya bakın Bay Strange. Benden neye inanmamı istediğinizin farkında mısınız? Bu evde ikinizden birden nefret eden biri mi var? Siz hazırladığı tuzağa düşmeyince, bu sefer de Bayan Audrey'in aleyhinde kanıtlar mı hazırladı?"

Neviie tekrar elleriyle yüzünü örttü. "Siz böyle söyleyince... bu inanılacak bir şeymiş gibi gelmiyor insana."

"Ben görevimi yapmak zorundayım, Bay Strange." Battle birdenbire ayağa kalktı.

Önce o ve Leach odadan çıktılar. Nevile'le Thomas da hemen iki polisi izlediler.

Hepsi de salona girdiler ve kapının önünde durakladılar. O zaman Audrey Strange ağır ağır kalktı, onlara doğru yürüdü. Gözlerini Battle'a dikmişti. Hafifçe gülümsüyor gibiydi. Usulca, "Beni istiyorsunuz değil mi?" dedi.

Battle resmileşti. "Sizi 12 Eylül'de Lady Camilla Tressilian'ı öldürmek suçuyla tutukluyorum. Söyleyeceğiniz her şey yazılacak. Bu ilerde davada, aleyhinizde kanıt olarak kullanılacak." Audrey içini çekti. Ufak, biçimli yüzü sakindi. "Rahatladım... Her şey sona erdiği için seviniyorum... "

Nevile öne doğru atıldı. "Audrey! Konuşma! Bir şey söyleme!"

Genç kadın ona gülümsedi. "Neden, Nevile? Hepsi de doğru... Ve ben çok yorgunum..."

Leach derin bir nefes aldı. Neyse... Esrar çözüldü. Kadın deli tabii... Ama dayıma da ne oldu? Başmüfettiş sanki bir hayalet görmüş gibi duruyor,

sanki gözlerine inanamıyormuş gibi o zavallı deli kadına bakıyor...

Aynı anda Hurstall kapıda belirerek, "Bay MacWhirter," diye haber verdi.

Genç adam kesin bir tavırla içeri girerek doğru Battle'ın yanına gitti. "Tressilian olayıyla ilgilenen polis memuru siz misiniz?"

"Evet."

"O halde size önemli bir açıklamada bulunmam gerekiyor. Daha önce gelmediğim için özür dilerim. Ama geçen pazartesi gecesi gördüğüm şeyin ne kadar önemli olduğunu ancak yeni anladım." MacWhirter odada çabucak etrafına bakındı. "Başka bir yerde konuşabilir miyiz?" Battle, Leach'e döndü. "Sen burada Bayan Strange'le bekler misin?"

Leach resmi bir tavırla, "Emredersiniz, efendim," dedi. Sonra eğilerek dayısının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Battle, MacWhirter'a işaret etti. "Gelin." Genç adamı alıp kütüphaneye götürdü.

"Şimdi anlatın bakalım... Müfettiş Leach bana sizi daha önce gördüğünü söyledi... Geçen kış sanırım."

MacWhirter, "Evet," dedi. "İntihara kalkıştığım zaman. Bu da anlatacağım hikâyenin bir kısmını oluşturuyor."

"Sizi dinliyorum, Bay MacWhirter."

"Geçen ocak ayında, Çıplak Tepe'den kendimi aşağı atarak intihar etmek istemiştim... Geçen pazartesi gecesi yine o tepeye tırmandım. Orada uzun bir süre oturdum. Aşağıya denize, Doğu Koyu'na baktım. Sonra da sola doğru. Yani bu eve... Köşk ay ışığında gayet iyi gözüküyordu." "Evet."

"Cinayetin pazartesi gecesi işlendiğini ancak bu sabah kavradım." MacWhirter öne doğru eğildi. "Size o gece gördüklerimi anlatacağım."

Battle beş dakika sonra salona döndü aslında. Ama içerdeki-lere sanki aradan saatler geçmiş gibi geldi.

Kay birdenbire kendini kaybederek Audrey'e, "Katilin sen olduğunu biliyordum!" diye bağırdı. "Bir işler karıştırdığını seziyordum!"

Mary Aidin çabucak, "Kay, rica ederim," dedi.

Nevile sert sert, "Kes sesini, Kay," diye homurdandı.

Ted Latimer ağlamaya başlayan Kay'in yanına gitti. "Kendini toplamaya çalış, hayatım." Sesi şefkat doluydu. Sonra öfkeyle Nevile'e baktı. "Kay'in sinirlerinin ne kadar gergin olduğunun farkında değilsin! Neden onunla biraz ilgilenmiyorsun?"

Kay, "Bir şeyim yok..." diye mırıldandı.

Ted, "Seni alıp bunların hepsinden de uzaklaştırmak istiyorum," dedi.

Battle odaya girdi o sırada. Yüzü yine ifadesizdi. "Bayan Audrey, ufak bir bavul alır mısınız? Korkarım eşyalarınızı toplarken Müfettiş Leach'in yanınızda bulunması gerekiyor."

Mary atıldı. "Ben de seninle geleceğim, Audrey."

İki kadın müfettişle dışarı çıktıktan sonra Nevile merakla, "O adam ne istiyormuş? diye sordu. Battle ağır ağır, "MacWhirter acayip bir hikâye anlattı," dedi.

"Onun Audrey'e bir yardımı olmadı mı? Zavallıyı, hâlâ tutuklamak niyetinde misiniz?"

"Size söyledim, Bay Strange. Görevimi yapmak zorundayım."

Nevile döndü. Yüzünde derin bir umutsuzluk vardı. "Herhalde Trelawny'e telefon etmem iyi olur."

"Acelesi yok, Bay Strange. Bay MacWhirter'in açıklamaları yüzünden önce bir deney yapmam gerekiyor. Ama önce Bayan Strange'i yollayacağım."

Audrey merdivenden iniyordu. Müfettiş Leach de yanındaydı. Genç kadın hâlâ çok sakindi. Nevile ona doğru giderek ellerini uzattı. "Audrey..."

Genç kadının ifadesiz bakışları onun üzerinden kaydı. "Zararı yok, Nevile... Ben aldırmıyorum. Hiçbir şeye aldırmıyorum."

Thomas, sanki Audrey'in yolunu kesmek istiyormuş gibi sokak kapısının önüne dikilmişti.

Genç kadın hafifçe gülümsedi. "Sadık Thomas..."

Adam, "Yapabileceğim bir şey varsa..." diye mırıldandı.

Audrey, "Artık kimse bir şey yapamaz," dedi. Başını dikleşti-rerek dışarı çıktı.

Köşkün önünde bir polis arabası bekliyordu. Audrey'le Leach buna bindiler.

Ted Latimer takdirle, "Şahane bir veda sahnesiydi bu," dedi.

Nevile öfkeyle ona döndü. Battle ustalıkla ikisinin arasına girdi. Sesini onları yatıştırmak istiyormuş gibi yükseltti.

"Demin de söylediğim gibi bir deney yapmam gerekiyor. Bay MacWhirter iskelede bekliyor. On dakika sonra onunla buluşacağız. Motora bineceğimiz için hanımlara onları sıcak tutacak şeyler giymelerini öneririm. Lütfen on dakikaya kadar hazır olun."

Onda oyunculara emirler veren bir sahne direktörü hali vardı. Diğerlerinin şaşkın yüzlerine de aldırmıyordu.

Kıyıdan açılır açılmaz hava da serinlemişti. Kay giymiş olduğu kısa kürk cekete iyice sarıldı. Motor nehirde Martı Burnu'nun aşağısına doğru indi. Sonra da burnu haşin görünüşlü Çıplak Tepe'den ayıran küçük koya girdi.

Kay'le Ted yan yana durmuş sulara bakıyorlardı. Nevile bir köşeye çökmüş, ayaklarını da ileriye doğru uzatmıştı. Mary Al-din'le Thomas Royde burunda oturuyorlardı. Hepsi de zaman zaman merakla kıçta duran sakin MacWhirter'e bir göz atıyorlardı.

Çıplak Tepe'nin koyu gölgesinin düştüğü yere doğru kayarlarken Battle de motoru durdurdu. Düşünceli bir tavırla konuşmaya başladı. "Acayip bir

vakaydı bu. Karşılaştığım vakaların en acayiplerinden biri. Cinayet konusunda genel bir şey söylemek istiyorum. Aslında bu benim fikrim değil. Bu sözleri bir ahbabımdan duydum. Herhalde o da başka birinden işitmişti bunu." "Cinayetle ilgili bir haberi veya bir dedektif romanını okuduğunuz zaman dikkatinizi bir şey çeker. Hikâyenin cinayetle başlaması. Aslında bu yanlıştır. Çünkü cinayet çok daha önce başlar. Bir cinayet belirli bir anda, belirli bir noktada birleşen değişik olayların bir toplamıdır. Dünyanın çeşitli yerlerinden gelen kimseler, önceden bilmedikleri birtakım nedenler yüzünden olaya karışırlar. Bay Royde buraya Malakka'dan geldi. Bay MacWhir-ter intihar etmeye kalkıştığı yeri yeniden görmek istedi."

"Cinayet aslında bir hikâyenin sonudur. Kritik andır. Sıfır noktasıdır." Battle bir an durdu. "İşte şimdi de sıfırdayız."

Beş kişi ona doğru döndü. Sadece beş kişi. MacWhirter, Battle'a bakmadı. Diğer beşinin yüzünde hayret vardı.

Mary Aidin, "Yani," dedi. "Lady Tressilian'ın ölümü çeşitli olayların bir sonucu muydu?"

"Hayır, Miss Aidin. Lady Tressilian'ın ölümünden söz etmiyorum. Aslında bu cinayet katilin asıl amacı değildi. Ben cinayetten söz ederken şunu kastediyorum: Audrey Strange'in ölümünü..." Battle birinin birdenbire soluğunu tuttuğunu fark etti. Acaba korkuyor mu, diye düşündü.

Sonra sözlerini sürdürdü. "Cinayet uzun bir süre önce planlandı. Hatta belki geçen kış... En ufak ayrıntısına kadar hesaplandı bu. Katilin bir amacı vardı. Bir tek amacı. Audrey Strange'in cinayet suçuyla asılarak ölmesi..."

"Planı kendisini çok zeki sanan biri kurnazca hazırladı. Katillerin çoğu kendilerini pek beğenirler. Önce Nevile Strange aleyhindeki fazla güçlü olmayan uydurma kanıtlar ortaya çıktı. Tabii katil bizim bunlara kanmayacağımızı biliyordu. Ama bu yüzden aynı cinayet konusundaki ikinci kanıt grubunu yalan saymayacağımızdan da emindi... Oysa dikkatle incelendiği zaman Audrey Strange aleyhindeki kanıtların da yapma

olabileceği ortaya çıkıyor. Bayan Audrey'in şöminesinden alınan topuz, kana bulanmış sol eldiven... Bunun ve diğer tekinin pencerenin önündeki sarmaşığın dalları arasına saklanmaları... Bayan Audrey'in kullandığı pudranın ceketin yakasının içine sürülmesi... Saç telleri. Bay Audrey'in odasından alınan plasterde normal olarak parmak izlerinin bulunması... Lady Tressilian'a solak birinin vurmuş gibi gözükmesi... "

"Tabii Bayan Audrey'i asıl kötü duruma düşüren davranışı. Onu tutukladığımız zaman nasıl davrandığını gördünüz. Herhalde bundan sonra Bayan Audrey'in suçsuz olduğuna da inanamazsınız... İşin iç yüzünü bilen o kimse hariç tabii... Bayan Audrey hemen hemen suçlu olduğunu itiraf etti değil mi? Eğer başımdan bir olay geçmemiş olsaydı onun suçsuz olduğuna da inanamazdım... Bayan Audrey'in sözlerini duyduğum ve yüzündeki ifadeyi gördüğüm zaman çok sarsıldım. Çünkü aynı şeyi yapan bir kızla karşılaşmıştım. O da masum olmasına rağmen suçlu olduğunu da söylemişti... Bayan Audrey de bana o kızın gözleriyle bakıyordu..."

"Görevimi yapmam gerekiyordu. Bunu biliyordum. Biz polis memurları kanıtlara göre davranmak zorundayız. Hislerimiz ve düşüncelerimiz önemli sayılmaz. Fakat o anda bir mucize olması için dua ettiğimi size açıklayabilirim. Çünkü o kadını artık sadece bir mucizenin kurtarabileceğini biliyordum." "Ve beklediğim mucize oldu! Hem de çabucak!" "Bay MacWhirter bana gelerek hikâyesini anlattı." Battle bir an durdu. "Bay MacWhirter bana köşkte anlattıklarınızı tekrarlar mısınız?"

Genç adam döndü. Kısa, kesin cümlelerle konuşmaya başladı. Sözleri kısa ve özlü olduğu için inandırıcıydı. Ocak ayında intihardan kurtuluşunu ve tepeyi tekrar görme isteğine kapılışını anlattı. Sözlerini, "Pazartesi gecesi oraya gittim," diye sürdürdü. "Düşüncelere dalmıştım. Saat on bire geliyordu sanırım. Burundaki köşke baktım. Yani Martı Burnu'na." Bir an durdu. "Evdeki pencerelerin birinden denize bir ip sarkıtılmış olduğunu fark ettim... Bir adam bu ipe tırmanıyordu."

Diğerleri bu sözlerin anlamını ancak bir dakika sonra kavrayabildiler.

Mary Aidin bağırdı. "O halde katil dışardan biriydi! İçimizden biri değildi o. Katil bir hırsızdı." Battle, "O kadar acele etmeyin," dedi. "Katil nehrin diğer kıyısından gelen biriydi. Çünkü suyu yüzerek aşmıştı. Ama ipi aşağıya evden birinin sarkıtmış olması gerekirdi... O gece nehrin öbür kıyısında kimin olduğunu biliyoruz. Onu on buçukla on biri çeyrek geçe arası kimse görmemişti. Ve onun suyun bu tarafında bir ahbabı da vardı." Bir an durdu. "Öyle değil mi, Bay Lati-mer?"

Ted bir adım gerileyerek tiz bir sesle haykırdı. "Ben yüzmesini bilmem ki! Herkes farkında bunun! Kay ona yüzemediğimi söyle."

Genç kadın, "Gerçekten," dedi. "Ted yüzmesini bilmez!"

Battle nazik nazik sordu. "Öyle mi?" Ted diğer tarafa doğru giderken başmüfettiş ilerledi.

Bir sarsıntı oldu. Sonra bir su şıkırtısı duyuldu.

Battle çok üzülmüş gibi, "Ah," diye bağırdı. "Bay Latimer suya düştü!" Nevile, genç adamın peşinden nehre atlamaya hazırlanırken onu sıkıca kolundan tuttu. "Ah, hayır, hayır, Bay Strange. Islanmanıza gerek yok. İki adamım bekliyor zaten... Şu kayıkta balık tutanlar..." Başmüfettiş motorun yanından eğilerek suya baktı. İlgiyle, "O gerçekten yüzemiyor," dedi. "Neyse... Bay Lati-mer'i sudan çıkardılar. Daha sonra ondan özür dileyeceğim. Ama bir insanın yüzme bilip bilmediğini kesinlikle ancak bir yoldan anlayabilirsiniz. Onu suya atarak. Anlayacağınız Bay Strange, ben her şeyden emin olmak isterim. Önce Bay Latimer'i şüpheliler listesinden silmem gerekiyordu. Bay Thomas Royde'un ise kolu sakat. O ipe tırmanamazdı." Battle'm sesi iyice yumuşa-yıp tatlılaştı. "Böylece size geldik. Öyle değil mi, Bay Strange. İyi bir atlet, dağcı, yüzücü... Siz o gece gerçekten on buçukta araba vapuruyla karşıya geçtiniz. Fakat Doğu Burnu Oteli'nde sizi on biri çeyrek geceye kadar gören olmadı. Tabii siz o arada Bay Latimer'i aradığınızı da iddia ettiniz, o da başka."

Nevile kolunu çekerek Battle'm elinden kurtardı. Başını arkaya atarak güldü. "Yani ben nehri yüzerek aştım ve bir ipe tırmandım öyle mi?"

Battle, "İpi daha önce pencerenizden aşağıya sarkıtmıştınız," dedi.

"Lady Tressilian'ı öldürdükten sonra da yüzerek geri döndüm değil mi? Böyle acayip bir şeyi neden yapayım? Sonra... aley-himdeki o kanıtları kim hazırladı? Herhalde ben!"

Battle, "Evet, siz," diye cevap verdi. "Kötü bir fikir de değildi bu."

"Camilla Tressilian'ı öldürmem için ne neden vardı?" Battle, "Bir neden yoktu aslında," dedi. "Ama siz eski karınızın asılmasını istiyordunuz. Başka bir erkek için sizi terk eden o kadını. Aslında siz biraz anormalsiniz. Çocukluğunuzdan beri öylesiniz. Ha, aklıma gelmişken... o eski ok ve yay cinayetini yeniden inceledim. Size kötülük eden herkese bunu ödetmekten hoşlanıyorsunuz. Ölüm size öyle ağır bir ceza gibi de gelmiyor. Hele Audrey konusunda onun ölmesi bile size yeterli gelmeyecekti. Sevdiğiniz Audrey'in ölmesi. Ah, evet. Onu gerçekten seviyordunuz ama sonra aşkınız kine döndü. Audrey'in azap çeke çeke ölmesini istiyordunuz. Böyle bir şeyi planlayacaktınız. Planınızı yaptınız. Bu yüzden size annelik eden yaşlı bir kadını öldürmeniz de gerekiyordu. Fakat bu sizi üzmedi bile..."

"Yalan! Hepsi de yalan!" Nevile'in sesi yumuşaktı. "Ve ben deli değilim. Değilim."

Battle onu çok aşağı gördüğünü belirten bir tavırla, "Audrey sizi başka bir adam için terk ettiği zaman can evinden vuruldunuz değil mi?" diye homurdandı. "Gururunuza dokundu bu. Audrey sizi terk etmişti! Ne demekti bu? Gururunuzu kurtarmak için herkese Audrey'i terk ettiğinizi söylediniz. Bu iddianızı sağlamlaştırmak için size âşık olan bir kızla da evlendiniz. Ama o sırada için için Audrey'e neler yapacağınızı düşünüyordunuz. Onu astırmaya karar verdiniz. Aklınıza daha korkunç bir şey gelmemişti. Evet, planınız güzeldi. Fakat ne yazık ki bunu daha güzel bir şekilde uygulayacak kafanız yoktu."

Twid bir ceket giymiş olan Nevile omuzlarını acayip bir şekilde oynattı.

Battle sözlerini sürdürdü. "Çocuksu şeyler yaptınız. O golf sopası! Sizi işaret eden o kaba ipuçları. Audrey amacınızı sezmişti sanırım. Herhalde

için için sizinle de alay ediyordu. Sizden hiç şüphelenmediğimi de sanıyordunuz, değil mi, Bay Strange? Siz katiller gerçekten gülünç küçücük yaratıklarsınız. Kendinizi beğenip kabarıyorsunuz. Çok zekice ve kurnazca davrandığınızı sanıyorsunuz. Oysa aslında bütün yaptıklarınız çocukça şeyler..."

Nevile acayip, çirkin bir sesle bağırdı. "Zekice bir plandı bu! Zekice bir plan. İşin iç yüzünü hiçbir zaman anlayamazdınız. Hiçbir zaman! Eğer bu ahmak, bu ukala Iskoçyah işe burnunu sokmasaydı hiçbir şeyden haberiniz olmayacaktı! Her ayrıntıyı düşündüm ben. Her ayrıntıyı. Aksilik olduysa suç bende mi? Thomas'ın Audrey'le Adrian arasındaki ilişkiyi öğrendiğini nereden bilebilirdim? Audrey ve Adrian... Allah belasını versin Aud-rey'in! O asılacak! Onu aşmalısınız! Onun korku içinde darağacı-na çekilmesini istiyorum... Audrey ölmeli... ölmeli o... Ondan nefret ediyorum. Onun ölmesini istiyorum..." Kişnemeye benzeyen sesi kesildi. Nevile yere yığılarak sessizce ağlamaya başladı.

"Tanrım..." Mary Aldin'in dudakları bile bembeyaz kesilmişti.

Battle usulca, alçak sesle, "Çok üzgünüm..." dedi. "Ama onu iyice zorlamam gerekiyordu... Çünkü elimizde fazla kanıt yoktu."

Nevile hâlâ ağlıyordu. "Onun asılmasını istiyorum... Onun asılmasını istiyorum..." Sesi bir çocuğunkinden farksızdı.

Mary titreyerek Thomas'a döndü. Adam, kadının ellerini avuçlarının arasına aldı.

Audrey, "Daima korkuyordum ben," dedi.

Terasta oturuyorlardı. Audrey, Başmüfettiş Battle'ın iyice ya-kınındaydı. Battle tatiline başlamıştı yeniden. Martı Burnu'na da bir dost olarak gelmişti.

"Daima korkuyordum... Her zaman... "

Battle başını salladı. "Sizi ilk gördüğüm an dehşete kapılmış olduğunuzu anladım. Sizde çok güçlü duygularını baskı altında tutan insanlara özgü o

sessiz ve sakin hal vardı. Bu duygu aşk da olabilirdi, nefret de. Ama aslında bu korkuydu. Öyle değil mi?"

Genç kadın, "Evet," diye mırıldandı. "Evlendikten kısa bir süre sonra Nevile'den korkmaya başladım. Ama işin kötüsü bunun nedenini de bilemiyordum. Sonunda deli olduğumu düşünmeye başladım."

Battle, "Deli olan siz değildiniz," dedi.

"Nevile'le evlendiğim zaman o bana çok normal ve aklı başında bir insan gibi gelmişti. Gayet uysal ve nazikti."

Battle, "Çok ilgi çekici," diye cevap verdi. "Nevile iyi bir sporcu rolünü oynuyordu. Bu yüzden tenis maçlarında sinirlenmiyordu. Çünkü iyi bir sporcu rolünü başarıyla oynamak onun için maçları kazanmaktan çok daha önemliydi. Fakat tabii daima rol yapmak sinirlerini de geriyordu. Bu yüzden durumu için için büsbütün kötüleşmeye başladı."

Audrey titreyerek fısıldadı. "İçin için... Daima için için... Elle tutulur, gözle görülür bir şey yoktu. Sadece bazen bir söz veya bir bakış. Ama sonradan öyle sandığımı düşünürdüm... Dediğim gibi deli olduğuma inanmaya başladım sonunda. Korkum da gitgide daha artıyordu.

Bu mantıksızca bir korkuydu. İnsanı hasta eden bir dehşet."

"Kendi kendime, 'Ben çıldırıyorum,' dedim. Fakat elimde değildi bu. Nevile'den uzaklaşmak için her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum. Sonra Adrian bana geldi ve beni sevdiğini söyledi. Onunla kaçtığım takdirde kurtulacağıma karar verdim..." Audrey durakladı. "Sonra ne oldu biliyor musunuz? Adrian'la buluşmaya gittim... Oysa o hiçbir zaman gelmedi... Araba kazasında ölmüştü... Bana sanki bunu da Nevile sağlamış gibi geldi."

Battle, "Belki de o sağladı," dedi.

Audrey hayretle ona döndü. "Ah.. Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Artık gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Araba kazalarını sağlamak kolaydır. Artık bunun üzerinde durmayın, Bayan Strange. Belki de normal

bir kazaydı bu."

"Adnan'ın ölümü beni... beni çok sarstı. Adrian'ın annesine gittim. Kaçtıktan sonra ona durumu mektupla açıklayacaktık. Adrian'ın annesi bir şey bilmiyordu. Her şeyi ona anlatarak ona ıstırap vermeyi istemedim. Nevile hemen arkamdan oraya geldi. Bana çok iyi ve nazik davrandı. Ama Nevile'le konuşurken için için de korkuyla titriyordum. Nevile, 'Adrian olayını bilmeleri şart değil,' dedi. 'Sana bazı kanıtlar yollayacağım. Onlara dayanarak beni boşarsın. Daha sonra yeniden evlenmek niyetindeyim.' Ona derin bir minnet duydum. Nevile'in Kay'i beğendiğini biliyordum. Her şeyin düzeleceğini, o acayip sabit fikrimden de kurtulacağımı umuyordum.

Ama hâlâ anormalliğin bende olduğunu düşünüyordum."

"Ama o korkudan kurtulmam pek de kabil değildi. Bana hâlâ Nevile'den kaçamamışım gibi de geliyordu... Sonra bir gün Londra'da, parkta Nevile'le karşılaştım. Kay'le benim arkadaş olmamı çok istediğini söyledi. 'Biz de köşke eylülde gelelim,' dedi. Bu teklifi reddedemedim. Nasıl edebilirdim? Nevile bana o kadar iyilik etmişti..."

Battle, "Örümcek sineğe, 'Salonuma girer misiniz?' dedi," diye mırıldandı.

Audrey ürperdi. "Evet... Öyle..."

Battle, "Nevile bu konuda çok zekice davrandı," dedi. "Herkese ısrarla, 'Bu benim fikrimdi,' dedi durdu. Bu yüzden de diğerleri hemen aslında bunun Nevile'in fikri olmadığını düşündüler." Audrey içini çekti. "Sonra ben buraya geldim. Bu... bir kâbustan farksızdı. Korkunç bir şeyin olacağını seziyordum. Bunu Nevile'in planladığını ve başıma bir felaketin geleceğini anlıyordum. Ama bunun ne olduğunu da bilmiyordum. Galiba gerçekten çıldırmak üzereydim. Korkudan felce uğramış gibiydim. Hani rüyanızda bir felakete uğrayacağınızı anlar ama bir türlü kaçamazsınız..."

Battle, "Ben," dedi. "Bir yılanın bir kuşu adeta ipnotize edişini seyretmeyi çok isterdim... Ama artık bunu istediğimden pek de emin değilim."

Audrey sözlerini sürdürdü. "Lady Tressilian öldürüldüğü zaman bile bunun ne anlama geldiğini anlayamadım. Çok şaşırdım. Nevile'den de şüphelenmedim. Onun paraya önem vermediğini biliyordum. Lady Tressilian'ı mirasa konmak için öldürdüğünü düşünmek saçma olurdu."

"Bay Treves'in o akşam anlattığı hikâyeyi tekrar tekrar düşündüm. Ama o zaman bile bunun Nevile'le ilgili olduğunu anlamadım. Bay Treves katili fiziki bir özelliği yüzünden tanıyabileceğini söylemişti. Benim kulağımda bir yara izi var. Ama başkalarında böyle bir iz olduğunu da sanmıyordum."

Başmüfettiş, "Mary Aldin'in bir tutam ak saçı var,' diye cevap verdi. "Thomas Royde'un bir kolu felçli gibi. Buna depremin neden olması da şart değil. Ted Latimer'in baş biçimi acayip, Ne-vile Strange ise..." Durakladı.

"Nevile'de öyle bir acayiplik yok ki."

"Ah, var, var. Sol elinin küçük parmağı sağınkinden çok çok kısa. Bu da sık görülen bir şey değil, Bayan Strange. Hiç değil."

"Demek Bay Treves'in kastettiği özellik oydu?"

"Evet."

"Asansöre o levhayı da Nevile mi astı?"

"Evet. Thomas Royde'la Ted Latimer, yaşlı adama içki ikram ederlerken o hemen otele koştu. Zekice ve uygulaması kolay bir plandı bu. O olayın cinayet olduğunu da hiçbir zaman kanıtlaya-mazdık."

Audrey yine ürperdi.

Battle, "Artık her şey sona erdi, yavrum," dedi. "Konuşmanıza devam edin."

"Çok zekisiniz... Yıllardan beri bu kadar çok konuşmadım."

"Öyle! İşte hatalı olan da buydu. Nevile'in oyununun ne olduğunu ne zaman anladınız?" "Kesinlikle bilmiyorum. Durumu birdenbire kavradım. Nevile temize çıkmıştı. Geride bizler vardık. Birdenbire Nevile'in bana nasıl

baktığını fark ettim. Sanki için için seviniyordu. O zaman durumu anladım! Ve..." Audrey birdenbire sustu.

"Evet?"

Genç kadın ağır ağır, "O zaman çabucak ölmenin... daha iyi olacağını düşündüm."

Battle başını salladı. "Olmadı. 'Hiçbir zaman yılma.' İşte benim prensibim budur."

"Çok haklısınız. Ama o kadar uzun bir süre korkuyla titremenin insanı ne hale soktuğunu bilemezsiniz. Felce uğruyorsunuz. Düşünemiyor, plan yapamıyorsunuz. Sadece korkunç bir şeyin olmasını bekliyorsunuz. Bu olunca da..." Audrey birdenbire güldü, "...şaşılacak kadar rahatlıyorsunuz! Artık beklemeyeceğinizi, korkmayacağınızı düşünüyorsunuz. 'Olan oldu işte,' diyorsunuz. Beni cinayet suçuyla tutuklamaya geldiğiniz zaman buna üzülmedim bile. Belki benim deli olduğumu düşüneceksiniz. Nevile yapacağını yapmış ve her şey sona ermişti artık. Müfettiş Le-ach'le giderken kendimi öyle güvende hissediyordum ki!"

Battle başını salladı. "Sizi tutuklamamızın bir nedeni de buydu. Sizi o delinin erişemeyeceği bir yere götürmeyi istiyorduk. Sonra onu konuşturmak için kendisini gafil avlamam gerekiyordu. Nevile planının başarıya ulaştığını sanıyordu. Bu yüzden ben saldırıya geçince fena halde şaşırdı."

Audrey alçak sesle, "O her şeyi itiraf etmeseydi," dedi. "Kanıt bulabilecek miydiniz?"

"Fazla kanıt bulamazdık. MacWhirter ay ışığında bir adamın ipe tırmandığını anlatmıştı. Tavan arasındaki o ip de onun sözlerini destekliyordu. İp hâlâ hafifçe ıslaktı. Ama gece yağmur da yağmıştı." Battle susarak uzun uzun Audrey'e baktı. Sanki onun bir şey söylemesini bekliyordu.

Fakat genç kadın ilgiyle bakıyordu.

Başmüfettiş konuşmasına devam etti. "Sonra o ince çizgili elbise... Nevile, Doğu Koyu tarafındaki kayalıklı burunda, karanlıkta soyundu. Elbisesini kayaların arasındaki bir yarığa soktu. Oysa orada dalgaların taşıyıp bıraktığı kokmuş bir balık vardı. Bu ceketin omzunu lekeledi. Tabii elbise kokmaya da başladı. Otelde kanalizasyon sisteminin bozukluğuna dair söylentiler dolaştığını öğrendim. Bu dedikoduyu çıkaran Nevile'di. Elbisesinin üstüne yağmurluğunu giymişti ama koku yine de çok keskindi. Nevile sonradan elbise yüzünden telaşlandı. İlk fırsatta bunu temizleyiciye götürdü ve budalalığından kendi adını da vermişti. Aklına gelen bir ismi söyleyiverdi. Oysa aslında bunu otelin kayıt defterinde görmüştü. MacWhirter adını. İşte o elbise bu yüzden arkadaşınızın eline geçti. O bunu gece ipe tırmanan adama bağladı. İnsan kıyıda dolaşırken kokmuş bir balığın üstüne basabilir. Ancak omzu bu yüzden lekelenmez. Bu sadece gece denize girmek için elbiselerinizi çıkararak yere koyduğunuz zaman olur. Eylülde yağmurlu bir gecede de kimse keyif için suya girmez. Arkadaşınız olayları sıraya diziverdi. Bay MacWhirter çok zeki."

Audrey, "Zekinin de üstünde o," dedi.

"Hım... Belki... Onun hakkında bilgi edinmek ister misiniz? Size MacWhirter'in yaşamı hakkında bazı şeyler anlatabilirim."

Audrey, başmüfettişin anlattıklarını dikkatle dinledi. Sonra da, "MacWhirter'e çok şey borçluyum," diye mırıldandı. "Size de öyle."

Battle, "Bana fazla bir borcunuz yok," diye cevap verdi. "Aptalca davranmasaydım o çıngırağın ne anlama geldiğini de hemen anlardım."

"Çıngırak mı? Hangi çıngırak?"

"Lady Tressilian'ın odasındaki çıngırak. O bakımdan bir acayiplik olduğunu seziyordum. Üst kattan aşağıya inerken pencereleri açmak için kullanılan o uzun sopalardan birini gördüm. O anda az kalsın çıngırağın esrarını da çözüyordum."

"Çıngırak oyunu Nevile Strange'in suçsuzluğunu kanıtlayabil-mesi için hazırlanmıştı. Lady Tressilian o gece çıngırağı neden çaldığını

hatırlayamadı! Tabii! Çünkü çıngırağı çalmamıştı! Nevile bu işi koridorda yaptı. O uzun sopayla tavandaki telleri çekti. Çıngırak da çaldı. Onun üzerine Barrett hemen koştu ve Nevile'i gördü. Nevile'in aşağıya inerek, sokak kapısından çıktığını... Lady Tressilian'ın odasına girdiği zaman da hanımı sağdı."

"Ben bu hizmetçi sorunundan daima şüphelendim. Cinayet gece yarısından önce işlendi, diye düşündüm. O halde hizmetçiye neden uyku ilacı verdiler? Kadın cinayet saatinde hâlâ uyanık olabilirdi. Ama tabii Nevile bu sayede katilin köşkten biri olduğunu düşünmemizi sağladı ve ilk şüpheli rolünü güzelce oynadı. Sonra Barrett konuştu. Ve Nevile alkışlar arasında temize çıktı. Bu yüzden onun otele kaçta eriştiği noktasının üzerinde de durulmadı. Onun araba vapuruyla geri dönmediğini biliyorduk. O gece kayık da kiralamamıştı... Geriye Nevile'in yüzmesi ihtimali kalıyordu. Güçlü bir yüzücüydü o. Herhalde yüzerek bu tarafa geçtikten sonra pek az bir zamanı kalmıştı. Yatak odasından sarkıttığı ipten yukarı tırmandı. O arada yerleri de ıslattı. Biz suları gördük ama korkarım bunun ne anlama geldiğini de anlayamadık... Nevile odasında mavi ceketiyle pantolonunu giydi. Lady Tressilian'ın odasına gitti. Orada ne yaptığından söz etmeyelim daha iyi... Nevile çelik topuzu tenis raketinin sapına daha önce takmıştı tabii. Bir, iki dakika sonra odasına döndü. Soyunup ipten tekrar aşağıya indi. Ve Batı Burnu'na döndü."

"Ya Kay o sırada odasına girseydi?"

"Nevile ona da hafif bir uyku ilacı vermişti herhalde. Bana anlattıklarına göre Kay yemekte esnemeye başlamış... Ayrıca Nevile karısının aradaki kapıyı kitlemesini sağlamak ve odasına girmesini önlemek için o gün onunla kavga da etmişti."

"Şöminenin önündeki parmaklıktan topuzun çıkarılmış olduğunu fark edip etmediğimi düşünüyorum... Ama fark etmedim sanırım. Nevile topuzu yerine ne zaman taktı?"

"Ertesi sabah kıyamet koptuğu zaman. Ted Latimer'in arabasına bindikten sonra izleri silmek, hazırlığını yapmak, tenis raketini onarmak için sabaha

kadar zamanı vardı. Ha aklıma gelmişken... Nevile, Lady Tressilian'ı 'backhand' vuruşuyla öldürdü. Bu yüzden cinayeti solak birinin işlediğini düşündük. Yanılmıyorsam Nevile'in 'backhand'ı güçlüydü!"

"Susun... susun..." Audrey ellerini kaldırdı. "Artık dayanamayacağım."

Battle genç kadına gülümsedi. "Ama bütün bunlardan söz etmenin size yararı oldu. Bayan Strange küstahlık etmeme ve size bir öneride bulunmama izin verir misiniz?"

"Evet. Tabii."

"Sekiz yıl anormal bir katille yaşadınız. Bu her kadının sinirlerini mahvetmeye yeterli. Artık kendinizi toplayın. Korkulacak bir şey kalmadı. Bunu iyice anlamalısınız."

Audrey güldü. O donmuş gibi hali koybolmuştu. Yüzünde tatlı, çekingen fakat güven dolu bir ifade vardı. İri gözleri de minnet doluydu. Duraklaya duraklaya, "Diğerlerine bir kızdan söz etmişsiniz," dedi. "Benim gibi davranan bir kızdan."

Battle ağır ağır başını salladı. "Benim kızım o... Anlayacağınız yavrum, o mucizenin olması gerekiyordu. Bütün bunlar bizi denemek içindir!"

Angus MacWhirter eşyalarını topluyordu. Üç gömleğini dikkatle bavuluna koydu. Bunların üstüne de temizleyiciden almayı akıl ettiği lacivert elbisesini. İki ayrı MacWhirter'in bıraktığı elbiseler dükkândaki kızın aklını iyice karıştırmıştı.

Kapıya vuruldu.

Genç adam, "Giriniz," diye seslendi.

Audrey Strange eşikte belirdi. "Size teşekkür etmeye geldim..." İçeri girdi. "Eşyalarınızı mı topluyorsunuz?"

"Evet. Bu gece gidiyorum. Öbür gün de yola çıkacağım."

"Güney Amerika'ya mı gideceksiniz?"

"Evet. Şili'ye."

Audrey, "Bavulunuzu ben yerleştireyim," dedi.

Genç adam itiraz etti ama kadın onu dinlemedi bile. Audrey eşyaları ustalıkla bavula koyarken MacWhirter de onu seyretti.

Audrey bavulu kapatarak, "İşte," diye mırıldandı. "Oldu."

MacWhirter, "Pek güzel yerleştirdiniz," dedi.

Bir sessizlik oldu.

Sonra Audrey, "Hayatımı kurtardınız," diye başladı. "Eğer olanları görmeseydiniz..." Sustu. Sonra, "O gece," diye ekledi. "Tepede... Uçurumdan atlamama engel olduğunuz zaman... 'Evinize gidin. Sizi asmalarını engelleyeceğim,' dediniz. O sırada elinizde önemli kanıtlar olduğunun farkında mıydınız?"

MacWhirter, "Pek de değildim," diye cevap vedi. "Durumu düşünmem gerekiyordu."

"O halde... o sözleri nasıl söyleyebildiniz?"

MacWhirter kafasından geçen basit düşünce dizilerini açıklamak zorunda kaldığı zaman sinirlenirdi. "O sözlerimde ciddiydim. Sizi asmalarına engel olmaya karar vermiştim."

Audrey kızardı. "Ya katil ben olsaydım?"

"Bu durumu değiştirmezdi."

"O halde... benim katil olduğumu mu düşünüyordunuz?"

"Bu konuyu pek düşünmedim. Suçsuz olduğunuzu sanıyordum. Ama bu davranışlarımı da etkilemezdi."

"Sonra ipe tırmanan adamı hatırladınız öyle mi?"

MacWhirter bir süre sesini çıkarmadı. Sonra hafifçe öksürdü. "İşin doğrusunu bilmeniz daha iyi olur sanırım. Ben ipe birinin tırmandığını

görmedim. Göremezdim de. Çünkü ben Çıplak Te-pe'ye pazar gecesi gittim. Pazartesi değil. Elbiseyi gördüğüm zaman neler olduğunu tahmin ettim. Tavan arasında bulduğum ip de şüphelerimi güçlendirdi."

Audrey bu sefer de bembeyaz kesilmişti. Hayretle, "Yani o hikâye... yalan mıydı?" dedi. "Tahminlerim polisi etkilemezdi. Bu yüzden olanları gördüğümü söylemek zorunda kaldım." "Ama mahkemede yemin etmeniz gerekebilirdi!"

"Evet."

"Bunu da yapacak mıydınız?"

"Evet, yapacaktım."

Audrey şaşkın şaşkın bağırdı. "Ve siz... yalan söylemek istemediği için işinden olan ve sonunda kendisini uçuruma atmaya kalkışan adamsınız!"

"Benim gerçeğe büyük bir saygım vardır. Ama bundan daha önemli şeyler olduğunu da öğrendim."

"Ne?"

MacWhirter, "Siz," dedi.

Audrey gözlerini ondan kaçırdı.

Genç adam sıkıntıyla öksürdü. "Bana minnet borcunuz olduğunu sanmayın. Bugünden sonra bir daha karşılaşmayacağız. Nevile polise her şeyi açıkladı. Benim tanıklık etmeme gerek kalmadı. Zaten duyduğuma göre Nevile çok kötü durumdaymış. Dava başlayıncaya kadar sağ kalacağını pek sanmıyorlar."

Audrey, "Buna sevindim," dedi.

"Bir zamanlar ona âşıktınız değil mi?"

"Ben var olduğunu sandığım bir adama âşıktım."

MacWhirter başını salladı. "Belki de hepimiz böyle sanırız. Neyse... Her şey yolunda artık... Başmüfettiş Battle benim hikâyeme inandı ve Nevile'i

konuşturdu..."

Audrey onun sözünü kesti. "Evet, o sizin hikâyenizden yararlandı. Ama onu kandırabildiğinizi de sanmıyorum. Başmüfettiş size inanmış gözüktü."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Bay Battle benimle konuşurken ay ışığında her şeyi gördüğünüz için çok şanslı olduğumu söyledi. Ama kısa bir süre sonra da o gece yağmur yağdığından söz etti."

Whirter şaşırdı. "Doğru bu. Pazartesi gecesi hiçbir şeyi göremezdim."

Audrey, "Önemli değil," diye mırıldandı. "Başmüfettiş aslında olayın sizin iddia ettiğiniz gibi olduğunu anlamıştı... Nevile'i bu yüzden sıkıştırdı. Zaten Thomas ona Adrian meselesini açıklar açıklamaz Battle da Nevile'den şüphelenmeye başladı. Söylediği gibi bir mucize olmasını bekliyordu. Bu mucize de sizdiniz."

MacWhirter alayla, "Battle'dan pek beklenmeyecek sözler bunlar," dedi.

Audrey, "Görüyorsunuz ya?" diye ekledi. "Siz bir mucizesiniz. Benim özel mucizem." MacWhirter heyecanla, "Bana bir borcunuz olduğunu düşünmenizi istemiyorum," diye bağırdı. "Hayatınızdan çıkıp gideceğim..."

Audrey, "Gitmeniz şart mı?" diye sordu.

Genç adam ona bakakaldı. Audrey'in yüzü şakaklarına kadar kızardı. Kulakları pembeleşti.

Genç kadın, "Beni de götürmez misiniz?" dedi.

"Siz ne dediğinizin farkında değilsiniz!"

"Farkındayım. Bu yaptığım çok zor bir şey benim için... Ama bu benim için yaşamak veya ölmekten de daha önemli. Zamanın çok kısa olduğunu biliyorum... Ha, aklıma gelmişken şunu belirtmek isterim. Ben fazla modern bir kadın değilim. Gitmeden önce evlenmemizi de isterim."

MacWhirter fena halde sarsıldı. "Tabii evleniriz. Size başka bir teklifte bulunacağımı sanmıyorsunuz ya?"

Audrey, "Böyle bir şey yapmayacağınızdan eminim," dedi.

Genç adam mırıldandı. "Ben size göre değilim. Sizin uzun bir süreden beri size âşık olan o sessiz adamla evleneceğinizi de sanıyordum..."

"Thomas'la mı? Sevgili sadık Thomas... Fazla sadık o. Thomas yıllar önce âşık olduğu bir kızın hayaline sadık. Ama aslında sevdiği Mary Aidin. Fakat Thomas henüz bunun farkında da değil." MacWhirter genç kadına doğru bir adım atarak haşin bir tavırla konuşmaya başladı. "Sözlerinizde ciddi misiniz?"

"Evet... Daima sizinle beraber olmayı istiyorum. Birbirimizden hiçbir zaman ayrılmamalıyız... Eğer çıkıp giderseniz... bir daha sizin gibi birini bulamayacağımı biliyorum. O zaman yaşamımın sonuna kadar yalnız kalacağım."

MacWhirter içini çekerek cüzdanını çıkardı. "Özel evlenme izni pahalı oluyor. Yarın ilk iş bankaya gitmem gerekecek."

Audrey, "Borç para verebilirim," diye mırıldandı.

"Öyle şey olmaz! Biriyle evleneceksem, izin kâğıdının parasını da ben veririm! Anlaşıldı mı?" Audrey usulca, "O kadar öfkalenme..." dedi.

Genç adam ona yaklaşırken şefkatle, "Tepede seni yakaladığım zaman," diye fısıldadı. "Bir kuşa benziyordun... Kaçmak için çırpınan bir kuşa... Ama artık kaçamazsın."

Audrey gülümsedi. "Kaçmayı istemeyeceğim ki..."

SON